Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Mr. Con. Skedros
999 South 15th East
Salt Lake City, UTAH 4/59

THE ORTHODOX OBSERVER

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελὶς
ΕΠΙ ΤΗ ΤΕΛΕΤΗ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ: Ἐγκύκλιος τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰακώβου	259
Ο ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ. Ὑπὸ τοῦ Ὁσιολ. ἱερομονάχου κ. Αἰμιλιανοῦ Τσιρπανλῆ	260
ΟΙ ΔΥΟ ΒΙΟΙ ΕΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥ, ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΟΛΙΚΑ. Ὑπὸ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Νύσσης κ. Γερμανοῦ	261
ΑΠΟ ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΗΣ «ΓΚΑΠΑ»: Περίληψις Ὁμιλίας τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰακώβου	262
Η ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΜΟΥΣΙΚΗ. Ὑπὸ τῆς Κας Ἔδλας Νάζου	264
ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟΝ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ ΕΝ ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ	267
ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΙΣΤΙΣ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ. Ὑπὸ τοῦ Αἰδ. Δημητρίου Κωνσταντέλλου, ΤΗ.Μ.	269
ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΑ	271
Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ	272
ΤΙ ΜΑΣ ΔΙΔΑΣΚΟΥΝ ΤΑ ΙΕΡΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ (Γ΄). Ὑπὸ τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Γερασίμου Παπαδοπούλου	273
ORTHODOXY AND HELLENISM	274
EDITORIAL COMMENT	275
SOME OF THE CONTRIBUTIONS OF THE ORTHODOX CHURCH. By Professor Kimon Giocarinis	276
THE BYZANTINE MUSIC. By Mrs. Edla Nazou	278
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ — ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ	280
BOOKS AND YOU	284
THE RELIGIOUS OMNIBUS	285
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ — ΒΙΒΛΙΑ ΛΗΦΘΕΝΤΑ	258

Ο ΤΙΜΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

Ἐπὶ τῇ Ἑορτῇ καὶ Πανηγύρει
τῆς Παγκοσμίου Ὑψώσεως
Αὐτοῦ (14 Σεπτεμβρ.)

Σταυρὸς ὁ φύλαξ πάσης
τῆς Οἰκουμένης,

Σταυρὸς ἡ ὡραιότης
τῆς Ἐκκλησίας,

Σταυρὸς βασιλέων
τὸ κραταίωμα,

Σταυρὸς πιστῶν
τὸ στήριγμα,

Σταυρὸς ἀγγέλων
ἡ δόξα

Καὶ τῶν δαιμόνων
τὸ τραῦμα!

ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΕΤΟΣ ΚΕ΄. ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ—SEPTEMBER, 1959 ΑΡΙΘΜΟΣ 474

Ἑορτολόγιον 13 Σεπτεμ. — 15 Ὀκτωβρ. 1959

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

13. ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ.
14. ΔΕΥΤΕΡΑ. Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΥΨΩΣΙΣ ΤΟΥ ΤΙΜ. ΚΑΙ ΖΩΟΠΟΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ.
15. ΤΡΙΤΗ. Νικήτα Μεγαλομάρτυρος, Φιλοθέου Ὁσίου.
16. ΤΕΤΑΡΤΗ. Εὐφημίας Μεγαλομάρτυρος τῆς Πανευφήμου.
17. ΠΕΜΠΤΗ. Σοφίας καὶ τῶν θυγατέρων αὐτῆς Πίστεως, Ἀγάπης καὶ Ἐλπίδος.
18. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ. Εὐμενίου, Ἀριάδνης Μαρτύρων, Συμεὼν Ἱερομάρτυρος υἱοῦ Ἰωσὴφ τοῦ Μνήστορος.
19. ΣΑΒΒΑΤΟΝ μετὰ τὴν Ὕψωσιν. Τροφίμου, Δορυμέδοντος, Σωσάννης Μαρτύρων.
20. ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΥΨΩΣΙΝ. Εὐσταθίου Μεγαλομάρτ. καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
21. ΔΕΥΤΕΡΑ. Ἀπόδοσις τῆς Ὑψώσεως. Κοδράτου Ἀποστόλου, Ἰωάννου Προφ.
22. ΤΡΙΤΗ. Φωκᾶ Ἱερομ. Θαυματουργοῦ, Ἰσαὰκ καὶ Μαρτίνου Μαρτύρων.
23. ΤΕΤΑΡΤΗ. Ἡ Σύλληψις τοῦ Προδρόμου. Ξανθίππης καὶ Πολυξένης Ὁσίων.
24. ΠΕΜΠΤΗ. Ἀρχὴ Φθινοπώρου. Θέκλης Μάρτυρος.
25. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ. Εὐφροσύνης Ὁσίας καὶ Παφνουτίου τοῦ πατρὸς αὐτῆς.
26. ΣΑΒΒΑΤΟΝ. Μετάστασις Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου καὶ Εὐαγγελιστοῦ.
27. ΚΥΡΙΑΚΗ Α΄ ΛΟΥΚΑ. Καλλιστράτου Μάρτυρος, Ἀριστάρχου Ἀποστόλου.
28. ΔΕΥΤΕΡΑ. Χαρίτωνος Ὁμολογητοῦ, Βαρουχ Προφήτου, Ἡλιοδώρου Μάρτυρος.
29. ΤΡΙΤΗ. Κυριακοῦ Ὁσίου, τοῦ Ἀναχωρητοῦ.
30. ΤΕΤΑΡΤΗ. Γρηγορίου Ἀρχιεπισκόπου Μεγάλης Ἀρμενίας, τοῦ Φωτιστοῦ.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

1. ΠΕΜΠΤΗ. Ἡ Ἑορτὴ τῆς Ἁγίας Σκέπης καὶ μνήμη Ἀνανίου Ἀποστόλου, Ρωμανοῦ Μελῳδοῦ.
2. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ. Κυπριανοῦ Ἱερομάρτυρος, Ἰουστίνης Μάρτυρος.
3. ΣΑΒΒΑΤΟΝ. Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου.
4. ΚΥΡΙΑΚΗ Β΄ ΛΟΥΚΑ. Ἱεροθέου Ἐπισκόπου Ἀθηνῶν, Δομνίκης Μάρτυρος.
5. ΔΕΥΤΕΡΑ. Χαριτίνης Μάρτυρος.
6. ΤΡΙΤΗ. Θωμᾶ Ἀποστόλου, ἐκ τῶν ΙΒ΄, Ἐρωτηίδος Μάρτυρος.
7. ΤΕΤΑΡΤΗ. Σεργίου καὶ Βάκχου Μεγαλομαρτύρων, Ἰουλιανοῦ Πρεσβυτέρου.
8. ΠΕΜΠΤΗ. Πελαγίας Ὁσίας, Ἀρτέμονος Ἱερομάρτυρος.
9. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ. Ἰακώβου Ἀποστόλου υἱοῦ τοῦ Ἀλφαίου, Ποπλίας Μάρτυρος.
10. ΣΑΒΒΑΤΟΝ. Εὐλαμπίου, Εὐλαμπίας Μαρτύρων, Θεοφίλου Ὁσίου.
11. ΚΥΡΙΑΚΗ Δ΄ ΛΟΥΚΑ. ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ (Ζ΄ ΟΙΚΟΥΜ. ΣΥΝΟΔΟΥ).
12. ΔΕΥΤΕΡΑ. Ἀνδρονίκου, Δομνίνης Μαρτ., Συμεὼν Ὁσίου τοῦ νέου Θεολόγου.
13. ΤΡΙΤΗ. Κάρπου, Ἀγαθονίκης, Βενιαμὶν Διακόνου, Μαρτύρων.
14. ΤΕΤΑΡΤΗ. Γερβασίου Μάρτ., Κοσμᾶ Ὁσ. Ἐπ. Μαϊουμᾶ, Εὐθυμίου τοῦ νέου.
15. ΠΕΜΠΤΗ. Λουκιανοῦ καὶ Σαβίνου Ὁσίων, Βάρσου Ὁμολογητοῦ.

Religious Calendar — Sept. 13 - Oct. 15, 1959

SEPTEMBER

13. SUNDAY BEFORE ELEVATION OF THE HOLY CROSS.
14. MONDAY. ELEVATION OF THE HOLY CROSS.
15. TUESDAY. St. Niketas, Great Martyr; St. Theophilos.
16. WEDNESDAY. St. Euphemia, Great Martyr.
17. THURSDAY. St. Sophia and her three daughters: Faith, Hope and Charity.
18. FRIDAY. St. Eumenios; St. Ariadni.
19. SATURDAY. SS. Trophimos, Dorymedon, Sossanis.
20. SUNDAY AFTER THE ELEVATION OF THE HOLY CROSS.
21. MONDAY. St. Elizabeth, mother of St. John Prodromos.
22. TUESDAY. St. Phocas, Martyr; SS. Isaac and Martinos.
23. WEDNESDAY. Conception of St. John the Baptist; SS. Xanthippe and Polyxene.
24. THURSDAY. St. Thecla, Martyr.
25. FRIDAY. St. Euphrosyne and her father Paphnoutios.
26 SATURDAY. The Passing of St. John the Evangelist and Theologian.
27. SUNDAY. First Sunday of St. Luke.
28. MONDAY. St. Chariton the Confessor; Baruch the Prophet.
29. TUESDAY. St. Kyriakos the Pilgrim.
30. WEDNESDAY. St. Gregory, Archbishop of Armenia.

OCTOBER

1. THURSDAY. Holiday of the Protectress Virgin; St. Ananias; St. Romanos the Hymnographer.
2. FRIDAY. St. Kyprianos, Martyr; St. Justina.
3. SATURDAY. St. Dionysius the Areopagite.
4. SUNDAY. Second Sunday of St. Luke; St. Ierotheos, Bishop of Athens.
5. MONDAY. St. Charitine, Martyr.
6. TUESDAY. St. Thomas of the Twelve Apostles.
7. WEDNESDAY. SS. Sergios and Bacchos, Great Martyrs.
8. THURSDAY. St. Pelagia; St. Artemon, Martyr.
9. FRIDAY. St. James the Apostle; St. Poplia, Martyr.
10. SATURDAY. St. Eulampia and St. Eulampios, St. Theophilos, Martyrs.
11. SUNDAY. The Holy Fathers of the Seventh Ecumenical Council; Fourth Sunday of St. Luke.
12. MONDAY. SS. Andronicos and Domnina, Martyrs.
13. TUESDAY. St. Karpos; St. Agathonike; St. Benjamin the Deacon, Martyr.
14. WEDNESDAY. St. Gervasios, Martyr; St. Cosmas the Bishop.
15. THURSDAY. SS. Lucian and Sabinus; St. Barsos the Confessor.

Orthodox Observer

Est. 1934

The official publication of the news, work and thought of the Greek Orthodox Church in America, published monthly by the Greek Archdiocese of North and South America
10 East 79th Street, New York 21, N. Y
Phone: TRafalgar 9-2060

•

EDITOR:
BASIL VASILIADES, Δ.Ο.Θ.
EDITOR, English Section:
ARTHUR DORE
SECRETARY:
REV. PHILIP KOUTOUFAS

•

Subscription Rates in U.S.A. and Canada:
One year $4.00
Two years $7.00
Single copy ..... 40 cents
Foreign Countries ..... $4.50 per year

•

Second class mailing privileges authorized at New York, N. Y.

•

Allow one month for change of address and renewal orders to become effective. To insure accuracy in changes, include previous and new address. Contributions and News deadline for THE ORTHODOX OBSERVER is the 2nd day of the month for issue of following month. Send all communications to:

ORTHODOX OBSERVER
Greek Archdiocese
10 East 79th Street, New York 21, N. Y.

ΛΗΦΘΕΝΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

Σεβ. Μητροπολίτου Λήμνου Διονυσίου: «Πιστοὶ ἄχρι Θανάτου». Ἀθῆναι, 1959.

Πανοσ. Ἀρχιμ. Ἰωάννου Παπαδοπούλου, Διευθυντοῦ τῆς Ἱ. Θεολ. Σχολῆς Brookline, Mass.: «Τὰ Ἑλληνικὰ Γράμματα» — "Greek Letters." Boston, 1959.

Παν. Ἀρχιμ. Ἱερωνύμου Κοτσώνη, Δρ. Θ.: «Ἡ Πολιτικὴ τοῦ Ρωμαϊκοῦ Κράτους ἔναντι τῶν Χριστιανῶν». Ἱεροσόλυμα, 1957. «Περὶ τοῦ Κύρους τῆς Ἱερωσύνης τῶν Ἀγγλικανῶν ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας». Ἀθῆν., 1958.

Πανοσ. Ἀρχιμ. Γερμανοῦ Δημητρακοπούλου: «Δίπτυχα Ὀρθοδοξίας». Ἀθῆναι, 1957.

Κου Γεωργίου Θ. Ζωρᾶ, Διευθ. Φιλοσοφ. Σχολ. Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν: «Ἐπιστημονικὴ Ἐπετηρὶς Φιλοσοφ. Σχολ. Παν. Ἀθηνῶν». Ἀθῆναι, 1958-1959.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΟΥ ΣΕΒ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

ΕΠΙ ΤΗ ΤΕΛΕΤΗ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

ΕΝ ASBURY PARK, N. J., ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ, 20ῇ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ, 1959

Εὐβλαβεστάτους Ἱερατικῶς Προϊσταμένους καὶ Ἐντιμότατα Διοικητικὰ Συμβούλια τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ Κοινοτήτων, τῶν Φιλοπτώχων Ἀδελφοτήτων, Ἑλληνορθοδόξου Νεολαίας, Ἐπιστημόνων, Ἐκπαιδευτικῶν, Ὀργανώσεων καὶ Σωματείων καὶ ἅπαν τὸ Εὐλαβὲς Πλήρωμα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου.

Ἀγαπητοί,

Ἡ ὑπὸ τῆς Αὐτοῦ Θειοτάτης Παναγιότητος, τοῦ Οἰκουμενικοῦ ἡμῶν Πατριάρχου κ. κ. Ἀθηναγόρου, ὄντος ἔτι Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς, καθιερωθεῖσα τελετὴ καὶ πανήγυρις ἐν Asbury Park, New Jersey, ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ, θὰ λάβῃ χώραν ἐφέτος διὰ 13ην φορὰν τῇ Κυριακῇ, 20ῇ Σεπτεμβρίου, ἐν τῷ ἐν Asbury Park, N. J., Convention Hall, Civic Auditorium.

Ἡ Θεία Λειτουργία θὰ ἀρχίσῃ τῇ 10.30′ π. μ. ὥρᾳ, προεξάρχοντος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, μετὰ τῶν Βοηθῶν αὐτοῦ Ἐπισκόπων, συμπαραστατουμένων ὑπὸ τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου πάντων τῶν Ἱερῶν Ναῶν τῆς Νέας Ἱερσέης καὶ τινων τῆς Νέας Ὑόρκης. Θὰ ψάλλῃ ἐμμελῶς πολυμελὴς Χορῳδία ἐπιμελῶς κατηρτισμένη, θὰ παραστῶσι δὲ καὶ πολλοὶ Ἐπίσημοι ἔκ τε τῶν ἡμετέρων καὶ τῶν ἑτεροδόξων, ὡς καὶ Ἀντιπροσωπεῖαι τῶν Κοινοτήτων, τῶν Ὀργανώσεων καὶ τῶν Ἱδρυμάτων τῆς Ὁμογενείας.

Θὰ ἐπακολουθήσῃ πανηγυρικὴ Δοξολογία, μεθ' ἣν θὰ ὁμιλήσωσιν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ὁ Ἐντιμότατος Κυβερνήτης τῆς Πολιτείας Νέας Ἱερσέης, ὁ Ἐντιμότατος Δήμαρχος τῆς πόλεως Asbury Park, καὶ ὁ Ἐξοχώτατος Πρέσβυς τῆς Ἑλλάδος. Εἶτα, ἐν ἐπιβλητικῇ πομπῇ, πάντες θὰ ὁδεύσωμεν ἐν λιτανείᾳ πρὸς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο τῆς παραλίας, ὅπου θὰ λάβῃ χώραν καὶ πάλιν, κατὰ τὸ ἀρχικὸν ἔθος, ἡ Κατάδυσις καὶ Ὕψωσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἐπ' εὐλογίᾳ τῶν Ναυτικῶν Δυνάμεων τῆς προσφιλοῦς ἡμῶν Χώρας Ἀμερικῆς, καὶ εἰς προσκύνησιν πάντων.

Οἱ Εὐλαβέστατοι Ἱερεῖς τῶν Ἱερῶν ἡμῶν Ναῶν ἐν Νέᾳ Ἱερσέῃ, κατὰ τὴν Κυριακὴν ταύτην τῆς 20ῆς Σεπτεμβρίου, θὰ συλλειτουργήσωσι μεθ' ἡμῶν.

Τὰ Ὕπατα Προεδρεῖα τῶν Μεγάλων Ὀργανώσεων τῆς προσφιλοῦς Ὁμογενείας, παρεκλήθησαν ὅπως, διὰ τῶν Περιφερειακῶν Κυβερνητῶν αὐτῶν, κινητοποιήσωσι τὰ μέλη αὐτῶν εἰς γενικὴν συμμετοχὴν εἰς τὴν Πανήγυριν ταύτην.

Προτρεπόμεθα, ὅθεν, τὰ Ἐντιμότατα Διοικητικὰ Συμβούλια τῶν εὐλογημένων Κοινοτήτων ἡμῶν, τῶν Φιλοπτώχων Ἀδελφοτήτων, τῆς Ἑλληνορθοδόξου Νεολαίας, τῶν Ἐπιστημόνων, τῶν Ἐκπαιδευτικῶν, τῶν Ὀργανώσεων καὶ Σωματείων τῆς προσφιλοῦς Ὁμογενείας, ἵνα συντελέσωσιν εἰς τὴν ὅσον τὸ δυνατὸν πολυπληθεστέραν συμμετοχὴν τῶν μελῶν αὐτῶν εἰς τὴν ἐπιβλητικὴν ταύτην τελετήν.

Διὰ τῆς πολυπληθοῦς καὶ καταλλήλως προητοιμασμένης Κοινοτικῆς ὁμάδος καὶ διὰ τῆς προσελεύσεως πάντων ὑμῶν, ἀγαπητοί, κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καθ' ἣν ἁγιάζοντες τὰ ὕδατα διὰ τῆς καταδύσεως καὶ Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς προσκύνησιν πάντων, θὰ προσευχηθῶμεν ὑπὲρ τῆς προσφιλοῦς ἡμῶν Πατρίδος Ἀμερικῆς, θὰ δώσωμεν εἰς τὰς χιλιάδας τῶν Ἀμερικανῶν, ὅλων τῶν Δογμάτων καὶ ὅλων τῶν Ἐκκλησιῶν τὸ μέτρον τῆς Βυζαντινῆς μεγαλοπρεπείας καὶ τῆς ἀσυγκρίτου ἐπιβλητικότητος τοῦ τελετουργικοῦ τῆς Ἑλληνορθοδόξου Θείας Λατρείας, προβάλλοντες ἐν ταὐτῷ τὴν Ὀρθοδοξίαν ἡμῶν καὶ τὸν Οἰκουμενικὸν ταύτης χαρακτῆρα ἐνώπιον πάντων.

Ἀναμένοντες ὑμᾶς ὑπὸ τὴν ἁγιαστικὴν χάριν τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ, κατὰ τὴν ὡς ἄνω Ἱερὰν Αὐτοῦ Πανήγυριν, διατελοῦμεν

Μετὰ πολλῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης,

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ὑμῶν

† Ὁ Ἀμερικῆς ΙΑΚΩΒΟΣ

ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

10.30′	π. μ.	Θεία Λειτουργία
12.30′	μ. μ.	Δοξολογία — Λόγοι
1.00′	μ. μ.	Λιτανεία
1.30′	μ. μ.	Κατάδυσις καὶ Ὕψωσις Τιμ. Σταυροῦ
2.15′	μ. μ.	Banquet at Berkeley Carteret Hotel

Ο ΣΕΒΑΣΜ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

Ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰάκωβος ὑποστὰς τῇ 12ῃ Αὐγούστου ἐ. ἔ. ἐγχείρησιν χολολιθιάσεως, ἐν τῷ ἐν Βοστώνῃ Νοσοκομείῳ New England Baptist Hospital, χάριτι Θεοῦ ἐξῆλθε τοῦ Νοσοκομείου τῇ 24ῃ Αὐγούστου.

Πρὸς ἅπαντας τοὺς ἐκδηλώσαντας τὴν συμπάθειαν αὐτῶν καὶ εὐχηθέντας ὑπὲρ ταχείας ἀναρρώσεως Αὐτοῦ, ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἀπευθύνει θερμὰς καὶ ἐγκαρδίους εὐχαριστίας.

Τὴν περίοδον τῆς ἀναρρώσεώς του ἐκ τεσσάρων ἑβδομάδων, ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος θὰ διέλθῃ ἐν Ἑλβετίᾳ. Ἀρχιερατικὸν Αὐτοῦ Ἐπίτροπον διὰ τὸ διάστημα τοῦτο, ὥρισε τὸν Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Νύσσης κ. κ. Γερμανόν.

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ

ΜΙΑ ὑπερκόσμια λάμψις Φωτός, γλυκειᾶς ἐλπίδος καὶ γαλήνης διασχίζει εἴκοσι αἰῶνες καὶ φθάνει εἰς τὴν ταραγμένη μας ἐποχή. Εἶναι ἡ λάμψις τοῦ Σταυροῦ, ἐπάνω στὸν ὁποῖον πρὶν ἀπὸ εἴκοσι αἰῶνες κάρφωναν τὸν «πλᾶνον Ἐκεῖνον», καὶ τοῦ ὁποίου τὴν Ὕψωσιν ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Μακαρίου, εἰς τὴν Ἁγίαν Πόλιν πρὸς πάνδημον προσκύνησιν καὶ ἔκφρασιν εὐλαβείας, καὶ τῆς εὑρούσης αὐτὸν Ἁγίας Ἑλένης καὶ μητρὸς τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου τῷ 325, πανηγυρικῶς ἑορτάζομεν τῇ 14ῃ Σεπτεμβρίου.

Ὁ Σταυρὸς ἦταν τότε τὸ ὄργανον τῆς πιὸ ἐξευτελιστικῆς καταδίκης, τὸ μέσον γιὰ τὸ πλέον φρικιαστικὸ καὶ ἐπαίσχυντο μαρτύριο. Ἀλλ' ἀφ' ὅτου ὁ Κύριος ἅπλωσε τ' ἄχραντά Του χέρια πάνω σ' αὐτὸ ἔγινε τὸ ἔμβλημα καὶ τὸ σύμβολο τῆς Ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, τῆς Σωτηρίας τοῦ πιστοῦ, τῆς Ἐλπίδος τῆς δόξης. Τὸ Χριστιανικὸ κήρυγμα εἶναι πολὺ φτωχό, ὅταν δὲν φωτίζεται ἀρκετὰ ἀπὸ τὴ λάμψι τοῦ Σταυροῦ. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος τὸ ἐτόνιζε: «Ἡμεῖς κηρύττομεν Χριστὸν Ἐσταυρωμένον» (Α΄ Κορινθ. α΄ 23). Τὸ κέντρο τῆς Θείας Λατρείας καὶ τῆς Ἱστορίας τοῦ κόσμου τὸ κατέχει ὁ Σταυρός, διότι πάνω στὸ Σταυρὸ λάμπει πρῶτον, ἡ Ἀγάπη τοῦ Οὐρανίου Πατέρα. Ἡ ἀσύγκριτη ὑπεροχὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ μπροστὰ σὲ ὅλα τὰ κηρύγματα ποὺ ἄκουσαν οἱ αἰῶνες λάμπει μὲ τὸ γεγονὸς ὅτι ἀποκαλύπτει τὸν Θεὸν ὡς Πατέρα μας. Ὁ Σταυρὸς εἶναι ἡ ὑπερτάτη προσφορὰ τῆς Αἰωνίας Ἀγάπης. «Τόσο ἀγάπησε ὁ Θεὸς τὸν κόσμο, ὥστε ἔδωσε τὸν Υἱόν Του τὸν μονογενῆ γιὰ νὰ μὴ χαθῇ κανένας ποὺ πιστεύει σ' Αὐτόν, ἀλλὰ διὰ νὰ ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον» (Ἰωάν. γ΄ 16).

Δεύτερον, στὸ Σταυρὸ πραγματοποιήθηκε ἡ σωτηρία τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Χριστιανισμὸς δὲν εἶναι ἁπλῶς μιὰ ἠθικὴ διδασκαλία, οὔτε μιὰ ρωμαντικὴ φιλοσοφία. Τὸ κέντρο τοῦ Εὐαγγελίου τὸ κατέχει ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Σταυρὸς λοιπὸν καθὼς ὑψώνεται μέσα στὴν Ἱστορία, δὲν ζητεῖ νὰ μᾶς προκαλέσῃ κάποια προσωρινὴ συγκίνησι. Μᾶς προσκαλεῖ νὰ δεχτοῦμε μὲ ἀγαλλίασι καὶ εὐγνωμοσύνη τὴ μεγάλη Σωτηρία ποὺ πραγματοποιήθηκε πάνω Του. Καὶ τὸ Εὐαγγέλιο διασαλπίζει ὅτι ὁ Χριστὸς ἔκανε αἰωνία εἰρήνη μεταξὺ Θεοῦ καὶ Δημιουργίας «μὲ τὸ Αἷμα τοῦ Σταυροῦ Του» (Κολ. α΄ 20).

Τρίτον, ὁ Σταυρὸς ἄνοιξε τὸν δρόμο πρὸς τὴν Ἀνάστασι καὶ τὴν Δόξα. Ἡ Φωτεινὴ Πορεία τοῦ Χριστοῦ δὲν τελειώνει στὸ Σταυρὸ — ὅπως βλέπουμε στὰ σχετικὰ ἔργα τῶν ὀρθολογιστῶν. Μετὰ τὸν Γολγοθᾶ ἀκολουθεῖ Ἀνάστασι. Ἡ Ἀνάστασι, ποὺ εἶναι ἡ κατακλεῖδα τῆς ἐνανθρωπίσεως καὶ τοῦ Σταυροῦ, ἀποτελεῖ τὴν πιὸ ὑπέροχη λάμψι μέσα στὸ Θεῖο Σχέδιο τῆς «ἐν Χριστῷ» Σωτηρίας. Ὁ Χριστὸς «παραδόθηκε στὸ Σταυρὸ γιὰ τ' ἁμαρτήματά μας καὶ ἀναστήθηκε γιὰ τὴν δικαίωσί μας». Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Σταυρός, ποὺ εἶναι τὸ προμήνυμα καὶ τὸ γλυκοχάραμα τῆς Ἀναστάσεως, σκορπᾷ μιὰ γλυκύθυμη πάντα ἐλπίδα καὶ παρηγοριά. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ προσπάθεια τοῦ ἀνθρώπου νὰ ρίξῃ στὴν ἀτιμία τὸν Κύριο τῆς Δόξης, μοιάζει μὲ τὴν προσπάθεια τῶν παιδιῶν νὰ ἀποχρωματίσουνε τὸν ἥλιο. Εἶναι μεγάλη ἡ χαρὰ γιὰ τὸ παρὸν καὶ μεγαλειώδης ἡ ἐπαγγελία γιὰ τὸ μέλλον: «Προσμένομεν Σωτῆρα, τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, ὁ Ὁποῖος θὰ μεταμορφώσῃ τὸ σῶμα τῆς ταπεινώσεώς μας ὥστε νὰ γίνῃ ὁμοιόμορφον μὲ τὸ Σῶμα τῆς δόξης Του» (Φιλιπ. γ΄ 21).

Ὁ Σταυρὸς σὰν ἔμβλημα εἰρήνης καὶ σημαία ἀγάπης φέρνει καὶ σήμερον τὸ μήνυμά του, μήνυμα ἀδελφοσύνης καὶ δικαιοσύνης. Πόσοι, ὅμως, ἀπὸ τοὺς λεγομένους Χριστιανοὺς καὶ ἀπὸ τὰ λεγόμενα Χριστιανικὰ Κράτη, ποὺ ὡς ἔμβλημα καὶ κόσμημά των ἔχουν τὸν Σταυρό, στὶς σημαῖες καὶ στὰ στήθη των ἐπιδεικτικά, ἀκούουν καὶ μετουσιώνουν εἰς βίωμα τὸ μήνυμά του αὐτό; Πόσοι καὶ πόσοι δὲν προσπαθοῦν νὰ κάμουν μιὰ θρησκεία δίχως Σταυρὸ καὶ πόσοι ἄλλοι πάλιν ἐνῷ πέφτουν καὶ προσκυνοῦν τὸ σημεῖον Του, ἄνανδροι καὶ λιποτάκται ἀρνοῦνται καὶ νὰ σηκώσουν τὸ βάρος καὶ τὴν εὐθύνην Του; . . .

Σ' αὐτὸν τὸν κόσμον ποὺ κατοικοῦν καὶ δαίμονες καὶ ὀπαδοί των, τὸ μῖσος κατὰ τοῦ Καλοῦ εἶναι φυσικὴ συνέπεια. Τὸ σκοτάδι θὰ μισῇ τὸ φῶς, ἡ Κακία θὰ φθονῇ τὴν Ἀρετή, καὶ ὁ "Αδης θ' ἀντιστρατεύεται κατὰ τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Ὁ Σταυρὸς εἶναι δύναμις ἀνυπολόγιστη! (Α΄ Κορινθ. α΄ 18). Δι' αὐτοῦ θὰ ἐπικρατήσωμεν. Κατέκτησε τὸν κόσμον τοῦ πνεύματος. Ἐκυριάρχησε ἐπὶ σοφῶν καὶ ἀμαθῶν. Διότι, ὅπως γράφει ὁ Ἱ. Αὐγουστῖνος, «ὁ Σταυρὸς εἶναι ἡ καθέδρα τῆς ἀληθινῆς σοφίας· ἐπειδὴ ὅσα ὁ Ἰησοῦς εἰς τρεῖς χρόνους ἐδίδαξε μὲ τὸ Εὐαγγέλιο, ὅλα τὰ ἀνακεφαλαίωσε εἰς τρεῖς ὥρες ἐπάνω στὸ Σταυρό». Μὲ δόξα ὑψώθηκε στὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης. Κάθε χώρα γνωρίζει τὸν Σταυρό. Ἀπὸ τὸν Βορρᾶ ὡς τὸν Νότο, καὶ ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴ ὡς τὴν Δύση ξαπλώνεται τοῦ Σταυροῦ ἡ πνευματικὴ ἡγεμονία. Οἱ ἀσύμφωνες γλῶσσες τῶν λαῶν συμφώνως ὑμνοῦν τοῦ Σταυροῦ τὴν δόξαν καὶ τὴν δύναμιν: «Σταυρός, ὁ φύλαξ πάσης τῆς οἰκουμένης· Σταυρός, ἡ ὡραιότης τῆς Ἐκκλησίας· Σταυρός, Βασιλέων τὸ κραταίωμα· Σταυρός, πιστῶν τὸ στήριγμα· Σταυρός, Ἀγγέλων ἡ δόξα· καὶ τῶν δαιμόνων τὸ τραῦμα».

† Ἱερομόναχος ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΣ ΤΣΙΡΠΑΝΛΗΣ

ΟΙ ΔΥΟ ΒΙΟΙ ΕΝΟΣ ΑΝΘΩΠΟΥ, ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΟΧΙΚΑ

Ὑπὸ τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Νύσσης Κου ΓΕΡΜΑΝΟΥ

ΕΝΑΣ πολὺ διακεκριμένος καλλιτέχνης τοῦ ἄσματος, ἡλικίας περίπου 43 ἐτῶν, ὁ Νοτιοαμερικανὸς Ἰωάννης Μοχίκα, τοῦ ὁποίου ὁ μισθὸς ἦτο ἄνω τῶν 10,000 δολλαρίων κατὰ μῆνα, ἀφῆκε τὰ μέγαρά του καὶ τὰ αὐτοκίνητα καὶ τὰς θαλαμηγοὺς καὶ τὰς ὑποδοχὰς καὶ τὰς δεξιώσεις, καὶ ἀπεσύρθη πρὸ πενταετίας ἀπὸ τὴν σκηνήν. Ἕνας φίλος του Ἀμερικανὸς πολυεκατομμυριοῦχος τὸν εἶχε προσκαλέσει νὰ περάσῃ μαζύ του τὸ θέρος εἰς τὸ ἀγρόκτημά του ποὺ ἦτο ἐπάνω εἰς ἓν ὡραῖον νησὶ τῶν ἀκτῶν τῆς Πολιτείας Μέϊν τῶν Ἡν. Πολιτειῶν. Περιδιαβάζων ἐκεῖ, κάτω ἀπὸ τὰ πεῦκα, ὁ καλλιτέχνης, ὁ ὁποῖος τότε θὰ ἦτο μόλις 38 ἐτῶν, ἀνεκάλυψε τοὺς θησαυροὺς τῆς Φύσεως καὶ αὐτὸ τὸ εὕρημα τὸν ἔκαμε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι δὲν εἶχε γεννηθῇ διὰ τὴν ζωὴν τὴν ὁποίαν ἔζοῦσε.

Τόσον ἡ ἰδιοσυγκρασία του ὅσον καὶ ἡ σκέψις του εὑρίσκοντο εἰς ἀντίθεσιν μὲ τὸν ματεριαλισμὸν ποὺ τὸν περιεκύκλωνε. Μίαν πρωΐαν ὡς τόσον βλέπων ἀπὸ ἕνα βράχον πρὸς τὴν παραλίαν ποὺ εἶχε πρὸ τῶν ποδῶν του, ἠσθάνθη τὸν ἑαυτόν του συλλαμβανόμενον τοῦτ' αὐτὸ αἰχμάλωτον ἀπὸ τὴν ὡραιότητα τοῦ τοπείου. Μιὰ ἐσωτερικὴ φωνὴ εἶχε ὁμιλήσει μέσα του. Ἐσήκωσε τὰ χέρια του πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἤρχισε νὰ ψάλλῃ« «Τραγουδῶ τὰ ἄνθη ποὺ ξανάρχονται, τραγουδῶ τὰ πουλιὰ ποὺ χαιρετίζουν τὴν αὐγήν».

Ὁ κόσμος ἄλλοτε τὸν ἐχειροκρότει εἰς τὰ κονσέρτα του εἰς τὴν Ὄπεραν, εἰς τοὺς σπουδαίους ρόλους ποὺ ἐλάμβανε. Ὁ κινηματογραφικὸς καὶ ὁ μουσικὸς κόσμος τὸν εἶχεν ὡς εἴδωλόν του. Ἐν τούτοις αὐτός, ἕνα μῆνα μετὰ τὸν εἰς Μέϊν παραθερισμόν του, ἔδωκεν ὅ,τι εἶχε καί, ἀφοῦ ὡρκίσθη πτωχείαν, ἐγκράτειαν καὶ ὑπακοήν, εἰσήχθη εἰς Μονὴν ὡς δόκιμος. Μόλις ἐπέρασε τὸ ἔτος τοῦ δοκίμου, ἐχειροτονήθη Ἱερεύς. Ἡ δήλωσίς του: «Δὲν ἔχω τώρα τίποτε καὶ ἔχω τὰ πάντα» ὡς βόμβα ἐνέσκηψεν ἐπὶ τοῦ κόσμου τῆς μουσικῆς καὶ τοῦ κινηματογράφου.

Ὅταν ἐπῆγεν ὡς δόκιμος εἰς μίαν μικρὰν μονὴν τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, ἐπληροφορήθη ὅτι ὑπῆρχε μεγίστη ἔλλειψις Ἱερέων-Ἐφημερίων καὶ ὅτι ὑπῆρχον πλεῖσται ὅσαι παροικίαι χωρὶς Ἱερεῖς. Ἐσχημάτισε τότε τὴν γνώμην ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ κτίσῃ μίαν Ἱερατικὴν Σχολὴν διὰ τὴν διδασκαλίαν νέων οἱ ὁποῖοι θὰ ἤθελον νὰ γίνουν ἐνοριακοὶ Ἐφημέριοι, ἰδίως Ἱεραπόστολοι. Ὅσα χρήματα εἶχε τὰ εἶχεν ἤδη διαθέσει. Δὲν εἶχε τίποτε ἄλλο ἐκτὸς τῆς φωνῆς του. Καὶ αὐτὴν ἀπεφάσισε νὰ χρησιμοποιήσῃ πάλιν διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ πόθου του.

Ἐπὶ ὀκτὼ φορὰς ἐτραγούδησε διὰ τῆς Ραδιοφωνικῆς Ὥρας τοῦ Μπουένος Ἄϊρες. Ὁ Σταθμὸς τοῦ κατέβαλε 60,000 πέσος, τὰ ὁποῖα προώρισεν ἀμέσως διὰ τὸ κτιζόμενον Σεμινάριόν του. Κατὰ τὴν πρώτην του ραδιοφωνικὴν ἐκπομπήν, ὁ ἤδη Πατὴρ Ἰωάννης, προτοῦ ἀρχίσῃ τὸ τραγοῦδι του, εἶπε τὰς ὀλίγας καὶ ἁπλᾶς αὐτὰς λέξεις:

«Ἡ Νεολαία μας ἔχει σήμερον ἐστραμμένα τὰ μάτια της πρὸς τὰ ἐγκόσμια καὶ ἐφήμερα πράγματα καὶ ἀποφεύγει νὰ ἱερωθῇ. Ἀλλ' ἐγὼ ὁ ὁποῖος ἐν ἀφθονίᾳ εἶχα ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα οἱ νέοι μας ὀνειροπολοῦν καὶ κάτι περισσότερα, λέγω ὅτι ὅλος ὁ χρυσὸς τοῦ κόσμου, ἡ φήμη, ἡ δύναμις, αἱ ἐπευφημίαι, αἱ ἡδοναί, αἱ διασκεδάσεις καὶ τὰ χειροκροτήματα, δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ δώσουν τὴν ἱκανοποίησιν τὴν ὁποίαν δίδει εἰς τὸν ἄνθρωπον μιὰ ὥρα ὑπηρεσίας εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν».

Κατὰ τὰ ἀκολουθήσαντα δύο ἔτη ἔζησεν ὑπὸ τὸν αὐστηρὸν κανονισμὸν καὶ τὰς ὥρας τοῦ νέου σταδίου του. Παρευρέθη προσωπικῶς εἰς ἑπτὰ διαφόρους χώρας, δίδων τοὐλάχιστον τρεῖς θρησκευτικὰς συναυλίας καθ' ἑβδομάδα, ἐκτὸς τῶν συχνῶν προγραμμάτων του ἀπὸ Ραδίου, ἐκτὸς τῶν Ἱερῶν Λειτουργιῶν καὶ τῶν θρησκευτικῶν ὁμιλιῶν του. Τὸν ἤκουσαν περίπου 1,850,000 πρόσωπα, ὅπως ὁ ἴδιος εἶπεν εἰς τὸν ὑποσημειούμενον. Τῇ ἀδείᾳ τοῦ Πάππα Πίου τοῦ 12ου τῷ ἐπετράπη πρὸ τριετίας νὰ χρησιμοποιηθῇ εἰς τὸν κινηματογράφον. Ἦτο εἰς τὴν Ἱσπανίαν ὅπου ὑπεδύθη τὸν ρόλον τοῦ Μουσικοῦ-Διευθυντοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ εἰς μίαν ταινίαν, ἡ ὁποία παρίστανε χορῳδίαν Μεξικανικῶν παιδιῶν τὰ ὁποῖα μετέβαινον εἰς προσκυνηματικὴν ἐπίσκεψιν. Διὰ τὸν ρόλον του αὐτὸν τοῦ ἐπλήρωσαν 50,000 δολλάρια, χρῆμα δηλαδὴ ἀρκετὸν διὰ νὰ ἀποπερατώσῃ τὸ κτίσιμον τοῦ Σεμιναρίου του, εἰς τὸ ὁποῖον ἔδωκε τὸ ὄνομα «Κολλέγιον τῶν Σεραφίμ». Κτισθὲν τοῦτο εἰς μίαν γελόεσσαν πεδιάδα, εἰς τοὺς πρόποδας ἑνὸς ἐλκυστικοῦ βουνοῦ, ἦτο ἡ πραγματοποίησις τοῦ ἰδεώδους διὰ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐργασθῇ νυχθημερὸν ἐπὶ πολὺ ὁ ἤδη Πατὴρ Ἰωάννης. Ἀποτελεῖ τὴν ἀπτὴν ἀπόδοσιν τῶν φιλοσοφικῶν του ἰδεῶν, τὰς ὁποίας εἶχε διὰ μίαν ζωὴν χρήσιμον καὶ καρποφόρον. Δὲν ἤθελε δηλ. νὰ σχηματίσῃ περιουσίαν, ἀλλ' εἶχεν ἀποφασίσει νὰ πλουτίσῃ τὸν βίον του. Εἶναι τὸ κτίριον ἐκεῖνο ἀνοικτὸν ἀπὸ παντοῦ πρὸς τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας καὶ βαμμένον μὲ χρώματα χαρούμενα. Ἔχει γυμναστήριον ὑπαίθριον καὶ γυμναστήριον ὑπὸ στέγην, καὶ ἔχει ἐπὶ πλέον ὅλα τὰ

(Συνέχεια εἰς τὴν 263ην σελίδα)

ΑΠΟ ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΗΣ ΓΚΑΠΑ

ΕΝ ΣΙΚΑΓΩ, 22--29 ΙΟΥΛΙΟΥ 1959

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΟΜΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΣΕΒ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΜΕΡΙΚΗΣ κ. κ. ΙΑΚΩΒΟΥ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ θερμότατα διὰ τὴν εὐγενῆ πρόσκλησιν, ὅπως προσέλθω εἰς τὸ Δεῖπνον τοῦτο τῆς ἀγαπητῆς Ὀργανώσεως «G.A.P.A.». Τὴν ἐδέχθην μετ' εὐχαριστήσεως, διότι θὰ μοὶ ἐδίδετο ἡ εὐκαιρία νὰ γνωρίσω τὴν Γκάπα ἐκ τοῦ σύνεγγυς, εἰς τὸ πρόσωπον τῶν ἡγετῶν της καὶ τῶν μελῶν της καὶ συγχρόνως νὰ συγχαρῶ καὶ νὰ εὐχαριστήσω πάντας διὰ τὴν τόσον θαυμασίαν δρᾶσιν, τὴν ὁποίαν ἀνεπτύξατε ὅλοι εἰς τὸν ἐκπαιδευτικὸν καὶ φρονηματιστικὸν κυρίως τομέα τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ὁμογενείας.

Διὰ τὴν δρᾶσιν ταύτην σᾶς διαβιβάζω τὴν στιγμὴν ταύτην — κατὰ σεπτὴν ἐντολὴν — τὰς εὐχαριστίας καὶ τὰς εὐλογίας τῆς Αὐτοῦ Θειοτάτης Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ ἡμῶν Πατριάρχου κ. κ. Ἀθηναγόρου, ἐκφράζω δὲ συγχρόνως καὶ τὴν εὐαρέσκειαν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Βορείου καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς, ἡ ὁποία, ὅπως εἰς τὸ παρελθὸν τοιουτοτρόπως καὶ εἰς τὸ παρόν, σεμνύνεται δι' ὀργανώσεις, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν «τάγματα μάχης», ὅπως ἡ ἀγαπητὴ Γκάπα. Τάγματα μάχης πρέπει νὰ ἀποτελοῦν ὅλαι αἱ ὀργανώσεις μας. Τάγματα μὲ ἀπολύτως συντεταγμένας καὶ πειθαρχημένας δυνάμεις. Τάγματα ἱκανὰ νὰ παραταχθοῦν εἰς μάχην εἰς κάθε στιγμήν, καὶ κυρίως ὡσὰν τὰς σημερινάς, ὅπου πρέπει νὰ ἀντιπαλαίσωμεν καὶ νὰ ἀναχαιτίσωμεν τὸν λίβα, ποὺ ἤρχισε νὰ πνέῃ καὶ νὰ ἀπειλῇ μὲ μαρασμὸν κάθε θρησκευτικὴν καὶ φυλετικήν μας ἄνθησιν μέχρι τοῦδε.

> **«... Τάγματα μάχης πρέπει νὰ ἀποτελοῦν ὅλαι αἱ Ὀργανώσεις μας Τάγματα μὲ ἀπολύτως συντεταγμένας καὶ πειθαρχημένας δυνάμεις. Τάγματα ἱκανὰ νὰ ἀναχαιτίσουν τὸν λίβα, ποὺ ἤρχισε νὰ πνέῃ καὶ ἀπειλεῖ μὲ μαρασμὸν κάθε θρησκευτικὴν καὶ φυλετικήν μας ἄνθησιν μέχρι τοῦδε ...».**

Ἀπὸ ποῖα σημεῖα τοῦ θρησκευτικοφυλετικοῦ μας ὁρίζοντος πνέει ὁ λίβας αὐτός, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ εἴπω. Τὸ γνωρίζετε. Πρὸς ποίας κατευθύνσεις στρέφεται, καὶ αὐτὸ τὸ γνωρίζετε. Εὐτυχῶς ὅμως πρόκειται περὶ ἀνέμου, καί, ὅπως ὅλοι οἱ ἄνεμοι, θὰ περάσῃ καὶ αὐτός. Καὶ ἡ ζημία, τὴν ὁποίαν θὰ προκαλέσῃ θὰ εἶναι ὀλίγη, ἐὰν μᾶς εὕρῃ ἑτοίμους νὰ τὸν ἀντιμετωπίσωμεν θαρραλέα καὶ μὲ πλήρη συνείδησιν τοῦ καθήκοντός μας, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ ἡ ὑπομονητικὴ διαφώτισις καὶ ἡ ἀγωνιστική μας διάθεσις, ὅπου ἀφορᾷ τὴν ἐκκλησιαστικὴν καὶ φυλετικήν μας ἐπιβίωσιν.

Δι' αὐτὴν τὴν ἐπιβίωσιν ὠργανώθη κάποτε ἡ Γκάπα. Διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν πρέπει ἡ Γκάπα νὰ ἀναδιοργανωθῇ. Καὶ ὄχι μόνον ἡ Γκάπα, ἀλλὰ καὶ κάθε Ὀργάνωσις. Αἱ Ὀργανώσεις μας ὀφείλουν νὰ ἀντιληφθοῦν, ὅτι δὲν ἔχουν ἄλλον λόγον ὑποστάσεως παρὰ τὸ νὰ συμβάλλουν εἰς τὴν διασφάλισιν τῆς ὑποστάσεώς μας. Εἶναι καιρὸς νὰ ἐννοήσωμεν, ὅτι μόνον ὡς συνεργαζόμεναι μετὰ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς ὀργανώσεις ὀφείλουν νὰ ὑπάρχουν καὶ νὰ λειτουργοῦν. Καμμία ἄλλη Ὀργάνωσις δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν σοβαρῶς καὶ καμμία ἄλλη Ὀργάνωσις δὲν ὑπολογίζεται ὡς δύναμις ὅσον ἡ Ἀρχιεπισκοπή μας. Καὶ ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ δὲν εἶναι Ὀργάνωσις κοινοῦ τύπου. Εἶναι θεσμὸς ἱερός. Δὲν εἶναι διοικητικὴ μηχανή, εἶναι ἡ συνισταμένη τῶν πνευματικῶν καὶ ἠθικῶν δυνάμεων τῆς Ὁμογενείας. Δὲν εἶναι ὁ κλῆρος· εἶναι ὁ κλῆρος καὶ ὁ λαός, ὡς ἓν σύνολον. Ὡς ἓν σῶμα. Ὡς μία ψυχή!

Διὰ τὸν λόγον τοῦτον καὶ πρέπει νὰ θεωρῶμεν τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν ὡς τὴν ἔκφρασιν τῆς ὅλης ὑποστάσεως καὶ ὑπάρξεώς μας. Τὸ πρόγραμμά της πρέπει νὰ τὸ θεωρῶμεν ἰδικόν μας πρόγραμμα. Νὰ συνεργαζώμεθα ὅλοι καὶ διὰ τὴν κατάστρωσίν του καὶ διὰ τὴν ἐκτέλεσίν του. Καὶ εἰς αὐτὸ καλῶ ἐπισήμως τὴν Ὀργάνωσίν σας αὐτὴν τὴν στιγμήν, ὅπως θὰ τὸ κάμω καὶ μὲ ὅλας τὰς Ὀργανώσεις.

Τὸ πρόγραμμα τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς εἶναι τὸ ἀκόλουθον:

Α΄. Νὰ καταστῇ αὕτη μία ἀπὸ τὰς ἰσχυρὰς πνευματικὰς καὶ ἠθικὰς δυνάμεις τῆς χώρας αὐτῆς, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θὰ τὸ ἐπιτύχῃ μόνον, ὅταν ὅλαι αἱ Ὀργανώσεις μας διοχετεύουν τὴν δραστηριότητά των εἰς τὸν πνευματικὸν τομέα διὰ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Β΄. Νὰ σταθεροποιῇ τὸν ἑαυτόν της, σφυρηλατοῦσα ἰσχυροτέρους τοὺς δεσμούς της πρὸς τὸ Σεπτὸν Ἐκκλησιαστικὸν Κέντρον μας, τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, πρὸς τὴν πηγὴν τῆς πολιτιστικῆς παραδόσεώς μας, τὴν Ἑλλάδα μας, καὶ πρὸς τὴν Ἀμερικανικήν μας πατρίδα, τῆς ὁποίας τὰ ἰδεώδη συμπίπτουν εὐτυχῶς νὰ εἶναι τὰ ἴδια μὲ τὰ Ἑλληνοχριστιανικὰ ἰδεώδη.

Γ΄. Νὰ ἀνασυντάξῃ τὸ ἐκπαιδευτικόν της σύστημα ἐπάνω εἰς τὴν βάσιν τῆς σημερινῆς πραγματικότητος, τὴν ὁποίαν πολλοὶ περιγράφουν μὲ τὴν ὥραν τῶν 12 παρὰ 5. Ἀκριβῶς, ἐπειδὴ πιθανὸν νὰ εἶναι τόσον ἀργά, ὀφείλομεν νὰ κινηθῶμεν δραστηρίως καὶ συντόνως. Εἶναι κραυγὴ τῆς συνειδήσεώς μας καὶ ἐπιτακτικὸν καθῆκον μας νὰ μὴ ἀσεβήσωμεν πρὸς τὸ χρέος μας ἔναντι τοῦ ἑαυτοῦ μας, νὰ μὴ ἀπεμπολήσωμεν ἐλαφρᾷ τῇ συνειδήσει τὰ ὅσια καὶ τὰ ἱερὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους μας, νὰ μὴ λιποτακτήσωμεν ἀπὸ τὴν γραμμὴν τοῦ καθήκοντος πρὸς τὴν ἀγαπημένην μας αὐτὴν χώραν, ἡ ὁποία θέλει καὶ ἀπαιτεῖ ἀπὸ τοὺς πολίτας της σεβασμὸν πρὸς τὸν ἑαυτόν των, πεποιθήσεις στερεὰς καὶ ὑγιεῖς καὶ πρὸ πάντων ζωὴν καὶ δρᾶσιν, ἐμπνευσμένην καὶ κατευθυνομένην ἀπὸ τὰς ἀδαμαντίνους ἠθικὰς καὶ θρησκευτικὰς ἀρχάς.

Τὸ πρόγραμμα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, τέλος, εἶναι ἡ ἀνακαίνισις καὶ ἡ ἀναγέννησις τοῦ ἑαυτοῦ μας ὡς στοιχείου κατ' ἐξοχὴν προοδευτικοῦ καὶ πολιτιστικοῦ, ὡς στοιχείου κινουμένου μέσα εἰς τὰ πλαίσια τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ, ζῶντος δὲ καὶ δρῶντος εἰς μίαν χώραν, ποὺ ἀκόμη ἀναζητᾷ τὸ ἰδεῶδες καὶ ποὺ ἀκόμη ἐπιζητεῖ νὰ γίνῃ μία κατ' ἐξοχὴν χριστιανικὴ δύναμις. Τὴν ἀνακαίνισιν δὲ καὶ τὴν ἀναγέννησιν θὰ τὴν ζητήσῃ ἡ Ἀρχιεπισκοπή μας πρῶτον ἀπὸ τὸν ἱερόν της κλῆρον, δεύτερον ἀπὸ τὰ ἡγετικὰ στελέχη τῆς ὁμογενείας, τρίτον ἀπὸ τὴν νέαν γενεὰν καὶ τέλος ἀπὸ ὅλους, οἱ ὁποῖοι πρέπει νὰ μάθωμεν νὰ σκεπτώμεθα νὰ ὁμιλῶμεν καὶ νὰ κρίνωμεν ὡς ὥριμοι καὶ ὑπεύθυνοι ἄνδρες, νὰ ἐνεργῶμεν δὲ πάντοτε ἡνωμένως, ὡς ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἔχουν συναίσθησιν τοῦ ἑαυτοῦ των καὶ σαφῆ ἐπίγνωσιν τοῦ χρέους των ἔναντι τοῦ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων.

Ἐμπρὸς λοιπὸν ὅλοι μαζὶ ἂς βαδίσωμεν πρὸς τὴν αὔριον καὶ ἂς τὴν κάμωμεν ἰδικήν μας.

ΟΙ ΔΥΟ ΒΙΟΙ ΕΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 261ης σελίδος)

σύγχρονα ἐφόδια. «Ἐπιθυμῶ ὅπως οἱ σπουδάζοντες νέοι εὐχαριστοῦνται καὶ ἔχουν καὶ ὅλας τὰς εὐκολίας», εἶπεν ὁ ἱδρυτής του.

Ἀλλὰ πέρυσι τὸ κτίριον ἐκεῖνο ἐθεωρήθη μικρόν. Ἔπρεπε νὰ γίνῃ μεγαλύτερον. «Διατί ὄχι;» εἶπεν ὁ ἄνθρωπος τῆς πίστεως, καὶ ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν ὁ Θεὸς τοῦ ἔδειξε τὸν δρόμον: Μιὰ κινηματογραφικὴ Μεξικανικὴ ἑταιρία τοῦ ἐζήτησε τὰ δικαιώματα νὰ κινηματογραφήσῃ αὐτοβιογραφίαν του μὲ τὸν τίτλον «Ἐγὼ ὁ Ἁμαρτωλός». Ὁ Πατὴρ Μοχίκα ἔχει τὸν ρόλον τὸν ὁποῖον πραγματικῶς ἔπαιξεν εἰς τὸν δεύτερον σταθμὸν τῆς ζωῆς του. Λόγῳ τῆς δημοφιλίας καὶ τῆς λαϊκότητός του ὡς πρωταγωνιστοῦ, ὑπελογίσθη ὅτι ἡ ταινία θὰ ἔφερεν ὄχι ὀλιγώτερα τῶν 150 χιλιάδων δολλαρίων.

Ὁπωσδήποτε ὅμως ὁ Πατὴρ Μοχίκα δὲν θὰ ξαναγωδήσῃ πλέον ἐνώπιον τοῦ δημοσίου τοὐντεῦθεν. Τὸ τέλος τῆς σταδιοδρομίας του πρὸ δύο μηνῶν ἔφθασεν ἀνελπίστως. Μίαν ἑσπέραν, ὁπότε ἐξήρχετο εἰς τὴν σκηνήν, δὲν ἤκουσε τὸ ἄνοιγμα τῆς ἄριας, τὴν ὁποίαν ὄπισθέν του ἔπαιζεν ὁ ἐπὶ τοῦ πιάνου συνοδός του. Ἐστράφη, ἐκύτταξε γύρω του, καὶ ἤρχισε νὰ ἐπαναλαμβάνῃ. Τὸ κονσέρτο προυχώρησε, ἀλλ' ὁ ἀοιδὸς Μοχίκα ἐνόησεν ὅτι, μὲ τὸ ἄρχισμα τῆς κωφότητος ἐκείνης, ἐτελείωνε πλέον καὶ τὸ καλλιτεχνικόν του τάλαντον.

Ἤδη ἰδιωτεύει μονάζων ὁ ἄλλοτε μεγάλος καλλιτέχνης γύρω ἀπὸ τὸ ὑπ' αὐτοῦ κτισθὲν Σεμινάριον, ἐφημερεύων κάποτε καὶ εἰς πλησιόχωρον ἐνοριακὸν ναΐσκον, ἐνῷ ἡ κωφότης του προχωρεῖ μὲ τὴν ἡλικίαν. Ἀλλ' ὅταν κάποτε τραγωδῇ, ἡ φωνή του πάλλει ἀκόμη μὲ δύναμιν νεανικήν. Κατὰ τὴν ἰδίαν του βεβαίωσιν, δὲν ἔχει πλέον προβλήματα. Τὸ στάδιόν του, τῶν ἀνυπομονησιῶν καὶ ἐκνευριστικῶν ὑποδοχῶν, ἔχει περιορισθῇ εἰς τὸ ἐλάχιστον. Ἤδη εἶναι ἕνας ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ἔχει εὕρει τὴν ἐσωτερικὴν εἰρήνην. Εἰς ἐκείνους ποὺ τὸν ἐρωτοῦν πῶς ἔχει φθάσει εἰς αὐτήν, μὲ χαμόγελον γεμᾶτον μὲ ἐμπιστοσύνην ἀπαντᾷ καὶ λέγει: «Εἰς ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος ζητεῖ τὸν Θεὸν μὲ πίστιν καὶ μὲ πόθον, Αὐτὸς θὰ τοῦ δείξῃ τὸν δρόμον».

Ἂς θέσωμεν γερὰ θεμέλια εἰς τὸ ἔργον τῆς Ἑλληνορθοδόξου Κοινότητος! Ἂς ἀποκτήσωμεν Νηπιαγωγεῖα! Ἂς κερδίσωμεν τὴν Νέαν μας Γενεάν!

Η ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

Ὑπὸ τῆς Κας ΕΔΛΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΝΑΖΟΥ
Ἀντιπροέδρου τοῦ Μουσικοῦ καὶ Δραμ. Συλλ. τοῦ Ὠδείου Ἀθηνῶν

Η ΑΓΙΑ ΣΟΦΙΑ ἔμεινεν ὡς ἡ ὑψίστη ἀρχιτεκτονικὴ ἔκφρασις τῆς Ἑλληνικῆς θρησκείας. Χρυσᾶ ψηφιδωτὰ στολίζουν τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ναοῦ, καὶ τὴν λάμψιν τῶν χρωμάτων δὲν ἐμάραναν τὰ χρόνια. Ἀλλὰ δὲν λείπουν καὶ τὰ γλυπτὰ στολίδια, τὸ μάρμαρον λαξευμένον ἀναφαίνεται παντοῦ, οἱ κύκλοι περιπλέκονται, ταινίαι περιτυλίσσουν τὸ σχέδιον εἰς ἴδιον ρυθμόν, θαυμάσια τεκμήρια προηγμένης τέχνης.

Εἶναι δυνατὸν εἰς τὸ περιβάλλον αὐτὸ νὰ καθυστερῇ μία καὶ μόνη τέχνη, ἡ τῆς Μουσικῆς; Δὲν εἶναι μᾶλλον πιθανόν, ὅτι ἡ μουσικὴ εἶχε τὸ ἀνάλογον μεγαλεῖον; Ὅτι συνώδευε τὰς τελετὰς καὶ τὴν λειτουργίαν μὲ τὴν ἁρμόζουσαν μεγαλοπρέπειαν;

Τὰ τροπάρια, οἱ εἱρμοὶ καὶ τὸ ἐν γένει τυπικὸν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εἶναι αὐτὰ καὶ μόνα ἔργα ποιήσεως καὶ ἀνωτέρου καλλιτεχνικοῦ ἐπιπέδου καὶ πείθουν ὅτι τὸ ἐκκλησίασμα εἰς τὸ ὁποῖον ἀπετείνοντο ἦτο ἐπίσης μορφωμένον, ὥστε νὰ αἰσθάνεται καὶ νὰ ἐννοῇ.

Ἂν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι αἱ τέχναι ἐν τῇ ἐκφράσει τοῦ πολιτισμοῦ συμβαδίζουν, πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι καὶ ἡ μουσικὴ τῶν βυζαντινῶν τελετῶν ἦτο ἐπίσης ἡ ἀντίστοιχος μουσικὴ ἔκφρασις τοῦ ἰδίου τούτου πολιτισμοῦ.

Ὡς γνωστόν, ἡ Βυζαντινὴ Ἐκκλησιαστικὴ Μουσικὴ ἀποτελεῖ ἕνα θησαυρὸν ἀνεξερεύνητον, κυρίως Ἑλληνικόν. Ἀναφαίνονται ἀκόμη ἀναλαμπαὶ χρυσοῦ, τὸ σύνολον ὅμως καλύπτεται ἀπὸ βαθὺ στρῶμα λήθης καὶ πυκνὸν συσσώρευμα ἀδιαφορίας. Ἀναμεμονωμέναι προσπάθειαι ἔγιναν κατὰ καιρούς, ἀλλὰ διὰ τὴν ἔλλειψιν τῆς προσηκούσης βοηθείας, δὲν ἐστάθη δυνατὸν νὰ ἀποκαλυφθῇ ὁ ἀνεκμετάλλευτος Ἑλληνικὸς θησαυρός. Ἀλλὰ κοινὴ εἶναι ἡ ἐπιθυμία ὅλων. Καλλιτέρα ἐκτέλεσις τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς καὶ πολυφωνία.

Ἡ πολυφωνία ὑπῆρχεν ἀνέκαθεν καὶ ὑπάρχει εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ γίνεται σύγχυσις μὲ τὴν τετραφωνίαν. Ἂς μοῦ ἐπιτραπῇ μία ἐξήγησις:

Ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ μουσικὴ ἐβασίζετο ἐπὶ μουσικῶν τρόπων ἰδιαιτέρων. Ἐπ' αὐτῶν ἐστηρίχθη κατόπιν ἡ Βυζαντινὴ ἐκκλησιαστικὴ μουσική· ἀλλὰ καὶ ἡ Εὐρωπαϊκὴ σύγχρονος μουσικὴ ἐστηρίχθη ἐπὶ δύο μόνον ἐκ τῶν τρόπων ἐκείνων. Ὡς ἐκ τούτου, ὑπάρχουν εἰς τὴν Βυζαντινὴν μουσικὴν μελῳδίαι γραμμέναι εἰς τὰς ἰδίας κλίμακας τῆς Εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς.

Ἡ Βυζαντινὴ μουσικὴ εἶναι μέσα εἰς τὴν ψυχὴν κάθε Ἕλληνος. Κάθε Ἕλλην ἔχει δικαίωμα νὰ ζητήσῃ τὴν μουσικὴν τὴν ἐκκλησιαστικήν, ἡ ὁποία εἶναι ἰδική του καὶ τὴν κατέχει ὡς στοιχεῖον καὶ κληρονομίαν τῆς καλλιτεχνικῆς του ζωῆς. Ἓξ ἑκατομμύρια Ἑλλήνων ποὺ ἐκκλησιάζονται, ἐννοοῦν μόνον τὴν Βυζαντινήν· αὐτὴ εἶναι εἰς τὴν ψυχήν, γραμμένη μὲ τοὺς ἰδίους τρόπους ποὺ εἶναι τὰ δημοτικὰ τραγούδια ἐκεῖνα δηλαδὴ ποὺ ἤκμασαν ψαλλόμενα παρὰ τὸ λίκνον τοῦ παιδιοῦ, τὰ ἡρωϊκὰ καὶ τὰ κλέφτικα, ποὺ συνώδευσαν τοὺς ἐθνικοὺς ἀγῶνας, τὰ ἐρωτικά, τὰ ἀλληγορικὰ καὶ τὰ τραγούδια τῆς τάβλας, ποὺ ψάλλονται εἰς τοὺς γάμους καὶ εἰς τὰ πανηγύρια, καὶ τέλος τὰ μοιρολόγια, ποὺ συνοδεύουν τῶν προσφιλῶν τὴν θανήν.

Ἀλλὰ μεγαλυτέραν ἀπήχησιν ἀπὸ τὰ σεμνά μου λόγια θὰ ἔχουν βέβαια τὰ ὅσα ἔγραψε ὁ Παλαμᾶς διὰ τὸ αὐτὸ θέμα. Τὸ γράμμα αὐτὸ ἐδημοσιεύθη τὸ 1920, καὶ ὁμιλεῖ δι' ἕνα καλόγηρον, τὸν ὁποῖον ἐγνώρισεν ὅταν ἦτο παιδί:

«Ὁ Παρθένιος ἐπίστευεν ὅτι ἡ Βυζαντινὴ μουσική, ἀκόμη καὶ μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, καὶ μὲ ὅλας τὰς μεταλλαγὰς τῶν καιρῶν περισωθεῖσα ἐκκλησιαστικὴ ἁρμονία, ἔχει τὴν πηγήν της εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν μουσικήν, καὶ ὅτι τὰ λεγόμενα περὶ ἐκβαρβαρώσεως καὶ περὶ ἐκτουρκισμοῦ τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς καὶ τοῦ λαϊκοῦ ἀκόμη ἄσματος δὲν εἶναι παρὰ ἀβασάνιστα δόγματα. Ὁ στοχαστικὸς νοῦς ἀντὶ νὰ λύῃ εὐκόλως ζητήματα μοχθεῖ διὰ νὰ ἐρευνᾷ καὶ νὰ ἐξονυχίζῃ ὁπωσδήποτε προβλήματα. Καὶ δὲν εἶναι διόλου ἀπίθανον ἐὰν ὅ,τι νομίζομεν παρεμβολὴν εἰς τὰ πατροπαράδοτα κείμενα, ὑπὸ χειρὸς ἀλλοφύλου ἀπὸ τὴν ἐπιδρομὴν κατακτητῶν, δὲν εἶναι πράγματι παρὰ συνέχισις αὐτοῦ τοῦ γνησίου κειμένου, μεθ' ὅλην τὴν πάροδον τῶν καιρῶν, συνέχισις ἀντὶ νὰ ἐξοβελίζεται αὐθαιρέτως, ἀξία νὰ μελετᾶται».

* * *

Ἐπαναλαμβάνω. Ἡ Βυζαντινὴ μουσικὴ στηρίζεται, ὅπως εἴπομεν, εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν μουσικήν· ἔχει τοὺς ἰδίους ρυθμοὺς καὶ μουσικοὺς τρόπους μὲ τὴν ἀρχαίαν. Ἀπόδειξις τοῦ ἰσχυρισμοῦ αὐτοῦ εἶναι τὰ Δημοτικὰ ἄσματα διεσπαρμένα εἰς κάθε γωνίαν τῆς Ἑλληνικῆς γῆς, καὶ τῶν ὁποίων ἡ σύνθεσις εἶναι ἐπὶ τῶν ἰδίων τρόπων.

Ἑπομένως ὅταν γίνεται ἀπόπειρα ἐναρμονήσεως τῶν Βυζαντινῶν συνθέσεων, τοῦτο καθ' ἑαυτὸ δὲν ἠμπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι μία λανθασμένη προσπάθεια καὶ ἄγνοια τῆς μουσικῆς αὐτῆς καὶ τῶν ἀρχαίων τρόπων, ὅπου στηρίζεται.

Ἴσως εἰς τὸ μέλλον μὲ τὸ νέον ἁρμονικὸν σύστη-
μα ποὺ εἰσήγαγον οἱ Schoenberg καὶ Hindemit εὑρε-
θῇ καὶ νέος τρόπος ἐναρμονίσεως καὶ διὰ τοὺς ἀρχαί-
ους αὐτοὺς τρόπους.

«Ἐλέχθη ὅτι ἡ Γρηγοριανὴ μουσικὴ κατήγετο ἀπὸ
τὴν Ἑβραϊκήν, ἀλλὰ ὅταν μελετήσωμεν τὸ ζήτημα
ἐπισταμένως, βλέπομεν ὅτι ὅταν μετεφράσθη ἡ Βίβλος
ἀπὸ τὴν Ἑβραϊκὴν εἰς τὴν Ἑλληνικήν, κατὰ τὸν 3ον
αἰῶνα, δὲν ἐστάθη δυνατὸν νὰ εὑρεθῇ κανείς, ποὺ
ἠδύνατο νὰ βοηθήσῃ εἰς τὴν ἀποκρυπτογράφησιν τῆς
μουσικῆς τοῦ παλαιοῦ Ἑβραϊκοῦ ναοῦ. Ἡ παράδο-
σις ἔχει τελείως χαθῇ, οὕτως ὥστε γνωρίζομεν ἀκόμη
ὀλιγώτερον περὶ τῆς μουσικῆς τῶν Ἑβραίων ἢ περὶ
τῆς μουσικῆς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων...». (Cecil
Gray, «Ἱστορία τῆς Μουσικῆς»).

Ὁ ἰσχυρισμὸς αὐτὸς εἶναι ἐπίσης διὰ τὴν Βυζαν-
τινὴν μουσικήν.

Εἶναι ἀδύνατον νὰ δώσωμεν ἐκτενῆ ἀνασκόπησιν
τῶν ἱστορικῶν γεγονότων ἀπὸ τῶν πρώτων χρόνων
τοῦ Χριστιανισμοῦ, ποὺ συνετέλεσαν εἰς τὴν σύνθεσιν
καὶ τὴν συντήρησιν τῶν παλαιῶν ὕμνων καὶ κειμένων.
Ἐν τούτοις θὰ ἔδει νὰ ὑποσημειωθῇ ὅτι ἡ κατάπαυ-
σις τῶν διωγμῶν τῶν Χριστιανῶν συνετέλεσεν εἰς τὴν
ἀνάπτυξιν τῆς ὑμνογραφίας, ὡς καὶ τῆς ἐκκλησια-
στικῆς ὑμνῳδίας. Ἀναφέρομεν μόνον μερικὰ ὀνόμα-
τα ἐμπνευσμένων ὑμνογράφων, τῶν ὁποίων αἱ συνθέ-
σεις ψάλλονται καὶ σήμερον εἰς τὰς Ἑλληνικὰς ἐκ-
κλησίας. Ἐκ τῶν πρώτων εἶναι ὁ Διονύσιος ὁ Ἀρεο-
παγίτης, ποὺ ἤκμασε κατὰ τὸν 1ον μετὰ Χριστὸν αἰ-
ῶνα, καὶ ὁ Ἰουστῖνος ὁ φιλόσοφος καὶ μάρτυς, καὶ
ἄλλοι. Μετὰ δὲ τὴν ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγά-
λου ἀναγνώρισιν τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀναφαίνονται ὁ
Ρωμανὸς ὁ Μελῳδός, ποὺ ἤκμασε κατὰ τὸ 496 μ. Χ.,
Κύριλλος ὁ Ἀλεξανδρείας, Ἀνατόλιος Πατριάρχης
Κωνσταντινουπόλεως, Ἀνδρέας ὁ Πύρρος, Κῦρος
Σμύρνης, ὁ ὁποῖος ἤκμασε κατὰ τὸν 5ον μ. Χ. αἰῶνα,
εἰς τοὺς ὁποίους ὀφείλονται συνθέσεις τροπαρίων
γνωστῶν τὰ ὁποῖα ψάλλονται μέχρι σήμερον εἰς τὰς
τελετὰς τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ σπουδαιότερος εἰς τὴν σειρὰν τῶν ὑμνογράφων
τῆς Ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς εἶναι βεβαίως ὁ Ἰωάν-
νης ὁ Δαμασκηνός, γεννηθεὶς εἰς τὸ 676 καὶ διακρι-
θεὶς ὡς μέγας φιλόσοφος, διάσημος ὑμνολόγος καὶ
ἄριστος μουσικός. Εἰς τὸν Ἰωάννην τὸν Δαμασκηνὸν
ἀποδίδονται ὁ θαυμάσιος ὕμνος «Τῇ ὑπερμάχῳ Στρα-
τηγῷ», τὸ «Ἰδοὺ ὁ Νυμφίος ἔρχεται» καὶ ἄλλοι. Διά-
σημοι ὑμνολόγοι ὑπῆρξαν ἐπίσης ὁ Κοσμᾶς ὁ Μελῳ-
δός, θανὼν τὸ 750, ὁ Αὐτοκράτωρ Θεόφιλος, βασιλεύ-
σας πρὸ τοῦ 930, Ἰωσὴφ ὁ ὑμνογράφος, Φώτιος Πα-
τριάρχης Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἡ μοναχὴ Κασσι-
ανή.

Εἶναι συγκινητικὸν τὸ ὅτι διεσώθη μέχρι σήμερον
τὸ ὄνομα τοῦ πρωτοψάλτου Γρ. Μπούνη καὶ τοῦ βοη-
θοῦ αὐτοῦ Ἀλιάτη οἵτινες ἔψαλλον κατὰ τὴν τελευ-
ταίαν ἐκείνην θρυλικὴν λειτουργίαν εἰς τὸν Ναὸν τῆς
Ἁγίας Σοφίας.

Ὅπως λέγει ὁ Ἄγγλος Patrick Leigh Fermor εἰς
ἓν βιβλίον περὶ Ἑλλάδος, δημοσιευθὲν πρὸ ἑνὸς μό-
λις μηνός: «Ἡ ἀνάπτυξις τῆς Χριστιανοσύνης εἰς ἓν
λογικὸν σύστημα, τὸ ὁποῖον θὰ ἀντέχῃ εἰς τὸν καιρι-
κὸν ἀντίκτυπον τῶν χιλιετηρίδων, ἦτο κάτι πολὺ με-
γάλο. Ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία ἦτο τὸ τελευταῖον
μεγάλο δημιουργικὸν κατόρθωμα τοῦ κλασσικοῦ Ἑλ-
ληνικοῦ πολιτισμοῦ. Διὰ τὴν ἔκτασιν καὶ τὴν ἐπιρρο-
ὴν εἰς τὸν κόσμον στέκει μοναδικὸν τὸ διπλὸ μήνυμα
τῆς Ἑλληνικῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς Ἑλληνικῆς ἑρμη-
νείας τῆς Χριστιανικῆς ἀποκαλύψεως».

Καὶ κατωτέρω γράφει: «Ἡ ἐγκαθίδρυσις τῶν
Τούρκων εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ ἡ κατοχὴ ὅ-
λων τῶν Ἑλληνικῶν χωρῶν, δὲν εἶχε δι' ὅλους παρὰ
μίαν ἔννοιαν — νὰ ἐπιζήσουν. Τὸ καθῆκον τῆς ἱερα-
ρχίας καὶ τῶν εἰκονογράφων καὶ ὁ σκοπός των, δὲν ἦτο
πλέον πρόοδος καὶ δημιουργία, ἀλλὰ μόνον συντήρη-
σις. Τὰ πράγματα ἔπρεπε νὰ διατηρηθοῦν ἄθικτα, νὰ
μείνουν ὅπως ἦσαν ἕως ὅτου ἔλθῃ ἡ χαραυγὴ καλλι-
τέρων ἡμερῶν. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο στασιμότης εἰς
τὴν θρησκείαν καὶ εἰς τὴν τέχνην, ἀτελείωτος ἐπανά-
ληψις καὶ τελικῶς ἐκφυλισμός. Ἡ θρησκεία καὶ ἡ θρη-
σκευτικὴ τέχνη, ἤδη περιωρισμέναι μὲ κανόνας αὐστη-
ρούς, ἔγιναν ἄκαμπτοι».

Αὐτὰ γράφει διὰ τὰς Βυζαντινὰς εἰκόνας, ἀλλὰ
ἐφαρμόζονται βεβαίως καὶ διὰ τὴν Βυζαντινὴν μου-
σικήν.

Ἐνῷ ὁ Βυζαντινὸς πολιτισμὸς ἐχάνετο σκορπισμέ-
νος εἰς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου, καὶ ὀλίγον κατ' ὀλί-
γον ἀνεφαίνετο εἰς τὴν Εὐρώπην ἡ Ἀναγέννησις, τὸ
Βυζάντιον ἦτο στάσιμον καὶ ἡ Βυζαντινὴ μουσικὴ ἔ-
μενε εἰς τὰς ἰδίας βάσεις μὲ τοὺς περιορισμοὺς τῶν
Τούρκων, ἔρμαιον τῆς φθορᾶς τοῦ χρόνου, ἐν τούτοις
εἶχεν ἤδη γεννηθῇ ὁ Palestrina τὸν 16ον αἰῶνα, ὅστις
θεωρεῖται εἰς τὸν μουσικὸν κλάδον ὅτι ἐπλησίασε τὴν
ἀπόλυτον τελειότητα, ὅσον ἦτο ποτὲ δυνατόν.

Ἰδιαιτέρως δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ Βυζαντινὴ
μουσικὴ ἀκολουθεῖ τὸν λόγον, ὁ τονισμὸς τῶν τροπα-
ρίων συνδέεται μὲ τὸν ρυθμὸν καὶ πολλὰ ἐκκλησια-
στικὰ ἄσματα ἀποτελοῦνται ἀπὸ ρυθμοὺς ὁμοτόνους
πρὸς τοὺς ἄλλους τοὺς πρὸς τῶν ἐμμέτρων ποιημά-
των τῶν ἀρχαίων τραγῳδιῶν. Διὰ τοῦτο θὰ ἔπρεπε
νὰ γίνῃ ἰδιαιτέρα μελέτη καὶ σύγκρισις μὲ τὸ θέα-
τρον τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.

Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν
ἀνασύστασιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου, πολλάκις ἔ-
γινε λόγος περὶ τῆς ἱστορικῆς ἐρεύνης τῆς Βυζαντινῆς
ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς, περὶ ἱδρύσεως σχολῆς ἱε-
ροψαλτῶν ἢ περὶ μελέτης χειρογράφων καὶ κειμένων.
Ἐν τούτοις εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, μετὰ τὴν ἵδρυσιν τοῦ
Ὠδείου Ἀθηνῶν, τὸ 1871, τὸ ζήτημα τῆς Βυζαντινῆς
ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς ἀπησχόλησε τὸ πρῶτον
Συμβούλιον τοῦ Ὠδείου. Ἐὰν εἶχε τότε ἱδρυθῇ ἐν τῷ

Ὠδείῳ τάξις τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς ὅτε ἡ παράδοσις ἦτο ἀκόμη ἀγνὴ καὶ αἱ μελῳδίαι δὲν εἶχον παραμορφωθῇ διὰ τῆς ἐπιρροῆς τῆς Ἰταλικῆς μουσικῆς, ποὺ ἤκμαζε τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἰς τὰς Ἀθήνας, ἡ τύχη τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς θὰ ἦτο διάφορος. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἐπὶ μακρὰν ἀκόμη σειρὰν ἐτῶν οὐδεὶς ἐνδιεφέρθη διὰ τὸ ζήτημα αὐτό.

Οἱ ψάλται, ρινόφωνοι πάντα καὶ χωρὶς μουσικὰς γνώσεις, ἐξακολουθοῦν νὰ ψάλλουν ἐκ παραδόσεως καὶ αἱ μελῳδίαι παραμορφώνονται διὰ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ ξένου θεάτρου.

Τέλος, τὸ 1903, ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ὠδείου Ἀθηνῶν Γεώργιος Νάζος ἀνέλαβε νὰ μεριμνήσῃ διὰ τὴν τύχην τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς, καὶ κατόπιν συνεννοήσεως μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀθηνῶν, ὁ Νάζος προτείνει ὅπως προστρέξουν εἰς τὴν ἔδραν τῆς Βυζαντινῆς παραδόσεως, εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον.

Μετέβη τότε ὁ Γεώργιος Νάζος εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὁ δὲ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἀείμνηστος Ἰωακεὶμ ὁ Γ′ διέταξε τὴν σύγκλησιν εἰδικῆς συνεδρίας τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Μουσικοῦ Συλλόγου. Εἰς τὴν συνεδρίαν αὐτὴν ὁ Νάζος συνέστησε:

Νὰ μορφωθοῦν ὅσον τὸ δυνατὸν καλλίτερον οἱ ἱεροψάλται.

Νὰ γίνῃ ὁμοιόμορφος ἡ διδασκαλία τῆς μουσικῆς.

Ἐπρότεινεν ἐπίσης τὸν σχηματισμὸν βιβλιοθήκης, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ περισυλλεγοῦν ὅλα ὅσα ἀφοροῦν τὴν Βυζαντινὴν μουσικήν.

Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1904, ἱδρύθη εἰς τὸ Ὠδεῖον Ἀθηνῶν ἡ σχολὴ ἱεροψαλτῶν, τῶν ὁποίων τὴν διδασκαλίαν ἀνέλαβεν ὁ Κ. Ψάχος, ὁ ὁποῖος διωρίσθη τῇ συστάσει τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἰωακεὶμ τοῦ Γ′. Σκοπὸς αὐτῆς ἦτο ἡ κατὰ παράδοσιν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Βυζαντινῆς μουοικῆς πρὸς ἐντελῆ μόρφωσιν ἱεροψαλτῶν.

Ἡ σχολὴ διῃρέθη εἰς δύο τμήματα, τὸ τῶν μονῳδῶν ἱεροψαλτῶν καὶ τὸ τῶν χορῳδῶν. Ὁ κανονισμὸς καὶ τὸ πρόγραμμα τῆς σχολῆς ἐνεκρίθησαν ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν. Ἀμέσως δὲ μετὰ τὴν ἵδρυσιν, ἀρχίζει ὁ ἀγὼν τοῦ Ἀδείου κατὰ τῆς ρινοφωνίας. Ἰδιαιτέρα προσοχὴ δίδεται εἰς τὴν συστηματικὴν μελέτην τῶν παλαιῶν κειμένων.

Ἐὰν δὲν εἶχεν ἱδρυθῇ πρὸ 55 ἐτῶν ἡ σχολὴ αὐτή, εἶναι ἐνδεχόμενον ὅτι ἡ φθορά, ἡ ἐπερχομένη διὰ τοῦ χρόνου, θὰ ἦτο ἀκόμη μεγαλυτέρα. Σήμερον, ὅτε παρῆλθον ἔκτοτε 55 χρόνια, ἠμποροῦμε νὰ εἴπωμεν ὅτι ἡ στιγμὴ ὅπου ἱδρύθη ἡ Σχολὴ τοῦ Ὠδείου ἦτο ἡ ὑστάτη.

Μὲ ἰδιαιτέραν ἱκανοποίησιν ἀναφέρομεν τὸ ἐνδιαφέρον τὸ ὁποῖον ἐπέδειξαν ὑπὲρ τῆς Σχολῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς τοῦ Ὠδείου Ἀθηνῶν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Κος Θεόκλητος, ὅστις ἐκτὸς τῆς ἠθικῆς συμπαραστάσεώς του εἰς τὸ ἔργον τῆς Σχολῆς, ἔχει καθορίσει ἀπὸ τοῦ προπαρελθόντος ἔτους ὑποτροφίας διὰ τὴν δωρεὰν φοίτησιν μαθητῶν, καὶ ἡ Μπάγκειος Ἐπιτροπή, ἡ ὁποία ἀπὸ ἐτῶν παρέχει ὡρισμένην οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν.

Διὰ τῆς ἱδρύσεως τῆς Βυζαντινῆς Σχολῆς τοῦ Ὠδείου ἐτέθησαν μὲν αἱ βάσεις, ἀλλὰ ἡ ἀνύψωσις τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς εἰς τὸ καλλιτεχνικὸν ἐκεῖνο ἐπίπεδον ποὺ τὴν ἤθελεν ὁ Νάζος δὲν ἐπετεύχθη. Δυστυχῶς κάποτε δὲν ἐπαρκεῖ ἡ ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου.

Ὁ Γεώργιος Νάζος ἔλεγεν: «Ἐπὶ μουσικῆς ἐν γένει κακῶς ἐκτελουμένης δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐκφέρῃ κανεὶς ὀρθὴν κρίσιν. Ὅταν σὺν τῷ χρόνῳ κατορθωθῇ νὰ ἐκτελῆται καλῶς ἡ παράδοσις, τότε θὰ κριθῇ καὶ ἡ ἀξία αὐτῆς».

Ἔκτοτε ἡ Σχολὴ Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς ἐλειτούργησεν ἄνευ διακοπῆς, ἂν καὶ ἡ Σχολὴ δὲν εἶχε λάβει καμμίαν ἐνίσχυσιν.

Ὅτι ἡ Σχολὴ εἶχε καλὰ ἀποτελέσματα εἶναι φανερόν, ἐφ' ὅσον οἱ καλλίτεροι ψάλται τῶν Ἀθηνῶν ἐξῆλθον ἀπὸ αὐτήν, καθὼς καὶ οἱ διδάσκοντες εἰς τὰ ἄλλα Ὠδεῖα, ἐλειτούργει δὲ πάντοτε ὑπὸ τὴν ἔγκρισιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἑκάστοτε Μητροπολίτου.

Ἂς ἐξετάσωμεν τί θὰ ἔπρεπε νὰ γίνῃ διὰ νὰ συμπληρωθῇ ἡ ἐργασία τοῦ Ὠδείου.

Ἔχομεν ἕνα παράδειγμα ἐργασίας καὶ μελέτης ἀφορῶν τὴν Γρηγοριανὴν μουσικὴν — εἶναι τὸ τῶν καλογήρων τῆς Abbaye de Solesmes τῆς ἐπαρχίας Sarthe τῆς Γαλλίας. Οἱ καλόγηροι αὐτοὶ συνεκέντρωσαν ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερα χειρόγραφα Γρηγοριανῆς μουσικῆς ἢ ἀντίγραφα αὐτῶν, καὶ ἔκαμαν συγκριτικὴν μελέτην, βάσει τῆς ὁποίας ἐξήγαγον ὡρισμένα συμπεράσματα. Ἀποτέλεσμα τῆς ἐργασίας αὐτῆς ἦτο ἡ ἔκδοσις ἑνὸς συγγράμματος περιλαμβάνοντος τὸ τελικὸν πόρισμα τῆς Γρηγοριανῆς μουσικῆς.

Διὰ τὴν ἀναδίφησιν ἱστορικῶς τῶν πηγῶν τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς, τὴν μελέτην τῶν κειμένων καὶ καταρτισμὸν τοῦ προσήκοντος κώδικος, θὰ ἔδει νὰ ἀφοσιωθοῦν ἀποκλειστικῶς πρόσωπα παρέχοντα τὸ ἐνδόσιμον εἰδικεύσεως, εἰς τὰ ὁποῖα νὰ χορηγοῦν τὰ ἀναγκαῖα ὑλικὰ μέσα, ἀφ' ἑνὸς μὲν διὰ τὴν ἀμοιβὴν τῆς ἀποκλειστικῆς ἀπασχολήσεώς των εἰς τὸ ἔργον καὶ ἀφ' ἑτέρου διὰ τὰς ἀναγκαίας δαπάνας.

Μετὰ τὸν τερματισμὸν τῆς ὅλης αὐτῆς ἐργασίας θὰ ἦτο σκόπιμον νὰ γίνῃ μία ἔκδοσις περιλαμβάνουσα μίαν λειτουργίαν καὶ τοὺς σπουδαιοτέρους ἐκκλησιαστικοὺς ὕμνους, ἡ ὁποία θὰ ἀποτελέσῃ τὸν ἐπίσημον κώδικα τῆς Βυζαντινῆς Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς. Ἡ ἔκδοσις αὐτὴ θὰ ἐφείλκυε τὸ ἐνδιαφέρον καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ὄχι μόνον ἀπὸ ἱστορικῆς καὶ ἐπιστημονικῆς ἀπόψεως, ἀλλὰ καὶ διότι θὰ ἐξησφάλιζε τὰ ἐπίσημα καὶ ἀνεγνωρισμένα μουσικὰ κείμενα τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς, ὥστε καὶ οἱ ξενιτευμένοι Ἕλληνες νὰ εὑρίσκουν εἰς τὰς Ἑλληνικὰς ἐκκλησίας τῆς ἀλλοδαπῆς ὁμοιόμορφον τὴν θρησκευτικὴν πνοὴν τῆς

(Συνέχεια εἰς τὴν 268ην σελίδα)

ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟΝ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Ὅμιλος Κατηχητριῶν, μετὰ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰακώβου, τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀκαδημίας κ. Ξεν. Διαμαντοπούλου, τῆς Ἀντιπροέδρου τῆς Ἀκαδημίας Κας Καίτης Βλαβιανοῦ, τοῦ Αἰδ. Σεργίου Τουλίδου καὶ παιδιῶν τροφίμων τῆς Ἀκαδημίας.

Αἱ Κατηχήτριαι μετὰ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀκαδημίας καὶ τῶν Κατηχητῶν τοῦ ἐφετεινοῦ Φροντιστηρίου, τὸ ὁποῖον, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου μας, συνῆλθεν ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου (27 Ἰουνίου μέχρι 11 Ἰουλίου, 1959).

ΕΛΑΒΟΝ χώραν καὶ ἐφέτος, ἀπὸ 27ης Ἰουνίου μέχρι 11ης Ἰουλίου, τὰ μαθήματα τοῦ Θερινοῦ Κατηχητικοῦ Φροντιστηρίου, τὸ ὁποῖον ἀπὸ ἑπταετίας λειτουργεῖ εἰς τὴν ἐν Garrison, N. Y., Ἀκαδημίαν τοῦ Ἁγίου Βασιλείου ὑπὸ τὴν αἰγίδα καὶ δαπάναις τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Ἀρχιεπισκοπῆς.

Ὁ θεσμὸς τοῦ Φροντιστηρίου τούτου ἀποτελεῖ ἓν τῶν σπουδαιοτέρων σημείων τοῦ γενικοῦ κατηχητικοῦ μας προγράμματος καὶ ἀποβλέπει εἰς τὸν ἀρτιώτερον καταρτισμὸν τῶν ἐν ὑπηρεσίᾳ κατηχητριῶν καὶ κατηχητῶν μας.

Ὁ κύκλος τῶν διδασκομένων μαθημάτων περιλαμβάνει:

α) Εἰσαγωγὴν εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἤτοι συνοπτικὴν ἐπισκόπησιν τῆς ἱστορίας καὶ τῆς δογματικῆς τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μὲ στοιχεῖα Συμβολικῆς.

β) Κατηχητικὴν Ὀργάνωσιν, ἤτοι ἱστορίαν τοῦ κατηχητικοῦ κινήματος, σκοπούς, διοίκησιν, ἀναλυτικὸν πρόγραμμα καὶ ὀργάνωσιν τοῦ κατηχητικοῦ σχολείου, τὸ πρόσωπον καὶ τὸ ἔργον τοῦ κατηχητοῦ.

γ) Στοιχεῖα Ψυχολογίας τῆς Θρησκείας: Ψυχολογικὰ φαινόμενα καὶ νόμοι τῆς λειτουργίας αὐτῶν. Ἀτομικαὶ διαφοραί. Ἀνάγκαι, ἱκανότητες καὶ ἐνδιαφέροντα κατὰ τὰ διάφορα στάδια τῆς ἡλικίας. Ψυχολογία καὶ Θρησκεία. Πορίσματα ψυχολογικῆς ἐρεύνης περὶ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος. Θρησκευτικὴ ἐμπειρία.

δ) Στοιχεῖα Εἰδικῆς Διδακτικῆς τῶν Θρησκευτικῶν. Αἱ ὁδοὶ τῆς γνώσεως. Ὁ μαθητὴς καὶ ὁ διδάσκαλος εἰς τὸ νέον σχολεῖον. Ἡ ποικιλία τῶν διδακτικῶν μεθόδων καὶ ἡ ἐφαρμογή των εἰς τὴν διδασκαλίαν τῶν θρησκευτικῶν. Σχέδιον καὶ πορεία διδασκαλίας. Ἀξιολόγησις τῆς διδασκαλίας.

ε) Ὠδική. Εἰσαγωγὴ εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ὑμνολογίαν. Διδασκαλία τῶν εὐχρηστοτέρων ὕμνων καὶ τροπαρίων. Διδασκαλία παιδικῶν ἀσμάτων.

Ἡ διδασκαλία ἔγινεν εἰς τὴν Ἑλληνικήν, μὲ ἐλευθέραν χρῆσιν καὶ τῆς Ἀγγλικῆς.

Παραλλήλως πρὸς τὸν κύκλον αὐτῶν τῶν βασικῶν μαθημάτων, τὰ ὁποῖα διδάσκονται ἀπὸ τοὺς καθηγητὰς τοῦ Κολλεγιακοῦ Τμήματος τῆς Ἀκαδημίας, τὸ πρόγραμμα περιλαμβάνει καὶ διαλέξεις ἀπὸ διανοουμένους κληρικοὺς καὶ ἐπιστήμονας ἐπὶ ἐνδιαφερόντων κατηχητικῆς φύσεως ἐγκυκλοπαιδικῶν θεμάτων, ὡς καὶ forum διὰ τὴν λύσιν τῶν πάσης φύσεως ἀπορίων τῶν κατηχητῶν καὶ κατηχητριῶν.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Φροντιστηρίου ὀργανοῦται ἐπίσης πρόγραμμα ψυχαγωγίας καὶ ἐκδρομῶν εἰς τοὺς ἱστορικοὺς τόπους καὶ τὰ ἀξιοθέατα τῆς περιοχῆς, συνδυαζομένου τοιουτοτρόπως τοῦ τερπνοῦ μετὰ τοῦ ὠφελίμου.

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐργασίας τοῦ Φροντιστηρίου κατὰ τὴν ἑπταετῆ λειτουργίαν του ὑπῆρξαν πλέον ἢ ἱκανοποιητικά. Εἰς αὐτὸ ἐφοίτησαν μέχρι σήμερον πλέον τῶν 350 κατηχητριῶν καὶ κατηχητῶν μας. Αἱ ἀπόφοιτοι αὐταὶ τοῦ Κατηχητικοῦ Φροντιστηρίου τῆς Ἀκαδημίας ἀποτελοῦν ἤδη τὰ πλέον δυναμικὰ καὶ φωτισμένα στελέχη τῶν κατηχητικῶν μας σχολείων. Αἱ πλεῖσται τούτων ἔχουν ἀναλάβει τὴν ἐποπτείαν τοῦ κατηχητικοῦ ἔργου τῆς Κοινότητός των, ἔχουν μεταδώσει τὰ φῶτα καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν των καὶ εἰς τὰς συναδέλφους των, ἔχουν ὀργανώσει παραρτήματα εἰς τὰς παροικίας τῆς Κοινότητος καὶ γενικῶς ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῶν Ἱερατικῶν Προϊσταμένων των ἔχουν συντελέσει εἰς τὴν ἀνύψωσιν τῆς στάθμης τοῦ κατηχητικοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας

ΟΙ ΝΕΟΙ ΙΕΡΟΙ ΝΑΟΙ ΤΗΣ ΟΜΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ὁ ἐν Χαβάνᾳ, Κούβας, νεόδμητος λαμπρὸς Ἱερὸς Ναὸς τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, ὅστις ἐθεμελιώθη τῇ 18ῃ Μαΐου 1958, καὶ εἶναι ἤδη ἕτοιμος διὰ τὴν Θείαν Λατρείαν ὑπὸ τῶν Ἑλληνορθοδόξων καὶ τῶν λοιπῶν ὁμοδόξων Χριστιανῶν τῆς Κούβας, ὡς καὶ τῶν εὐαρίθμων τουριστῶν. Κατὰ μέγιστον μέρος ἡ ἀνέγερσίς του ὀφείλεται εἰς τὸν θερμουργὸν ζῆλον τοῦ ἐν Χαβάνᾳ, Κούβας, Ἕλληνος Γεν. Προξένου κ. Γεωργ. Χατζηλία.

(Συνέχεια ἐκ τῆς 267ης σελίδος)

μᾶς. Θὰ ἦτο εὐχῆς ἔργον, ὅλαι ἀνεξαιρέτως αἱ Κοινότητές μας νὰ εἶχον δημιουργήσει τοιούτους πολυτίμους καὶ ἐνθουσιώδεις πυρῆνας.

Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο εἰς τὸ Φροντιστήριον ἐφοίτησαν 47 ἐν ὅλῳ κατηχήτριαι καὶ κατηχηταί. Κατὰ Πολιτείας κατανέμονται ὡς ἑξῆς:

New York	7	Ohio	1
Alabama	1	Oklahoma	2
California	1	Oregon	1
Florida	4	Pennsylvania	1
Georgia	1	Virginia	1
Illinois	3	Tennessee	1
Maryland-Washington, D. C.	3	Washington	1
Massachusetts	13	Wyoming	2
New Jersey	3	Canada	1

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Φροντιστηρίου ἐπεσκέφθη τὴν Ἀκαδημίαν ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. κ. Ἰάκωβος καὶ ὡμίλησε διὰ μακρῶν πρὸς τὰς κατηχητρίας. Ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκειάν του πρὸς αὐτὰς διὰ τὰς πολυτίμους ὑπηρεσίας των πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, ἐτόνισε τὴν μεγάλην σημασίαν τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου διὰ τὴν Ἑλληνορθόδοξον διαπαιδαγώγησιν τῶν νέων μας γενεῶν, ὑπεγράμμισε τὸ προσωπικόν του ἐνδιαφέρον διὰ τὴν πρόοδον τῆς κατηχητικῆς ἡμῶν ἐκπαιδεύσεως καὶ ἀπήντησεν εἰς ἐρωτήσεις καὶ ἀπορίας αὐτῶν.

Η ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 266ης σελίδος)

Πατρίδος. Ἡ παροχὴ δὲ ὑλικῆς ἐνισχύσεως διὰ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ ἔργου τούτου, θὰ ἀπετέλει μίαν νέαν συμβολὴν εἰς τὰς τέχνας, τὴν ἱστορίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν θρησκευτικότητα, διὰ τὸν πολιτισμένον κόσμον.

Ὑπάρχουν εἰς τὰς βιβλιοθήκας τῶν μεγάλων κέντρων μουσικὰ ἐκκλησιαστικὰ χειρόγραφα ἀνεξερεύνητα ἕως σήμερον. Ἡ μελέτη αὐτῶν παρουσίασε πολλὰς δυσχερείας. Ἔπρεπε ὁ θέλων νὰ ἐρευνήσῃ τὰ παλαιὰ αὐτὰ κείμενα νὰ μεταβῇ ἐπὶ τόπου, νὰ λάβῃ εἰδικὴν ἄδειαν καὶ νὰ μείνῃ ἐπί τι χρονικὸν διάστημα διὰ νὰ μελετήσῃ αὐτά. Ἐνῷ σήμερον μὲ ἕνα μικρὸν ποσὸν δύναται νὰ προμηθευθῇ τὸ μικροφίλμ ποὺ ἐπιθυμεῖ καὶ νὰ τὸ μελετήσῃ, ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ τὸ μηχάνημα ποὺ χρειάζεται διὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν μικροφίλμ αὐτῶν. Τὸ Ὠδεῖον Ἀθηνῶν ἔχει ἤδη προμηθευθῇ ταινίας ἀπὸ τὴν Βιβλιοθήκην τοῦ Κογκρέσσου τῆς Ἀμερικῆς, ἀπὸ τὸ Princeton καὶ ἀπὸ τὸ British Museum τοῦ Λονδίνου. Δυστυχῶς δὲν ἔχει ἀκόμη τὴν συσκευὴν μὲ φακοὺς ποὺ χρειάζεται διὰ τὴν ἀνάγνωσιν αὐτῶν.

Τὸ Ὠδεῖον, μὲ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ συντελέσῃ εἰς τὸ νὰ εὑρεθῇ μία λύσις εἰς τὸ δυσκολώτατον αὐτὸ ζήτημα, ἀπεφάσισε τὴν ἵδρυσιν «Γραφείου Ἐρευνῶν τῆς Βυζαντινῆς Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς». Στὸ Γραφεῖον αὐτό, εἰς τὸ ὁποῖον συμμετέχουν οἱ Καθηγηταὶ τῆς Βυζαντινῆς Σχολῆς τοῦ Ὠδείου καὶ δύο Καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου, δὲν ἀνήκει εἰς τὰ συνήθη προγράμματα μιᾶς Μουσικῆς Σχολῆς, ἀλλὰ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ὠδείου ἠθέλησε νὰ θέσῃ τὰς βάσεις μιᾶς ἐπιστημονικῆς ἐργασίας καὶ ἐλπίζει ὅτι ἡ χειρονομία αὐτὴ θὰ εὕρῃ τὴν δέουσαν ἀπήχησιν εἰς τὴν Κοινωνίαν μας.

Ἡ Βυζαντινὴ Τέχνη θαυμάζεται σήμερον μάλιστα ἀπὸ ὅλον τὸν πεπολιτισμένον κόσμον. Ἡ Βυζαντινὴ Ἀρχιτεκτονική, Ἁγιογραφία καὶ Μουσικὴ κερδίζει συνεχῶς ἔδαφος εἰς τοὺς κύκλους τῆς Τέχνης. Ἂς μὴ ἀποξενοθῶμεν ἀπὸ τὴν ἀνεκτίμητον αὐτὴν κληρονομίαν μας.

Ὁ Βυζαντινὸς Ναὸς μὲ τὸν ἐπιβλητικὸν τροῦλλον του, φέρει τὸν Θεὸν κοντὰ εἰς τὸν ἄνθρωπον. Ἡ Βυζαντινὴ Μουσικὴ τῆς Ἐκκλησίας μας ἐξυψώνει τὸν ἄνθρωπον πρὸς τὸν Θεόν!

ΤΟ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ ΕΙΣ ΤΟ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ — 19 ΑΠΡΙΛΙΟΥ, 1960 ΜΕ ΤΟ S/S ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗ

Ἑτοιμασθῆτε διὰ τὸ Μέγα Προσκύνημα εἰς τὸ Σεπτὸν Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Μὲ τὸ ὑπερωκεάνειον «Βασίλισσα Φρειδερίκη». Λεπτομέρειαι εἰς τὴν τελευταίαν σελίδα, ἐξωφύλλου.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΙΣΤΙΣ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ

Ὑπὸ τοῦ Αἰδεσ. Οἰκον. κ. Δ. Ι. ΚΩΝΣΤΑΝΤΕΛΟΥ, ΤΗ.Μ.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Η ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΣ τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου ἔχει αὐξηθῇ εἰς εὐχάριστον βαθμόν. Ἡ φυματίωσις δὲν εἶναι πλέον ἡ ἐπάρατος ἀσθένεια ἡ ἀφαιροῦσα προώρως τὴν ζωὴν μυριάδων ἀνθρώπων, καὶ πλεῖσται ὅσαι ἀσθένειαι δὲν ἔχουν εἰμὴ ἐλάχιστα θύματα. Εἴμεθα εὐγνώμονες πρὸς τὴν ἰατρικὴν ἐπιστήμην διὰ τὰς τεραστίας προόδους της καὶ προσφοράς της πρὸς τὴν σημερινὴν ἀνθρωπότητα.

Κατόπιν τῆς ἄνευ προηγουμένου προόδου αὐτῆς θὰ ἀνέμενέ τις τὸν περιορισμὸν τῶν νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων, τῶν νοσοκομείων καὶ σανατορίων. Καὶ ὅμως, τὸ ἀντίθετον εἶναι ἀληθές. Ἑκάστη πόλις ἀνὰ τὴν Ἀμερικήν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν κόσμον ὁλόκληρον, ἀντιμετωπίζει πρόβλημα χώρου διὰ τοὺς ἀσθενεῖς. Παρὰ τὸν περιορισμὸν πολυειδῶν ἀσθενειῶν, ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος ὑποφέρει, πονεῖ, πάσχει ἀπὸ πολλά, ἄγνωστα μέχρι τοῦδε, νοσήματα. Συμφορήσεις, καρδιακαὶ παθήσεις, ὁ καρκῖνος καὶ ποικιλόμορφοι νευρασθένειαι παραμένουν ὁ τρόμος τοῦ ἀνθρώπου τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος. Ἡ ταχύτης τῆς ζωῆς μας καὶ ἡ ἔντασις ὑπὸ τὴν ὁποίαν διαβιοῦμεν ἔχει ἐπηρεάσει ἐπωδύνως τὴν ὑγείαν τοῦ σώματός μας. Τοιουτοτρόπως ὁ πόνος εἶναι γνώρισμα καὶ τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου.

Ἀλλὰ ποία εἶναι ἡ θέσις τοῦ Χριστιανισμοῦ ἔναντι τοῦ προβλήματος τοῦ πόνου σήμερον; Ποία ἡ προσφορὰ τῆς Ὀρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸν ἀσθενοῦντα πιστόν; Ὀργανισμός, Ἵδρυμα ἢ Ἰδεολογία μὴ δυναμένη νὰ ἀνταποκριθῇ πρὸς τὰς ἀνάγκας τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν ἐποχήν μας, ἀφ' ἑαυτῆς εἶναι καταδικασμένη εἰς μαρασμὸν καὶ θάνατον. Ἡ Ἐκκλησία μας, διακηρύττουσα τὸ αἰώνιον μήνυμα τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὀφείλει, ἀναπροσαρμοζομένη, νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὰ προβλήματα ἑκάστης γενεᾶς ἀναλόγως. Καὶ ἡ ἀρρώστια σήμερον εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πλέον δυσεπίλυτα προβλήματα. Τί, λοιπόν, δύναται νὰ προσφέρῃ ἡ Ἐκκλησία μας εἰς τὸν τομέα αὐτόν; Διὰ νὰ συγκρατήσῃ τοὺς πιστοὺς εἰς τοὺς κόλπους της καὶ διὰ νὰ προσελκύσῃ νεωτέρους, ὀφείλει, ἀναζωσαμένη τὰς δυνάμεις της, νὰ ἱκανοποιήσῃ τὰς ἀπαιτήσεις τῶν καιρῶν καὶ νὰ εἰρηνεύσῃ τὰς ἀνησυχίας των. Διὸ καὶ ἡ ἐπείγουσα ἀνάγκη τῆς διαφωτίσεως καὶ τοῦ καθορισμοῦ τῆς θέσεώς της ἔναντι τῆς ἀρρώστιας καὶ τοῦ πόνου γενικῶς.

Φροντίζει ἡ Ἐκκλησία μας διὰ τὸν ἀσθενῆ καὶ κατὰ ποῖον συγκεκριμένον τρόπον; Μεριμνᾷ διὰ τὸ ἀνθρώπινον σῶμα ἢ μήπως τὸ θεωρεῖ ἕδραν πάσης κακοδαιμονίας καὶ συνεπῶς ἄξιον ταλαιπωρίας καὶ δοκιμασιῶν; Ἡ ἀπάντησις θὰ δοθῇ εἰς τὴν ἐφεξῆς ἀνάπτυξιν τοῦ θέματός μας.

1. Χριστιανισμὸς καὶ Σῶμα

Ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι θρησκεία, ἥτις ἐνδιαφέρεται δι' ἀμφότερα τὰ συστατικὰ τοῦ ἀνθρώπου. Ἀποβλέπει καὶ ἐργάζεται διὰ τὴν σωτηρίαν ψυχῆς τε καὶ σώματος. Ἡ ἀντίληψις, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Χριστιανικὴ πίστις μεριμνᾷ μόνον διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς, ἀδιαφοροῦσα διὰ τὴν τύχην τοῦ σώματος, ἀπάδει πρὸς τὴν μαρτυρίαν τῶν πηγῶν τῆς Ἀποκαλύψεως. Ἡ πρᾶξις τῆς ἀρχεγόνου Ἐκκλησίας καὶ ἡ διδασκαλία τῶν πατέρων συμφωνοῦν μὲ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Ὄντως, ὁ Χριστὸς ὡμίλησε κατ' ἐξοχὴν διὰ τὴν ἀξίαν τῆς ψυχῆς, χωρὶς ὅμως νὰ ὑποτιμήσῃ καὶ τὴν ἀξίαν τοῦ σώματος. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ διαχωρισμὸς τῶν συστατικῶν τῆς ἀνθρωπίνης ὀντότητος, μὲ ὑπερτίμησιν ἢ ὑποτίμησιν ἑνὸς ἐξ αὐτῶν, χωρὶς νὰ μειωθῇ ἡ ἀξία τοῦ ἀνθρώπου ὡς τοῦ κατ' ἐξοχὴν δημιουργήματος εἰς τὸν καθόλου κόσμον. Ἀμφότερα, «σῶμα καὶ ψυχὴ ἐπλάσθησαν κατὰ τὸν ἴδιον καὶ αὐτὸν χρόνον», ὅπως λέγει ὁ ἱερὸς Δαμασκηνὸς ἀντικρούων κακοδιδασκαλίαν τοῦ Ὠριγένους.

Εἶναι εὔλογον διατὶ ὁ Χριστιανισμὸς τιμᾷ τὴν ἀνθρωπίνην ψυχήν. Ἡ ψυχή, ἀποτελοῦσα τὴν ἀόρατον φύσιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐνσωματοῦσα τὸν λόγον καὶ τὴν ἐλευθέραν βούλησιν αὐτοῦ, ἐπλάσθη «κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ». Ἀλλὰ καὶ τὸ σῶμα δὲν ὑστερεῖ εἰς τιμὴν καὶ ἀξίαν. Τὸ σῶμα εἶναι ὄργανον ἐκδηλώσεων τῆς ψυχῆς καὶ ἐδημιουργήθη δι' ἐνεργοῦ καὶ χειρωνακτικῆς τρόπον τινὰ ἐπεμβάσεως τοῦ Θεοῦ. Ἰδιαιτέρως ὅμως τὸ σῶμα ἀπολαύει ἴσης πρὸς τὴν ψυχὴν τιμῆς καθότι εἶναι κατοικητήριον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὁ Χριστὸς εἰργάσθη καὶ ἐδίδαξε διὰ τὴν σωτηρίαν ἀμφοτέρων, ὡς συνάγεται ἐκ τῶν θαυματουργικῶν ἐπεμβάσεών Του ἐπὶ διαφόρων νόσων. Ὁμιλῶν πρὸς τοὺς μαθητάς Του, καθιστᾷ αὐτοὺς προσεκτικοὺς νὰ φοβοῦνται τὸν Θεὸν «τὸν δυνάμενον καὶ ψυχὴν καὶ σῶμα ἀπολέσαι ἐν γεέννῃ».

Καὶ ναὶ μὲν ἡ σωτηρία τῆς ψυχῆς εἶναι τὸ ἀπόλυτον ἢ τὸ ὕψιστον ἀγαθόν, οὐχ ἧττον ὅμως καὶ ἡ ὑγεία καὶ σωτηρία τοῦ σώματος εἶναι ἀγαθὸν ὑψίστης σημασίας. Διὰ τοῦτο, τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, ὡς μέλος τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, δέον νὰ δουλεύῃ οὐχὶ εἰς τὴν ἁμαρτίαν, ἀλλὰ «τῷ Κυρίῳ». Ὁ πιστὸς δὲν πρέπει νὰ δοξάζῃ τὸν Θεὸν μόνον διὰ τοῦ πνεύματος, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ σώματος. Τοιουτοτρόπως ὁ σκοπὸς τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας εἶναι ἡ σωτηρία ὁλο-

κλήρου τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος. Διὸ καὶ τὸ σῶμα θὰ συμμετάσχῃ τῆς δόξης ἢ τῆς κατακρίσεως τῆς ψυχῆς, ἀμφότερα δὲ ὡς μία ψυχο-σωματικὴ ὁλότης.

Ἡ Ὀρθόδοξος Καθολικὴ Ἐκκλησία, ἀκολουθοῦσα τὸ παράδειγμα τοῦ Χριστοῦ, μεριμνᾷ καὶ ἐργάζεται διὰ τὴν σωτηρίαν ἀμφοτέρων τῶν συστατικῶν τοῦ ἀνθρώπου. Ἔχει αὐτὴ Μυστήρια, ἀκολουθίας καὶ προσευχὰς διὰ τὴν ὑγείαν ψυχῆς ἀλλὰ καὶ σώματος. Τὸ Μυστήριον τοῦ Βαπτίσματος εἶναι λουτρὸν καὶ ἀναγέννησις τῆς ψυχῆς. Τὸ Χρῖσμα θωρακίζει τὴν ψυχὴν μὲ τὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἡ Θεία Εὐχαριστία εἶναι τροφὴ τῆς ψυχῆς. Τὸ Μυστήριον τῆς Μετανοίας καὶ Ἐξομολογήσεως ἴασις καὶ ἀνάρρωσις τῆς ἁμαρτωλῆς ψυχῆς.

Ἀλλὰ πλὴν τῶν Μυστηρίων τῶν χρησιμοποιουμένων διὰ τὴν ὑγείαν τῆς ψυχῆς, ἡ Ἐκκλησία μας ἔχει τὸ Μυστήριον τοῦ Εὐχελαίου, τὰς παρακλήσεις, τὸν μικρὸν ἁγιασμὸν καὶ ἄλλας σχετικὰς προσευχὰς διὰ τὴν ὑγείαν καὶ σωτηρίαν τοῦ σώματος. Πρόκειται περὶ θεραπευτικῆς ἰδιότητος, τὴν ὁποίαν ἐκληρονόμησεν αὕτη ὡς ἐντολοδόχος καὶ συνεχιστὴς τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ ἔργου τοῦ Χριστοῦ. Δυστυχῶς, εἴτε διότι δὲν ἔχει γίνῃ ἀντιληπτὴ ἡ ἀξία αὐτῆς, εἴτε λόγῳ ὀλιγοπιστίας, ἡ Ἐκκλησία δὲν χρησιμοποιεῖται σήμερον ὡς ἰαματικὸς παράγων. Αἱ ὀλίγαι ἐξαιρέσεις δὲν ἀναιροῦν τὸν κανόνα.

Ἀλλὰ ὀλιγοπιστία δὲν δικαιολογεῖται καὶ δὲν εἶναι σύμφωνος μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ. Διότι πίστις εἰς Χριστὸν συνεπάγεται καὶ πίστιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, τὸ ἐπὶ τῆς γῆς ὁρατὸν Σῶμα Του. Πιστεύοντες εἰς τὴν θαυματουργὸν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ, ὀφείλομεν νὰ πιστεύσωμεν καὶ εἰς τὴν θεραπευτικὴν ἱκανότητα καὶ ἀποστολὴν τῆς Ἐκκλησίας. Ἢ πιστεύομεν ἢ δὲν πιστεύομεν. Ἢ ἀσπαζόμεθα τὴν διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου ἢ τὴν ἀπορρίπτομεν. Τὰ τέσσαρα Εὐαγγέλια, παραδεδεγμένα ἱστορικὰ κείμενα, διηγοῦνται ἑβδομήκοντα τέσσαρας θεραπείας τοῦ Ἰησοῦ ἐπὶ διαφόρων νόσων. Τὴν αὐτὴν ἰαματικὴν ἰδιότητα ἔδωσεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Του. Ἐπ' αὐτῆς τῆς ἑρμηνείας στηρίζεται καὶ ἡ καινοφανὴς διδασκαλία παρὰ τοῖς Διαμαρτυρομένοις περὶ ministry of healing ἢ healing missions.

Ἐπανακαλύπτουν οἱ Διαμαρτυρόμενοι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία οὐδέποτε ἐστερήθη, ἔστω καὶ εἰς περιωρισμένον βαθμόν. Εἶναι ὅμως γεγονός, ὅτι οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ ἔχουν ἀνάγκην νὰ διδαχθοῦν συστηματικώτερον περὶ τῆς θεραπευτικῆς ἀποστολῆς καὶ ἱκανότητος τῆς Ἐκκλησίας. Δέον νὰ παρακινοῦνται ἀπ' ἄμβωνος καὶ κατ' ἰδίαν νὰ κάμνουν χρῆσιν τῶν θεραπευτικῶν μέσων αὐτῆς τακτικώτερον καὶ μὲ μεγαλειτέραν πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν. Ἡ Ἐκκλησία ἔχει ρητὴν ἐντολὴν νὰ θεραπεύῃ ὄχι μόνον ψυχάς, ἀλλὰ καὶ σώματα. Ἡ Καινὴ Διαθήκη, ἡ πρᾶξις τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας καὶ οἱ Πατέρες ὁμιλοῦν εὐγλώττως ὑπὲρ τῆς θεραπευτικῆς δυνάμεως καὶ λειτουργίας τῆς Ἐκκλησίας.

2. Ὁ Χριστὸς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν

Μία ἀπὸ τὰς πρώτας ἐντολὰς τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὴν πρώτην Ἐκκλησίαν, τὴν ἀποτελουμένην ἀπὸ τοὺς μαθητάς Του, ἦτο ἡ ἐξουσία καὶ ἡ δύναμις νὰ ἐξορκίζουν οἱ μαθηταὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἀκάθαρτα πνεύματα καὶ νὰ θεραπεύουν κάθε εἶδος ἀσθενείας. «Καὶ προσκαλεσάμενος τοὺς δώδεκα μαθητὰς αὐτοῦ ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν πνευμάτων ἀκαθάρτων ὥστε ἐκβάλλειν αὐτὰ καὶ θεραπεύειν πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν». Ὁ Ἰησοῦς μεταβιβάζει τὴν ἰδίαν θαυματουργικὴν δύναμιν εἰς τοὺς μαθητάς Του, τὴν πρώτην Ἐκκλησίαν, «δίδωσιν αὐτοῖς τὸ θαυματουργεῖν», ὅπως σχολιάζει ὁ Βουλγαρίας Θεοφύλακτος.

Τὸ κῦρος τῆς διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ ἀποτελεσματικότης αὐτῆς ἐνισχύονται διὰ τῆς θαυματουργικῆς ἱκανότητος, τὴν ὁποίαν παρέλαβεν ἀπὸ τὸν ἱδρυτήν της. Τὸ κήρυγμα καὶ πᾶσα διδαχὴ σκόπιμον εἶναι νὰ συνοδεύωνται καὶ μὲ θαύματα παραγγέλλει πρὸς τοὺς μαθητάς: «Πορευόμενοι δὲ κηρύσσετε ... ἀσθενοῦντας θεραπεύετε, λεπροὺς καθαρίζετε, νεκροὺς ἐγείρετε, δαιμόνια ἐκβάλλετε ...». Ἀλλ' ἡ θαυματουργὸς δύναμις τῆς Ἐκκλησίας δὲν περιωρίσθη εἰς ὡρισμένην τάξιν αὐτῆς, εἰς τοὺς Ἀποστόλους ἢ τοὺς Ἱερεῖς αὐτῆς. Ὅλοι οἱ πιστοὶ ἔχουν εἰς ὑπολανθάνουσαν κατάστασιν τὴν δύναμιν τοῦ θαυματουργεῖν, ἐφ' ὅσον ἔχουν εἰς τὴν διάθεσίν των τὸ ἰσχυρότατον ὅπλον τῆς προσευχῆς. Οἱ πιστοὶ καὶ ἀκόλουθοι τῶν Ἀποστόλων θὰ μεταβληθοῦν οἱ ἴδιοι εἰς θαυματουργικὰ ὄργανα, εἶπεν ὁ Κύριος. «Σημεῖα δὲ τοῖς πιστεύσασι ταῦτα παρακολουθήσει, ἐν τῷ ὀνόματί μου δαιμόνια ἐκβαλοῦσι ... ἐπὶ ἀρρώστους χεῖρας ἐπιθήσουσι, καὶ καλῶς ἕξουσιν».

Ἐξετάζοντες τὴν Ἐκκλησίαν ἀναδρομικῶς, εἰς τὴν περιωρισμένην αὐτῆς μορφὴν ἐν τῷ Ἰσραήλ, διαπιστώνομεν ὅτι ἡ θεραπευτικὴ ἰδιότης ἀνάγεται εἰς τοὺς χρόνους τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Ὁ Ἀβιμέλεχ ἐθεραπεύθη μέσῳ τῆς θερμῆς προσευχῆς τοῦ Ἀβραάμ. «Προσηύξατο δὲ Ἀβραὰμ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἰάσατο ὁ Θεὸς τὸν Ἀβιμέλεχ, καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ καὶ τὰς παιδίσκας αὐτοῦ». Κατὰ παρόμοιον τρόπον ἐθεραπεύθη ἡ Μαριὰμ ἀπὸ τὴν λέπραν αὐτῆς διὰ τοῦ ἀδελφοῦ της Μωυσέως. «Καὶ ἐβόησε Μωυσῆς πρὸς τὸν Κύριον, λέγων, ὁ Θεὸς δέομαί σου, ἴασαι αὐτήν». Καὶ κατ' ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ μετὰ ἑπτὰ ἡμέρας «ἐκαθαρίσθη Μαριάμ».

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ ΤΗΣ Α.Σ.

Συγκινητικαὶ ἦσαν αἱ ἐκδηλώσεις εἰς τὰς ὁποίας προέβαινον οἱ Ἱερεῖς, αἱ Κοινότητες, ὁ Τύπος μας, ἡ Ραδιοφωνία μας, αἱ Ὀργανώσεις μας καὶ πλεῖστοι Ὁμογενεῖς ἰδιῶται, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐγχειρήσεως καὶ τῆς νοσηλείας τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ. κ. Ἰακώβου. Διὰ τηλεγραφημάτων, τηλεφωνημάτων καὶ ἐπιστολῶν πρὸς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν καὶ τὸ Νοσοκομεῖον ἐζήτουν πληροφορίας καὶ ἐξέφραζον τὴν συμπάθειάν των καὶ τὴν εὐχήν των ὑπὲρ ταχείας καὶ πλήρους ἀποκαταστάσεως τῆς ὑγείας τοῦ Ποιμενάρχου. Αἱ ἐκδηλώσεις καὶ εὐχαὶ αὗται συνεχίζονται εἰσέτι. Καθὼς δὲ ἐχαρακτήρισε τὸ γεγονὸς ὁ σεβαστὸς Πρωτοπρεσβύτερος Δρ. Καλλίμαχος, «τὸ ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ὑγείαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου μας εἶναι Πανελλήνιον, διότι ἡ ὑγεία του ἀποτελεῖ πολύτιμον ἐθνικοθρησκευτικὸν κεφάλαιον». Χάριτι Θείᾳ, ὁ Ποιμενάρχης ἡμῶν ἐξελθὼν τοῦ Νοσοκομείου καὶ συνεχίζων καὶ πάλιν τὸ ποιμαντορικόν Του ἔργον, διαθέτει τοὺς τόκους τοῦ πολυτίμου τούτου κεφαλαίου ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου Του.

ΤΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

Τὸ ἐν ταῖς αἰθούσαις τοῦ Ἱ. Καθεδρικοῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας Τριάδος, Νέας Ὑόρκης, συνελθὸν ἀπὸ 24 – 25 Ἰουλίου ἐ. ἔ. Ἐκπαιδευτικὸν Συνέδριον τῆς Α΄ Ἐπισκοπικῆς Περιφερείας, μὲ τὴν συμμετοχὴν Ἀντιπροσώπων τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ κόσμου καὶ ἄλλων Ἐπισκοπικῶν Περιφερειῶν, ὑπὸ τὴν προεδρίαν καὶ κατεύθυνσιν τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰακώβου, ἔκρουσε τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου. Καὶ ὁ κίνδυνος εἶναι ἡ ἔλλειψις σταθερῶν θεμελίων: Δὲν ἔχομεν Νηπιαγωγεῖα! Καὶ ἐνῷ μὲ εὔλογον ἄλλωστε ἐνθουσιασμὸν ὁμιλοῦμεν περὶ Ἑλληνικοῦ Πανεπιστημίου, ὁμολογοῦμεν ὅτι στερούμεθα ὄχι μόνον Ἡμερησίων Ἑλληνικῶν Σχολείων, ἀλλὰ καὶ Νηπιαγωγείων. Τώρα μὲ τὴν ἔναρξιν τοῦ νέου σχολικοῦ ἔτους, ἂς ἐκπέμψουν ὅλαι αἱ Κοινότητές μας τὸ σύνθημα: «Νὰ ἀποκτήσωμεν Νηπιαγωγεῖα». Καί, πρὸ παντός, νὰ τὸ ἐφαρμόσουν. Διότι καὶ αἱ καλλίτεραι ἀποφάσεις, ζημίας μᾶλλον πρόξενοι γίνονται, ὅταν παραμένουν «εἰς τὸ χαρτί».

ΠΑΙΔΙΚΟΙ ΣΤΑΘΜΟΙ—ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΑ

Πλεῖσται μητέρες, μάλιστα ἐδῶ εἰς τὴν Ἀμερικήν, εὑρίσκουν ἐργασίαν, ἔχουν δὲ καὶ τὴν ἱκανότητα καὶ τὴν ἐπιθυμίαν—ἀλλὰ καὶ τὴν ἀνάγκην—νὰ ἐργασθοῦν. Ποῦ νὰ ἀφήσουν ὅμως τὸ μικρὸ παιδί, ἢ τὰ μικρὰ παιδιά των; Αὐτὸς εἶναι ὁ προορισμὸς τῶν Παιδικῶν Σταθμῶν. Πανταχοῦ ὑπάρχουν τοιοῦτοι: καὶ ἐδῶ καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἱδρυθέντες ὑπὸ τῆς Ὁμογενείας τῆς Πόλης. Ἡ ἀποστολή των δὲν εἶναι καθαρῶς ἐκπαιδευτική, ἀλλὰ καὶ κοινωνική. Ἡ ἐργαζομένη μητέρα ξεύρει ὅτι ὑπάρχει μία φιλόξενη στέγη διὰ τὸ νήπιον ἢ καὶ τὸ βρέφος της, τὸ ἀφήνει μὲ ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν στοργὴν καὶ ὑγιεινὴν ἐπίβλεψιν τοῦ προσωπικοῦ, πηγαίνει εἰς τὴν ἐργασίαν της καὶ δίδει μίαν ἀσήμαντον ἀμοιβὴν εἰς τὸ ἵδρυμα· ἀσήμαντον, διότι αὐτὸ τῆς δίδει τὴν δυνατότητα νὰ κερδίσῃ πολὺ περισσότερα. Παρόμοιοι Παιδικοὶ Σταθμοί, λειτουργοῦντες μαζὶ μὲ τὰ Νηπιαγωγεῖα, θὰ προσφέρουν πολλαπλᾶς καὶ ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας εἰς τὴν Ὁμογένειαν.

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΩΝ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ ΜΑΣ ...

Ἐπιγραμματικώτατα ἐχάραξε τὴν ἀποστολὴν τῶν Ὀργανώσεων τῆς προσφιλοῦς Ὁμογενείας ὁ Σεβασμ. Ἀρχιεπίσκοπος εἰς τὸν λόγον του πρὸς τὸ Συνέδριον τῆς Ὀργανώσεως G.A.P.A. (σελ. 262). Ἐφ' ὅσον ἡ μὲν G.A.P.A. χαρακτηρίζεται ὡς κατ' ἐξοχὴν Ἐθνικοθρησκευτικὴ Ὀργάνωσις, ἡ δὲ A.H.E.P.A. ὀνομάζεται Ἑλληνο-Ἀμερικανικὴ Ἐκπαιδευτικὴ Ὀργάνωσις, καὶ ἡ G.O.Y.A. ἱδρύθη ὡς Ἑλληνορθόδοξος Ὀργάνωσις Νεολαίας, ἐκ τῶν ὀνομασιῶν ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν Καταστατικῶν των ἐξάγεται ὅτι ἡ ἀποστολή των εἶναι ἡ ἐνίσχυσις τῆς Ἑλληνορθοδόξου Πίστεως καὶ Παιδείας. Πᾶσα παρέκκλισις ἀπὸ τοῦ βασικοῦ τούτου χαρακτῆρος αὐτῶν θὰ ἐσήμαινεν ἀθέτησιν τῆς ἐντολῆς τῶν ἱδρυτῶν καὶ τῆς ἀποστολῆς αὐτῶν. Διὰ τοῦτο ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐχαρακτήρισε τὰς Ἑλληνορθοδόξους Ὀργανώσεις ὡς Τάγματα μάχης, μάχης εἰρηνικῆς ὑπὲρ τῆς ἐπιβιώσεως τοῦ θρησκευτικοφυλετικοῦ χαρακτῆρος μας, τῆς Ἑλληνορθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων, τὴν ὁποίαν ἐπιβίωσιν εὐνοεῖ καὶ ἀπαιτεῖ ἡ μεγάλη αὐτὴ Ἀμερικανικὴ Ὁμοσπονδία.

... ΚΑΙ ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ἐφ' ὅσον δὲ ἡ ἐπιβίωσις αὕτη ἀποτελεῖ θεμελιώδες στοιχεῖον τοῦ Προγράμματος τῆς Ἑλληνορθοδόξου Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς—ὡς ἀνέπτυξεν ἡ Α.Σ. ἐνώπιον τῶν Γκάπανς—αἱ ἐπιδιώξεις Ὀργανώσεων καὶ Ἀρχιεπισκοπῆς συνταυτίζονται, καὶ ἡ στενωτέρα μετ' αὐτῆς συνεργασία θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν καλλιτέραν ἐπίτευξιν τοῦ κοινοῦ σκοποῦ: τῆς ἐπιβιώσεως τῶν θρησκευτικοφυλετικῶν μας χαρακτηριστικῶν. Τὸ δὲ φυσικὸν κέντρον τῶν ἀκτίνων τοῦ κύκλου τῶν Ὀργα-

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΤΟ ΕΝ ΡΟΔΩ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΟΥ Π.Σ.Ε.

Ἡ ἐπιτυχία τὴν ὁποίαν ἐσημείωσε τὸ ἐν Ρόδῳ Συνέδριον τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν (19-29 Αὐγούστου, Κεντρικὴ καὶ Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπὴ) ὀφείλεται πρωτίστως καὶ κυρίως εἰς τὴν εἰς αὐτὸ συμμετοχὴν τοῦ Σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἐπὶ ἐδάφους τῆς Ἐκκλησιαστικῆς δικαιοδοσίας τοῦ ὁποίου συνεκλήθη τὸ Συνέδριον, διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ World Council of Churches καὶ τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως ἐν γένει. Δὲν λαμβάνουν ἐνεργὸν μέρος εἰς αὐτὸ διάφοροι Ἀδελφαὶ Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, διὰ διαφόρους λόγους, εἷς ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων δὲ εἶναι καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι προετοιμάζεται συγχώνευσις τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν μετὰ τῆς Διεθνοῦς Ἱεραποστολικῆς Ὀργανώσεως (International Missionary). Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι εἷς ἐπὶ πλέον λόγος συμμετοχῆς αὐτῶν εἰς τὸ Π.Σ.Ε. ἵνα διὰ τῆς γνώμης αὐτῶν συντελέσωσιν εἰς τὴν καλλιτέραν λύσιν τοῦ προβλήματος τούτου.

Η «ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ» ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ

Μετὰ τὴν ὑπὸ τῆς πρώτης Ἐγκυκλίου τοῦ Πάπα Ρώμης Ἰωάννου ΚΓ' (1 Ἰουλίου 1959) διάλυσιν πάσης ἐλπίδος περὶ συγκλήσεως πραγματικῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὁ Χριστιανικὸς κόσμος δίδει διαφόρους ἑρμηνείας εἰς τὴν π ρ ο φ ο ρ ι κ ῶ ς μόνον ἐξαγγελθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Πάπα Ἰωάννου ΚΓ' ἀπόφασιν Αὐτοῦ περὶ συγκλήσεως «Οἰκουμενικῆς» Συνόδου καὶ προετοιμασίας πρὸς «Ἕνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν». Ἐκ τῆς Ἐγκυκλίου ταύτης, ἥτις εἶναι γνωστὴ ἐκ τῶν πρώτων λέξεων αὐτῆς "Ex cathedra Petri," ἐξάγεται σαφῶς, ὅτι: Ἡ ὡς «Οἰκουμενικὴ» ἐξαγγελθεῖσα Σύνοδος θὰ εἶναι αὐστηρῶς Ρωμαιοκαθολική, ὑπὸ δὲ τὸν ὅρον «ἕνωσις» νοεῖται ἡ «εἰς τὸ πατρικὸ σπίτι ἐπάνοδος τῶν ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας (τῆς Ρώμης) ἀποκεχωρισμένων ὁμάδων Χριστιανῶν», ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ἡ πλήρης ὑποταγὴ πασῶν τῶν λοιπῶν Ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν (Ὀρθοδόξων, Προτεσταντικῶν κ. ἄ.) ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς Ρώμης! Δηλαδὴ ἡ ἐκ μέρους αὐτῶν ἀποδοχὴ πασῶν τῶν αὐθαιρεσιῶν τοῦ Βατικανοῦ: Πρωτείου καὶ ἀλαθήτου τοῦ Πάπα, Κοσμικοῦ Κράτους, συγχωροχαρτίων, Ἱερᾶς Ἐξετάσεως, κ.λ.π.

Η ΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ

Καὶ τὸ μὲν Σεπτὸν Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἀπεριφράστως καὶ σαφῶς ἐξέθεσε τὴν «θέσιν» Αὐτοῦ διὰ τῶν ἱστορικῶν δηλώσεων τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. κ. Ἀθηναγόρου, ὅτι ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως εἰλικρινῶς ἐπιθυμεῖ τὴν ἕνωσιν, εἶναι πρόθυμος νὰ συμμετάσχῃ, ὡς ἴση πρὸς ἴσην, εἰς πᾶσαν ἑνωτικὴν προσπάθειαν, ἀλλὰ τότε μόνον θὰ συμμετάσχῃ εἰς μίαν «Οἰκουμενικὴν» Σύνοδον, ὅταν ἐπισήμως προσκληθῶσι καὶ ἅπασαι αἱ λοιπαὶ Ἐκκλησίαι ἢ τοὐλάχιστον ὅσαι εἶναι μέλη τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἀλλ' ἡ "Ex cathedra Petri" Ἐγκύκλιος ἀπέδειξε διὰ μίαν εἰσέτι φοράν, ὅτι ἡ Ρώμη οὐδέποτε ἀπέβαλε τὴν γνωστὴν τακτικήν της, ἀκόμη καὶ ὅταν ἡ διαρκὴς ἀπώλεια μελῶν αὐτῆς, ὁμάδων, ἀκόμη δὲ καὶ ἡ σήμερον ἐπιτεινομένη ἀπόσχισις ἀπ' αὐτῆς ὁλοκλήρων Ἐκκλησιῶν, κραυγάζῃ ὅτι ἡ τακτικὴ αὕτη ἔχει ἀποτύχῃ διὰ παντός.

ΠΡΟΣ ΑΝΑΒΙΩΣΙΝ ΤΟΥ ΜΟΝΑΧΙΣΜΟΥ

Ὁ Χριστιανικὸς Μοναχισμὸς εἶναι Ἑλληνικὸν δημιούργημα. Οἱ μεγαλείτεροι Χριστιανοὶ Μοναχοὶ ἦσαν Ἕλληνες. Καὶ ἡ ἐνδοξοτέρα ἐποχὴ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ συμπίπτει μὲ τὴν ἀκμὴν τοῦ Μοναχικοῦ βίου. Σήμερον, δυστυχῶς, δὲν δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν τὸ ἴδιον. Τὸ κοσμικὸν πνεῦμα διεισέδυσεν εἰς τὰ Μοναστήρια: Ὁ Μοναχισμὸς παρακμάζει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας. Διὰ νὰ κρίνωμεν μόνον ποσοτικῶς, ὁ ἀριθμὸς τῶν Μοναχῶν συνεχῶς ἐλαττοῦται: εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα, τὴν Παλαιστίνην, τὴν Αἴγυπτον, πανταχοῦ ὅπου ὑπάρχει Ἑλληνορθόδοξος Μοναστικὸς βίος, τὰ Μοναστήρια κινδυνεύουν νὰ μείνουν κενά. Συμβαίνει ἆρά γε τοῦτο πανταχοῦ; Ὄχι. Εἰς ἄλλας Ἐκκλησίας καὶ συγκεκριμένως εἰς τὴν Ρωμαιοκαθολικήν, ὁ Μοναχισμὸς ἐξακολουθεῖ νὰ ἀκμάζῃ. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Λουθηρανικὴν ἐν Ἀμερικῇ ἐπιτελεῖ θαυμασίαν πρόοδον. Διατί ὄχι καὶ εἰς τὴν ἐν Ἀμερικῇ Ἐκκλησίαν μας; Ἔχομεν ἀνάγκην τοῦ Μοναχισμοῦ, τοῦ ἀγάμου Ἱεροῦ Κλήρου, τῶν εὐσεβῶν Μοναχῶν. Ἔχομεν ἀνάγκην Μοναστηρίων. Καὶ τοῦτο δὲν εἶναι ξένον πρὸς τὸ Πρόγραμμα τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς.

νώσεών μας ἀποτελεῖ ἡ Ἑλληνορθόδοξος Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς. Φιλοκεντρικαὶ ἐνέργειαι, ἀποτυχοῦσαι εἰς τὸ παρελθόν, ἐπανέφερον τὰς δύο μείζονας Ὀργανώσεις μας εἰς τὴν ὀρθὴν ὁδὸν τῆς ἀποστολῆς των. Τὰ δὲ λαμπρὰ ἀποτελέσματα αὐτῶν, μετὰ τῆς ἄλλης λαμπρᾶς Ὀργανώσεώς μας, τῆς Παναρκαδικῆς Ὁμοσπονδίας, ὁμιλοῦν ἀφ' ἑαυτῶν καὶ δίδουν τὸ σύνθημα μὲ τὰ ἀνεγειρόμενα κτίρια εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Ἁγίου Βασιλείου καὶ τὴν Θεολογικὴν Σχολήν. Ἔτι στενωτέρα συνεργασία μετὰ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν πληρεστέραν ἐπιτυχίαν τῆς ἀποστολῆς των.

ΤΙ ΜΑΣ ΔΙΔΑΣΚΟΥΝ ΤΑ ΙΕΡΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

Ὑπὸ τοῦ Πανοσ. Ἀρχιμ. ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς
Brookline, Mass.

Γ΄.
ΑΙ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ

ΜΕΤΑ ἀπὸ τὰ τέσσαρα Εὐαγγέλια ἔρχονται αἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων. Ἐγράφησαν ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ καὶ πρὸς τὸ ἴδιον πρόσωπον, τὸν Θεόφιλον, καὶ ἀποτελοῦν συνέχειαν τοῦ Εὐαγγελίου. Καλοῦνται Πράξεις τῶν Ἀποστόλων καίτοι περιορίζονται εἰς τὸ ἔργον δύο κυρίως ἐξ αὐτῶν, τοῦ Πέτρου καὶ τοῦ Παύλου.

Ὅπως τὸ Εὐαγγέλιον μᾶς ὡμίλησε περὶ τοῦ ἔργου καὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ μέχρι τῆς Ἀναλήψεως Αὐτοῦ, οὕτω καὶ αἱ Πράξεις διηγοῦνται περὶ τοῦ ἔργου καὶ τῆς διδασκαλίας τῶν Ἀποστόλων, ἢ μᾶλλον διηγοῦνται τὸν θρίαμβον ποὺ ἔκανε τὸ Εὐαγγέλιον ἀπὸ τῶν Ἱεροσολύμων μέχρι καὶ τῆς κοσμοκρατείρας Ρώμης. Τὰ ἱερὰ βιβλία δὲν ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν ἱστορίαν τῶν ἀτόμων, ἀλλὰ διὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ θείου ἔργου τῆς σωτηρίας.

Πράγματι μία μετὰ πίστεως καὶ προσοχῆς μελέτη τοῦ ἱστορικοῦ αὐτοῦ βιβλίου τῆς Καινῆς Διαθήκης φέρει πρὸ ἡμῶν ζωντανὴν τὴν ὅλην ἱστορίαν τῆς ἱδρύσεως καὶ ἐξαπλώσεως τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ἐκεῖ βλέπει κανεὶς καθαρὰ πῶς ὁ Θεὸς διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος φωτίζει καὶ δυναμώνει τοὺς Ἀποστόλους ὅπως μεταδώσουν τὸ Εὐαγγέλιον τῆς ἐν Χριστῷ Σωτηρίας εἰς πάντα τὰ Ἔθνη, καὶ εἰς τοὺς ἁπλοϊκοὺς καὶ εἰς τοὺς σοφοὺς τῆς γῆς, καὶ ἐνώπιον βασιλέων ἀκόμη (9, 15), ὅπως ἀκριβῶς τὸ εἶχε διατάξει ὁ Χριστὸς (28, 19).

Τὰ Εὐαγγέλια ἐτελείωσαν μὲ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ. Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ βάσις ἐφ' ἧς ἱδρύθη ἡ Ἐκκλησία, καὶ ἀποτελεῖ τὴν κυρίαν ἐλπίδα τοῦ Χριστιανοῦ. Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ εἶναι τὸ προμήνυμα καὶ ἡ ἐγγύησις καὶ τῆς ἰδικῆς μας ἀναστάσεως. Εἰς τὸ πρῶτον κεφάλαιον τῶν Πράξεων βλέπομεν τὸν Ἀναστάντα Χριστὸν παρουσιαζόμενον ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας εἰς τοὺς Ἀποστόλους καὶ διδάσκοντα αὐτοὺς «τὰ περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ». Ὑπόσχεται δὲ νὰ στείλῃ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὸ ὁποῖον θὰ εἶναι ὁ μόνιμος ὁδηγὸς τῶν Ἀποστόλων καὶ ἡ κυρία ἐνεργὸς δύναμις εἰς τὴν ἵδρυσιν καὶ ἐξάπλωσιν τῆς Ἐκκλησίας.

Μετὰ τὴν Ἀνάληψιν καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς κατῆλθε τὸ Ἅγιον Πνεῦμα θαυμαστῶς ἐπὶ τοὺς μαθητάς, οἱ ὁποῖοι δίδουν τὸ πρῶτον κήρυγμα περὶ τοῦ Ἀναστάντος, τὸν ὁποῖον καὶ «Κύριον καὶ Χριστὸν ἐποίησεν ὁ Θεὸς» (2, 36). Τρεῖς χιλιάδες περίπου ἐπίστευσαν ἀπὸ τὸ ὄντως ἐμπνευσμένον αὐτὸ κήρυγμα. Ἐβαπτίσθησαν ἐν τῷ Ὀνόματι τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἀπετέλεσαν τὴν πρώτην Χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν.

Ἡ ζωή των ἦτο ζωὴ ἀφωσιωμένη τελείως εἰς τὸν Σωτῆρα Χριστὸν — τοῦτο ἄλλωστε θὰ εἴπῃ νὰ εἶναι κανεὶς Χριστιανός. Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον πληροῖ τὰς καρδίας των καὶ φωτίζει τὴν ζωήν των, ἥτις εἶναι γεμάτη ἀπὸ πίστιν καὶ ἀγάπην. Παντοῦ σκορπίζουν τὴν χάριν, ὁ δὲ Κύριος προσθέτει διαρκῶς ὅλο καὶ νέους πιστοὺς εἰς τὴν νεαρὰν Ἐκκλησίαν.

Τὰ κεφ. 3-6 μᾶς περιγράφουν ὀλίγας πλευρὰς ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν πρώτων Χριστιανῶν. Οἱ Ἀπόστολοι κάνουν θαύματα ἐν Ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Διώκονται διὰ τὸ Ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καὶ ὅμως μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συνεχίζουν νὰ κηρύττουν μὲ θάρρος τὸ Εὐαγγέλιον Αὐτοῦ. Ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ ζοῦν ὡς μία οἰκογένεια ἐν προσευχῇ καὶ λατρείᾳ. Μοιράζουν τὰ πάντα μεταξύ των μὲ εἰλικρινῆ χριστιανικὴν ἀγάπην. Ζωὴ ὄντως ζηλευτὴ διὰ κάθε κοινωνίαν. Ὁ Ἀνανίας, ποὺ ἠθέλησε νὰ δείξῃ ὑποκριτικὴν ἀγάπην, ἐτιμωρήθη παραδειγματικῶς διὰ θανάτου. Ἦτο ἀνάγκη νὰ διατηρηθῇ καθαρὰ ἡ ἀγνότης καὶ ἡ εἰλικρίνεια καὶ ὁ θεῖος χαρακτὴρ τῆς νεαρᾶς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ.

Καίτοι θεοσύστατος κοινωνία, ἡ Ἐκκλησία δὲν παύει νὰ εἶναι ἀνθρώπινος ὀργανισμός, μὲ ἀνάγκας καὶ ἀδυναμίας ἀνθρωπίνους. Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς παρουσιάζονται τὰ κοινωνικὰ προβλήματα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἡ συστηματικὴ μέριμνα διὰ τοὺς ἀπόρους. Οἱ ἡγέται Ἀπόστολοι πρέπει νὰ μείνουν ἐλεύθεροι διὰ τὸ ἱερὸν ἔργον «τῆς προσευχῆς καὶ τῆς διδασκαλίας». Διὰ τοῦτο ὁ λαὸς καλεῖται νὰ ἐκλέξῃ **ἑπτὰ διακόνους**, γνωστοὺς διὰ τὴν πίστιν καὶ τὸν ἐνάρετον βίον των, «πλήρεις πνεύματος καὶ σοφίας». Οὗτοι θὰ εἶχον ὡς κύριον ἔργον τὴν Ἐκκλησιαστικὴν φιλανθρωπίαν, θὰ ἐκήρυττον ὅμως καὶ τὸν Θεῖον Λόγον ἐν καιρῷ. Οὕτω ἡ Ἐκκλησία χωρεῖ εἰς τὸ πρῶτον βῆμα τῆς διοικητικῆς της ὀργανώσεως. Ἕνας ἐκ τῶν διακόνων ἦτο καὶ ὁ πρωτομάρτυς Στέφανος, «πλήρης χάριτος καὶ δυνάμεως».

(Συνέχεια εἰς τὴν 284ην σελίδα)

ORTHODOXY AND HELLENISM

ARCHBISHOP IAKOVOS was stricken ill with an acute recurrence of a gall bladder condition while traveling in the South in the second week of August, and after returning briefly to the Archdiocese, proceeded to the Lahey Clinic in Boston for a complete medical examination, under the direction of his personal physician, Dr. Elmer Bartell. The Leahy Clinic diagnosticians recommended immediate surgery, and His Eminence was taken to the New England Baptist Hospital in Roxbury, where on August 12 he was operated on by the distinguished surgeon Dr. Samuel Marshall, who removed two gall stones, as well as the appendix. The operation, Dr. Marshall stated, was a complete success.

Archbishop Iakovos remained at the hospital until August 24, when he returned to the Archdiocese. As this edition was going to press, plans were being made for His Eminence to spend at least a month of recuperation at some secluded retreat, in accordance with the instructions of the doctors.

The Archbishop's illness necessitated the cancellation or the postponement of his current commitments. He was not of course able to attend the A.H.E.P.A. Convention in Hollywood, California, or the G.O.Y.A. Conference in Grand Rapids, Michigan. Also, his September tour of Mexico, Panama and South America has been indefinitely postponed, as have all his appointments and commitments through October.

The more than a million members of His Eminence's spiritual flock in America pray and hope for his speedy and complete recovery, so that he may resume his leadership and his devoted duties on behalf of us all and of our sacred faith, which, even in the brief period that Archbishop Iakovos has been with us, he so auspiciously began. His illness also is a reminder to us of the fearsome duties and responsibilities of our new spiritual leader, and call for added cooperation and sacrifice on the part of us all to emulate, in small part though it may be, his utter dedication to our sacred faith, and to alleviate insofar as we can his heavy burdens, so as to ensure that our Holy Church will be perpetuated and furthered in America.

* * *

The Fourth Annual Eastern Orthodox Retreat, under the auspices of the Office of the Eastern Orthodox Chaplain of the United States Air Force, was held in Berchtesgaden, Germany, from June 29 to July 3, and was attended by 160 Eastern Orthodox servicemen and their families. The retreat was organized by Chaplain Micha Margitich, and the Very Reverend Alexander Schmema of St. Vladimir's Russian Seminary in New York Ci attended as the guest lecturer. In addition to Fath Schmemann's lectures, the program included social a general orientation, prayers and confessions, discussion religious films, meditations, and counseling sessions.

From all reports, the Retreat, which is gaining year in attendance and popularity, was a great success. In forthcoming issue, *The Orthodox Observer* hopes to pu lish a first-hand account of the Retreat by two Orthodo Air Force officers who attended, Captains Dean Aron and Stephen Taras.

* * *

Another item of interest concerning an Orthodox A Force Chaplain is the awarding of the Air Force Com mendation Medal by the Secretary of the Air Force t Chaplain William B. Stroyen, who finished his tour o duty last February and is now the priest of the Russia Orthodox Church of St. John in Mayfield, Pennsylvania

Father Stroyen's citation mentioned especially th many innovations which he initiated for the benefit o servicemen in confinement.

"By his untiring efforts and outstanding abilities i working with personnel in confinement and his interes in attempting their rehabilitation," the citation concludes "Chaplain Stroyen has reflected great credit upon himsel and the United States Air Force."

* * *

The Jay Hambidge Art Foundation of Rabun Gap Georgia, held a classical Greek symposium during th month of August. Participants were Archibald Rutledge the distinguished Poet Laureate of South Carolina, wh spoke on the relation of Southern Culture to that o Classic Greek; Dr. Robert L. Scranton of the Greek De partment of Emory University, who lectured on the rela tion of the English Language to Greek; and Vasso Kanellos, celebrated Dramatic Dancer of Greece, wh explained and enacted the Living Traditions of Greec Today and Their Relation to Homer and Thespis.

In a future issue of *The Orthodox Observer* we wil publish the statement of aims of The John Hambidg Art Foundation.

The World Council of Churches in Rhodes -- II

(Just as this issue was going to press, word was received from the Central Committee Meeting of the World Council of Churches that Archbishop Iakovos was unanimously elected as one of the six Presidents of the World Council of Churches, replacing the late Archbishop Michael).

AS we stated last month in this department, the annual meeting of the policy-making 90-member Central Committee of the World Council of Churches, on August 19-27, had special significance for Greek Orthodoxy this year because it was held on the Greek island of Rhodes, this marking the first time that the meeting took place on terrain in which the Greek Orthodox Church is the predominant religious body. Furthermore, Rhodes in addition to being Greek, is also within the ecclesiastical jurisdiction of the Ecumenical Patriarchate of Constantinople. It was for this reason that Patriarch Athenagoras I sent a special message of welcome to the Central Committee in which he stated in part:

> Let us hope and pray that this meeting, so long awaited by us, will be symbolic of the opportunity we have so long cherished, to have the Churches of the World Council come to this, our own territory, and become better acquainted with us, and as a result, gain a better understanding of a phase of the ecumenical movement in its ancient historical setting. Let us hope and pray, too, that this venerable seat of Christianity will be a source of divine inspiration for all of us and enable us to link and strengthen the bonds of mutual understanding and cooperation between us.
>
> And in this connection, let us constantly remember as our various communions meet together here, that the bonds of the World Council of Churches that bind us together are not entirely of our own devising, but are principally a sacred gift of God, attesting to our dependence on the Holy Spirit to direct and unite us. For the true meaning and intent of the Ecumenical Movement is not only what we plan, but what God wills.
>
> In this spirit, then, we bestow upon you our most affectionate blessings and call upon The Almighty to guide and inspire you in your fellowship and deliberations.

An indication of the extent and scope of the meeting may be gained by a brief resumé of some of the subjects that were considered and some of the statements that were issued.

In the opening address, the Rev. Dr. W. A. Visser't Hooft, the General Secretary, said that the World Council of Churches would never join an Ecumenical Council of all Churches unless all confessions were on an equal footing. This statement implied that the suggestion by Pope John XXIII last January for a council on Christian unity did not accept this principle of equality, but on the contrary, assumed that the Vatican would be the sole controlling factor in Christianity's long-prayed-for union of Churches. [Archbishop Iakovos, speaking for Patriarch Athenagoras I at the U.S. Conference of the World Council of Churches last April, said that the Greek Orthodox Church would not sent representatives to an ecumenical council called by the Pope unless the other denominations of the World Council of Churches were also invited.] Dr. Visser't Hooft asserted that the World Council stood for religious liberty. He acknowledged that such freedom was granted in many countries in which Roman Catholicism was the dominant religion, citing Belgium and Austria as examples. However, he mentioned Spain and Colombia as countries devoid of it.

In a paper circulated among the council members, Dr. Edmund Schlink, Professor of Dogmatics, discussed the historical divergence of views between the Western and Eastern Churches. Dr. Schlink said that from early Christian days, the Western Church had not confined itself to the established dogmas, but had proceeded to the consideration of new dogmas and views concerning man, grace and salvation. The reformation churches, he asserted, and the Roman Catholic Church, had not made their dogmatic statements within the setting of the worship-service, but had fixed them in the forms of confessional writings whose purpose, in contrast to scholastic theology, "was not theoretical dogma but preaching." On the basis of this, Dr. Schlink concluded, people with western concepts have erroneously believed in the "weakness" of the Eastern Church, a view that had been encouraged by the Papacy and shared generally by Protestants.

Prof. Chrysostom Konstantinides of the Halki Theological School of the Ecumenical Patriarchate, near Istanbul, asked for "a larger study and inquiry" in the "notion" of tradition. "It needs an unprejudiced understanding on both sides of this subject," he asserted, "for Protestants to understand what is meant by tradition in Orthodoxy and for us Orthodox to know what the term 'tradition' would mean in Protestantism."

(To be continued next month)

Some of the Contributions of the Orthodox Church

By KIMON GIOCARINIS

Kimon Giocarinis, who was born in Volos, Greece, and who came to the United States in 1947, is Associate Professor of History at Hiram College, Ohio, specializing in the Medieval field. He recently delivered the following address in Pittsburgh.

IN a celebration such as this, in which a Church is observing the anniversary of the founding of a city, it would be appropriate, I think, to speak about the role that the Churches of Pittsburgh played in the history of the city, or about the part that Christian men and ideas played in the founding and moulding of the great North American commonwealth of which Pittsburgh and Pennsylvania form parts. What I would like to do on this occasion, is speak to you on what I think is an equally appropriate topic: the contributions to humanity of the Church whose solemn and resplendent commemorative services we are attending.

What I have to say is not novel. I shall only attempt to summon back to your awareness certain aspects of the grand career of a Church which has served God and man for over fifteen centuries already and which is serving the people of Pittsburgh today. One may divide the career of the Orthodox Church into three great periods. The first extends from about the fourth century A.D. to the fifteenth. The second from the fifteenth to the early nineteenth. The third from the nineteenth to the present.

Elaborating on the role of the Orthodox Church in history from the fourth century to the fifteenth is, in a sense, elaborating on the role of Byzantium, for the Greek Orthodox Church and the Byzantine State formed so very much a single organism, that it is impossible to discuss the one without constant reference to the other. In the Middle Ages, political writers were wont to describe society as a living organism and to liken the Church to the soul and the State to the body. This figure finds its most apt application when used with reference to Byzantine society. The Greek Orthodox Church functioned as the spiritual force which informed and animated Byzantine society, while the Byzantine State played in relation to the Orthodox Church, as it did also in relation to civilization in general, the role of a shield and a rampart, existing, so to speak, as its vindication. And the Orthodox Church acted as the principle of life in Byzantine society, as its spiritual faculty in a sense that the average American cannot readily grasp, for he is living in an essentially secular society where Church and State are separate, and religion is a wholly private matter.

If American society were to be robbed of its church it would be altered, to be sure, but it would survive wi many of its essential characteristics unimpaired. The re son is that there are in the society of today principl other than those which the Church embodies, which a mate it — focal points other than the Faith upon whi activities converge. In Byzantium, however, Orthod Christianity was the center around which the thro bing spiritual life of an empire revolved. No activity movement was out of relation to her, and every passio impulse and instinct championed her cause. It bent her service the emperor and the soldier, the scholar a the artist. Every department of Byzantine life bore h stamp. At least half of all Byzantine literature is religiou and, as it has been remarked, there are few writers wh did not at some time, and at some point, touch upo theology. The passion for theology affected, indeed, a social classes: the baker and the inn-keeper, as well as th divine and the scholar. The largest as well as the be portion of Byzantine art was religious in nature. Its rel gious ideal which stressed solitude, mortification of th flesh, and devotional contemplation, impelled an extrao dinary large number of persons to espouse the monast life until Byzantium, beleaguered from without an moved with religious fervor from within, all but becam a land of soldiers and monks.

Thus, as one of the contributions of the Greek Orth dox Church, I should like to mention her share in vita izing a State which performed the greatest of services t the European community by successfully discharging fo one thousand years the role of a bulwark against invasio from the East. Byzantium, by standing out against on invader of Europe after another, made it possible for th peoples of the West to develop in relative calm.

Had Byzantium proved less efficient as a defensiv organization, the consequences for western Europe woul have been more unhappy. And it is quite obvious tha the source from which Byzantium derived the strength vigor, and desperate courage of its defense, was the ver same source from which it derived the greatest part o its being, namely, its religion. It was the cross that sus tained the eagle and gave to Byzantine enterprise its in comparable energy. And Byzantine prowess proved in finitely beneficial to eastern Europe and the Balkans a well as to the West.

It was thanks to Byzantium that the day was saved fo Christian civilization in the Balkans and in Easter Europe. And this in a double sense. Byzantium and th

thodox Church prevented a non-Christian culture from king inroads into this area, and at the same time car- d and diffused in it the influences of Christianity and ilization.

The Christianization and education of the peoples of Balkans and of the eastern Slavs remains, indeed, as of the major contributions of the Greek Orthodox urch — Constantinople playing in the Slavic world, ong Croats and Serbs, Moravians and Bulgarians, rangians and Russians, the role that Rome played in Germanic world. It gave them their religion and rough it, it nurtured them spiritually and gave them ir first lessons in civilization. From hordes of Slavs, lgars, Magyars, and Varangians, the Greek Orthodox urch and the higher civilization it represented "made Christian states of Serbia, Croatia, Bulgaria, Hungary d Russia." And though her activity among these peo- es, because it proved productive of permanent results, ust be stressed, one should not omit making mention of r missionary work among such other peoples as the oths and the Huns of the Crimea, the Khazars of the ppes of southern Russia and the Alans of the Caucasus.

The importance of its work in spreading Christianity d in bringing a whole series of peoples within the circle civilized nations cannot be exaggerated, and it is note- orthy that whereas Rome sought to impose upon the urches it brought into being its own idiom, the Greek thodox Church allowed its daughter Churches to cele- ate the liturgy in their own tongue.

It was a bishop of the Greek Church who made the st translation of the Bible into a German dialect and cidentally created for the Goths a written language; e Bible was translated into Armenian and the Hunnish nguage under the same auspices; the Greek Church en- uraged Copts, Abyssinians, Syrians and Arabs to use the celebration of the liturgy their own vernaculars, d in the ninth century it was two Greek divines who oduced an alphabet for the Slavic tongues and who anslated the Bible into a Slavic dialect.

The linguistic freedom the Greek Church allowed to e Churches it founded, promoted literary expression in e vernaculars and was responsible for the early emer- nce of a literature of learning in these tongues. In ef- ct, by permitting the use of the vernaculars and by re- aining from making the jurisdictional and institutional aims made by the papacy, what the Greek Church was unding was a number of national Churches. To be re, unity was maintained, but that unity was "a unity midst diversity." The Faith alone was stressed as pri- ary, and everything else was classed as secondary. eginald French writing on the subject of the Orthodox hurch and the modern world, correctly remarks that this ity in diversity "which maintains itself in the face of so many factors which might make for disintegration, and which owes its existence to no coercive principle but to bonds which are intangible and belong to the moral and spiritual sphere, is an impressive fact of which a dis- ordered world may well take note." Since the Orthodox Church is not a single institution but a community of Churches committed to the custodianship of the truth of the divine revelation, it has been able to show a degree of willingness to recognize the sacramental acts of another body of Christians, which the Church of Rome has been unable to show. The relationship between the Greek Or- thodox Church and the Anglican communion is a case in point. Orthodoxy has no boundaries or a "sharply de- fined edge" because it is a trust and a life and not an institution.

The Ottoman conquest of the Balkans opened a new phase in the history of the Orthodox Church and vested it with a new role. With the political and social supports which maintained them smashed to bits, their Church emerged as their only prop and stay. During the dark centuries of alien rule, the Orthodox Church proved for the peoples of the Balkans the very agent of their preser- vation. Continuing to be a living force among them, it became not only the sole refuge for their nationhood, but also the sole center around which all their hopes and as- pirations converged and revolved. To use Charles Diehl's expression, the Orthodox Church acted as "the holy Ark" in which the Balkan peoples were preserved.

The debt which the Greek Nation in particular owes to its Church is, of course, immense. It was through the Church, and in the schools opened and maintained by it, that the Hellenic language tradition and nationality was safeguarded. And the Greek priest now became the lead- er of, and the spokesman for, a nation, a role which as recent events have shown he has not abandoned.

Having for four hundred years served the Christian patriotism of the Balkan peoples and preserved among them a memory of their past and a sense of nationality, it was the Orthodox Church also which furnished the first impulse to the movement which was to result in their political emancipation. It was an Archbishop of the Greek Orthodox Church who in the spring of 1821 raised the standard of revolt against Turkish tyranny and made the assembled people swear a sacred oath to fight for their country and their faith. When the Ottoman government responded by hanging the Patriarch of Constantinople and two of his Bishops at the door of his Cathedral, it was wrathfully proclaiming that it held the Orthodox Church responsible for the uprising which was restoring to the Balkan peoples their liberty. The Balkan peoples which owe the Orthodox Church so much, are indebted to her for their resurrection also.

(Continued on page 286)

THE BYZANTINE MUSIC

By MRS. EDLA G. NAZOU
of the Faculty of the Athens Conservatry

ONE CHURCH stands above all others, engraved in the imagination of every Greek. The cross no longer crowns this church, but Saint Sophia remains as the best tangible expression of Greek Orthodox religion. Golden mosaics decorate the interior of the church, and the years have not dimmed the gleam of their colors. But there are curved decorations, too, sculptured marble abounds, cirles interwine, ribbons are laced round the pattern in the same style, representing wonderful tokens of advanced art.

Is it possible that in these surroundings, one art alone, music, should have lagged? Is it not more likely that music had a corresponding glory? That it accompanied the pomp and liturgy with appropriate grandeur? The hymns, the chants, and the general ceremonial of the Orthodox Church are themselves works of poetry and of a higher artistic plane and indicate that the congregation to whom they were addressed was also educated to appreciate and understand them. If we consider that the arts as an expression of civilization keep pace with each other, we must admit that the music of the Byzantine ceremonies was likewise the corresponding musical expression of this same civilization.

As is well known, Byzantine church music constitutes an undiscovered treasure, mainly Greek. Golden gleams still show, but the whole is covered by a deep layer of oblivion and a thick accumulation of indifference. Occasional efforts have been made from time to time, but for want of proper help, it has not been possible to rediscover the unexploited Greek treasure. But there is a universal desire for the better performance of church music and choral singing.

Choral singing has always existed, and still exists, in the performance of Byzantine music, but it should not be confused with harmonic choirs. Ancient Greek music was based on several special musical modes. On these, Byzantine church music later rested; but European contemporary music also rested on only two of those modes. As a result, there are also in Byzantine music, melodies written on the same scales as European music.

Byzantine music is in the soul of every Greek, who has the right to demand church music which is his own and which he possesses as an element and a heritage of his artistic life. The millions of church-going Greeks have a deep feeling for Byzantine music that is written in the same modes as their popular songs, those which they heard in fact as children, the heroic and the klephtic, which accompanied the nation's struggles, the love songs, the allegories, the folk songs which are sung at wedding and at festivals, and the laments, which are sung whe death occurs.

To repeat, Byzantine music is founded on ancier Greek music, having the same rhythms and musical mode Proof of this assertion are the folk songs scattered i every corner of Greek land, the compositions of whic are on these same modes.

Consequently when attempts are made to harmoniz Byzantine compositions, this in itself can only be a mis taken effort and a misunderstanding of the music and o the ancient modes on which it is founded. Perhaps, i the future, with the new harmonic system introduced b musical scholars like Shoenberg and Hindermith, a nev way of harmonizing these ancient modes will be found

"It was once said that Gregorian music was descende from Hebraic, but when we study the matter more care fully, we see that when the Bible was translated fron Hebrew into Greek, during the third century, it was im possible to find anyone who was able to help in the deciphering of the music of the old Hebraic temple. The tradition had been entirely lost, so that we still know less about the music of the Jews than about the music of the ancient Hellenes." (Cecil Gray, *History of Music.*) This assertion applies equally to Byzantine music.

It is possible to give extensive consideration to the historic events from the early days of Christianity, which contributed to the composition and preservation of the old hymns and texts. Nevertheless it should be noted that the ending of the persecutions of the Christians contrib uted to the development of hymnography and to eccle siastical choral singing. We cite some names only of the inspired hymnographers. Among the foremost are Diony sius the Areopagite, who flourished during the first centu ry A.D., and Justinian the philosopher and martyr, as wel as others. Then, after the recognition of Christianity by Constantine the Great and the cessation of the persecu tions of the Christians by the Romans, there appea Romanus the Singer, who flourished about 496 A.D.; Cyri the Alexandrian; Anatolius, Patriarch of Constantinople Andrew the Pyhrran; Cyrus of Smyrna, who flourished during the fifth century A.D. To all of them we owe the composition of well known hymns which are still chante today in the ceremonies of the Church.

Most important in the line of hymnographers o church music is, of course, John Damaskinos, born i 676 and distinguished as a great philosopher, a famou hymnologist and a fine musician. To John Damaskino

e attributed the wonderful "Hymn to the Virgin," "To ur Defending General," "Lo the Bridegroom Cometh" d others. Famous hymnologists, too, were Cosmas the nger, who died in 750; the Emperor Theophilous, who igned before 830; Joseph the Hymnographer; Photius, triarch of Constantinople, and the nun Cassiane.

It is moving that the names should have been preved until today of the psalmodist Gregory Bounes and e Assistant Aliates, who chanted at that last legendary rvice of the Orthodox Church in the Cathedral of Saint phia.

As the Englishman Patrick Leigh Fermor writes, in a ok about Greece published recently, entitled "Mani":

"*The evolution of Christianity into a logical system hich could weather the shocks of the millennia, was a reek thing. The Christian Church was the last great eative achievement of classical Greek culture. For exnt and influence in the world the dual message of Greek hilosophy and the Greek interpretation of the Christian velation stands alone. . . . The task of the Clergy and the ikon painters was not progress or creation but eer maintenance; things had to be kept intact until betr days dawned. Religion and religious art, already conined by strict rules, became inflexible. The result was agnation in religion and in art, endless repetion, and last, degeneration.*"

It must be particularly noted that Byzantine music llows its lyric. The accentuation of the hymns is linked their rhythm and many ecclesiastical chants consist of ythms accentuated like the metric verses of the ancient agedies. For this reason there is needed a special study d comparison with the theatre and drama of the ancient reeks.

Following the liberation of Greece and the re-establishent of the Greek Kingdom, there were many discussions out historical research into Byzantine church music, e establishment of a choir school, and the study of anuscripts and texts.

Immediately after the foundation of the Athens Conervatory of Music in 1871, the question of Byzantine hurch music was considered by the first Council of the onservatory. If there had then been established in the onservatory a class of Byzantine music, when the tradion was still pure and the melodies had not been disorted by the influence of Italian music, which was flourshing at that time in Athens, the fate of Byzantine music ould have been different. Unfortunately, however, this as not done. The nasal choristers who were without muical understanding continued to chant by tradition, and e melodies were being distorted by foreign influences.

Finally, in 1903, the Director of the Athens Conservaory, George Nazos, came to an understanding concerning yzantine music with the Archbishop of Athens and the eat of Byzantine tradition, the Ecumenical Patriarchate. eorge Nazos then went to Constantinople where the Ecumenical Patriarch, Joachim the Third, called a special conference of the Ecclesiastical Musical Society. At this conference Nazos proposed that choristers should be educated as well as possible; that music should be uniformly taught; and that there be established a library in which everything concerning Byzantine music should be collected.

In September of 1904 there was founded at the Athens Conservatory a School of Choristers whose training was undertaken by C. Psachos, who was appointed on the recommendation of His All Holiness, the Ecumenical Patriarch Joachim the Third. The purpose was the teaching of Byzantine church music according to tradition, for the complete education of psalmodists. The School was divided into two sections, one for soloists and one for choirs. The rules and curriculum of the School were approved by the Archbishop of Athens. Immediately after the School's establishment, the Conservatory began its campaign against nasal chanting. Special attention was paid to the systematic study of old texts.

Today, fifty-five years after the founding of the School of Choristers, we can say that it has had good results, in spite of the handicap that it lacks the necessary support. The best choristers of Athens and conservatory teachers have come out of it. Undoubtedly, the School needs a more complete program that will include historical research into the sources of Byzantine music, and the further study and proper classification of texts. Such a program would require the full attention of properly qualified and compensated persons.

When the necessary research has been completed, it would be desirable to publish an order of service and the more important hymns, which would constitute the authoritative codification of Byzantine church music. Such a publication would attract attention abroad, too, not only from a historical and scientific point of view, but also because it would safeguard the official and recognized texts of Byzantine music, thereby ensuring that the religious influence of the motherland would reach Greeks abroad in a uniform way. Moreover, the provision of material support for the carrying out of this work would constitute a new contribution to the arts, to history, and also to the religious life of the civilized world.

Many manuscripts of church music to be found in libraries throughout the world have not yet been examined. In the past, these texts had to be studied on the spot, with special permission and a great expenditure of time and money. Now, these texts may be examined on microfilm if the proper equipment is available.

The Athens Conservatory has already obtained such films from Princeton University and from the British Museum Library in London. Unfortunately, it still does not possess the equipment and the lenses needed for their interpretation.

(Continued on page 284)

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΟΙΚΟΥΜ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τὴν Α.Θ.Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ. κ. Ἀθηναγόραν ἐπεσκέφθησαν, τῇ 6ῃ Αὐγούστου ἐ. ἔ., καὶ ὑπέβαλον τὰ σέβη αὐτῶν, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἀρ. Ὠνάση, ἡ κ. Μαρία Κάλλας-Μενεγκίνη μετὰ τοῦ συζύγου της, καὶ τὸ ζεῦγος Γαροφαλίδου, γενόμενοι δεκτοὶ παρὰ τοῦ Πατριάρχου μετὰ πολλῆς ἐγκαρδιότητος. Τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἡ Α.Θ.Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, ἐν συνοδείᾳ τοῦ Πρωτοσυγκελλεύοντος καὶ τοῦ Ἀρχιγραμματέως τῆς Ἱ. Συνόδου, ἀνταπέδωκε τὴν ἐπίσκεψιν, ἐπὶ τῆς θαλαμηγοῦ τοῦ κ. Ὠνάση, ἔνθα συνηντήθη μετὰ τοῦ Σὲρ Οὐΐνστων Τσῶρτσιλ.

Ἐπεσκέφθη ὡσαύτως τὴν Α.Θ.Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην ὁ κ. Adlai Stevenson, τέως ὑποψήφιος Πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Ἰσχυροτάτη ἔκρηξις δυναμίτιδος ἐντὸς πλοιαρίου παρὰ τὴν ἀποβάθραν τοῦ Φαναρίου, γενομένη τῇ 8ῃ Αὐγούστου προὐξένησε τὴν θραῦσιν ὅλων τῶν ὑελοπινάκων τῶν κτιρίων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἄνευ, εὐτυχῶς, ἀνθρωπίνων ἀπωλειῶν ἐντὸς τοῦ Σεπτοῦ Κέντρου.

Ὁ Σεβασμ. Ἀρχιεπίσκοπος Θυατείρων κ. Ἀθηναγόρας

Ἀναρρώσας πλήρως ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Θυατείρων κ. Ἀθηναγόρας, ἀνεχώρησεν ἐκ Νέας Ὑόρκης τῇ 25ῃ Ἰουλίου ἐ. ἔ., κατευθυνόμενος εἰς Ρόδον, ἔνθα θὰ συμμετάσχῃ εἰς τὰς ἐργασίας τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, ὡς Ἀντιπρόσωπος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, μεθ' ὃ θὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ἐν Λονδίνῳ ἕδραν αὐτοῦ.

Ἱ. Μητρόπολις Αὐστραλίας καὶ Νέας Ζηλανδίας

Παρὰ τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Παύλου ἀπενεμήθη εἰς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Αὐστραλίας καὶ Νέας Ζηλανδίας κ. κ. Ἰεζεκιὴλ τὸ Παράσημον τοῦ Βασιλικοῦ Σταυροῦ τῶν Ἀνωτέρων Ταξιαρχῶν τοῦ Φοίνικος. Συγχαίρομεν τὸν ἱκανὸν Ἱεράρχην, διὰ τὴν ἐπαξίως προσγενομένην αὐτῷ τιμητικὴν διάκρισιν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ

Ὁ Μακαρ. Πατριάρχης Ἀντιοχείας κ. κ. Θεοδόσιος, μετὰ τὴν εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ τὴν Μόσχαν ἐπίσκεψιν Αὐτοῦ, ἐπεσκέφθη τοὺς Μακαρ. Πατριάρχας Σερβίας καὶ Ρουμανίας, τὴν Ἐκκλησίαν Βουλγαρίας καὶ τὴν Ἐκκλησίαν Ἑλλάδος, ἔνθα παρέμεινεν ἡμέρας τινὰς πρὸ τῆς εἰς τὴν ἕδραν Αὐτοῦ ἐπανόδου. Ἡ Α. Μακαριότης ἐξέφρασε τὴν ἱκανοποίησιν Αὐτῆς ἐκ τῆς ἀνὰ τὰς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας ἐπισκέψεως Αὐτῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Ἐλπίζεται ὅτι τὸ ὅλον ἔργον τῆς ριζικῆς ἐπισκευῆς τοῦ ἐπὶ τοῦ Παναγίου Τάφου ὑψουμένου Πανσέπτου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως θὰ ἔχῃ λήξῃ τῷ 1961. Ἐντὸς τοῦ προσεχοῦς Ὀκτωβρίου θὰ ἔχῃ λήξῃ ἡ ἐπισκευὴ τοῦ θόλου. Τὸ ὅλον ἔργον θὰ στοιχίσῃ 600,000 λιρῶν, αἵτινες καταβάλλονται ὑπὸ τῶν Κυβερνήσεων τῶν διαφόρων Μουσουλμανικῶν Χωρῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΣΙΑΣ

Ὑποδιαιρεῖται εἰς 73 Ἐκκλησιαστικὰς Περιφερείας. Ἔχει 2 Θεολογικὰς Ἀκαδημίας, ἐν Λένινγκραδ καὶ Ζάγκορσκ, καὶ 29 Μονάς. Ἐν Μόσχᾳ λειτουργοῦν 49 Ἱεροὶ Ναοί, ἔναντι τῶν 423 προεπαναστατικῶς λειτουργούντων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας ἀπέστειλε παρατηρητὴν εἰς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν. Ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας εὑρίσκει τὴν θρησκείαν ἐν Γιουγκοσλαβίᾳ «ἀνεμπόδιστον».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Ὁ Βοηθὸς τοῦ Μακαρ. Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου κ. Μακαρίου, Θεοφ. Χωρεπίσκοπος Σαλαμῖνος Κ. Γεννάδιος, ἐξελέγη Μητροπολίτης Πάφου δεύτερος κατὰ σειρὰν εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱεραρχίαν Κύπρου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ὁ Μακ. Πατριάρχης Ἀντιοχείας κ. κ. Θεοδόσιος ἐπεσκέφθη τὸ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ. κ. Θεόκλητον, γενόμενος τιμητικώτατα δεκτός.

Διὰ Βασιλικοῦ Διατάγματος ὡρίσθη ὅπως διὰ νὰ διορισθῇ κληρικός τις Πρωτοσύγκελλος πρέπει νὰ ἔχῃ συμπληρώσῃ τὸ 50ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του.

Δι' ἐγγράφου Του πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Δικαιοσύνης, ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος τονίζει ὅτι τὰ υἱοθετούμενα Ἑλληνόπουλα πρέπει νὰ δίδωνται μόνον εἰς Ἑλληνορθοδόξους οἰκογενείας, ἐπιλέγων ὅτι θὰ ἐκδώσῃ καὶ σχετικὴν ἐγκύκλιον πρὸς τοὺς Σεβ. Μητροπολίτας.

Θεολ. Σχολὴ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης

Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης ἐξέλεξε παμψηφεὶ ὡς Τακτικὸν Καθηγητὴν τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου καὶ τῆς Ποιμαντικῆς, τὸν Πανοσ. Ἀρχιμανδρίτην κ. Ἱερώνυμον Κοτσώνην.

ΚΟΠΤΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἡ Αἰθιοπικὴ Ἐκκλησία, κατὰ τὴν νέαν συμφωνίαν μετὰ τῆς Κοπτικῆς ἐν Αἰγύπτῳ Ἐκκλησίας, θὰ συμμετέχῃ εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ Κόπτου Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, ὅστις ὅμως θὰ εἶναι πάντοτε Αἰγύπτιος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΜΗΣ

Ὁ Πάπας Ἰωάννης 23ος ἑώρτασε τὴν 55ην ἐπέτειον τῆς Κληρικῆς του ζωῆς ἐπισκεφθεὶς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἁγ. Μαρίας (τοῦ Μάουντεν) ἐν Ρώμῃ, ἔνθα προήχθη εἰς τὴν ἱερωσύνην τὴν 10ην Αὐγούστου 1904.

Ὁ Πάπας εἰς ἀνεπίσημον ὁμιλίαν του ἀπεκάλυψεν, ὅτι ἡ ἰδέα τῆς

ὐγκλήσεως Οἰκουμενικῆς Συνόδου ...τήρξεν ὅλως αὐθόρμητος ἐν αὐτῷ ...ς μία ἐξαιρετικὴ ἐκδήλωσις τῆς ...κοσμίου ἀληθῶς ἐνδιαφέροντος ...ῦ Κυρίου ἡμῶν θελήσεως».

▸ Ὁ Πάπας ἐπέτρεψε κατ' ἐξαίρε...ν τὴν κατάλυσιν κρέατος κατὰ τὴν ...ην Αὐγούστου, ὡς παραμονὴν τῆς ...ορτῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτό...ου!

▸ Ὁ Διευθυντὴς τῆς Ραδιοφωνικῆς ...κπομπῆς τοῦ Βατικανοῦ, Αἰδεσ. ...ντόνιο Στεφανίζζι, ἔφθασεν εἰς Γε...εύην ἐπὶ κεφαλῆς ἀποστολῆς τῆς Ἁγίας Ἕδρας πρὸς συμμετοχὴν εἰς ...ὸ Συνέδριον τῆς Διεθνοῦς Ραδιοφω...κῆς Ἑνώσεως. Κατ' αὐτὸ ἀντεπρο...ωπεύθησαν 100 ἔθνη. Κύριος σκο...ὸς τῆς τοιαύτης Ἑνώσεως εἶναι ἡ ...νάπτυξις διεθνοῦς συνεργασίας καὶ ...ἐξεύρεσις νέων τεχνικῶν εὐκολιῶν.

▸ Παρὰ τὴν Βασιλικὴν τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου ἐν Ρώμῃ, ἀνεκα...ύφθη κατακόμβη τῶν πρώτων Χρι...τιανικῶν αἰώνων, ἔχουσα παραστά...εις ἐκ τῆς Παλαιᾶς καὶ Καινῆς ...ιαθήκης.

▸ Ὁ Πάπας Ἰωάννης ΚΓ' ἀπεφά...ισε νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἄνευ κληρικῆς ...εριβολῆς ράσου περιφορὰν κληρι...ῶν κατόπιν ἐγκρίσεως τῆς οἰκείας ...ων ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς.

▸ Ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ ἐπιθεώρησις «ΤΕΜΠΟ» γράφει, ὅτι πρέπει νὰ ...αναθεωρηθῇ ἡ περὶ ἀγαμίας τοῦ ...λήρου κειμένη κανονικὴ διάταξις, ...ιότι δὲν στηρίζεται ἐπὶ Θείας νομο...εσίας, οὔτε ἔχει ἀπόλυτον κῦρος. ...Ἐξ ἄλλου πρέπει νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψει ...καὶ ἡ φανερὰ ἀπροθυμία τῶν ἱερο...ποδαστῶν, ἵνα χειροτονηθῶσιν ἄ...γαμοι, καὶ ἡ αὐτοκαθαίρεσις πολ...ῶν ἱερέων τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας.

ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤ. ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ

Πρεσβυτεριανὴ Ἐκκλησία

Ὁ Ἰάπων Πλοίαρχος Μιτσοῦο Φουτσίντα, 56 ἐτῶν, ὁ ὁποῖος κατέ...στρεψε τὸν Ἀμερικανικὸν στόλον εἰς τὸ Pearl Harbor τὴν 7ην Δεκεμβρίου 1941, ἀρνηθεὶς ἔπειτα νὰ γίνῃ Ἐπι...τελάρχης τοῦ Ἰαπωνικοῦ Ναυτικοῦ, εἶχε δεχθῇ μίαν θέσιν εἰς τὴν ὑπηρε...σίαν τοῦ Στρατηγοῦ Μὰκ Ἄρθουρ, ἐν Ἰαπωνίᾳ. Ἀναγνώσας ἐν χριστι...ανικὸν φυλλάδιον ποὺ εἶχεν ἀφήσει Ἀμερικανὸς ναύτης, ἐπέστρεψεν εἰς Χριστὸν καὶ ἔγινε μέλος τῆς Πρε...σβυτεριανῆς Ἐκκλησίας, ἀνήκων εἰς τὴν ὀργάνωσίν της «Πιλότοι τοῦ Οὐ...ρανοῦ». Ὁ ἄλλοτε καταστροφεὺς τοῦ Ἀμερικανικοῦ στόλου καὶ πρό...ξενος θανάτου 2,500 ἀνθρώπων πε...ριέρχεται τώρα τὰς πόλεις τῆς Ἀμε...ρικῆς καὶ δίδει σειρὰν διαλέξεων ὁμιλιῶν, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀπὸ τὸ Πὲρλ Χάρμπορ εἰς τὸν Γολγοθᾶν».

Μεθοδιστικὴ Ἐκκλησία

Εἰκοσιτέσσαρες Μεθοδισταὶ ἐπι...σκέπτονται τὴν Ρωσσίαν δι' ἕνα μῆ...να, θὰ συναντηθοῦν δὲ καὶ μετὰ τῶν Ἀρμοδίων τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως ἐπὶ τῆς Ρωσσικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκ...κλησίας.

Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία

Ἀγγλικανὸς ἱερεὺς ἐπεκοινώνησε μετὰ τοῦ Κροῦστσεφ ἐπὶ τῶν ἀτομι...κῶν ὅπλων.

Ἐθνικὸν Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν Η.Π.Α.

«Οἱ Ἀμερικανοὶ Προτεστάνται πρέπει νὰ ἐλαττώσουν τὰς σχισμα...τικὰς πιέσεις των ἐπὶ τῶν Ἀφρικα...νῶν Χριστιανῶν», διεκήρυξεν ἐσχά...τως ἐν Σικάγῳ ὁ Δρ. Ἔμορυ Ρόγς, ἀπόμαχος ἐκτελεστικὸς γραμματεὺς τοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐκ...κλησιῶν.

Ἡ Ἐκκλησία ἐν Ἀνατολικῇ Γερμανίᾳ

Ὁ Ἐπίσκοπος τῶν ἐν Γερμανίᾳ Λουθηρανῶν Δρ. Ντιμπέλιους, δι' ἀνοικτῆς ἐπιστολῆς του πρὸς τὸν Πρόεδρον τῆς Σοσιαλιστικῆς Δημο...κρατίας τῆς Ἀνατολικῆς Γερμανίας διεμαρτυρήθη ἐντονώτατα καὶ ἠμύν...θη θαρραλέως τῶν δικαίων τῆς κα...ταπιεζομένης ἐκεῖ Ἐκκλησίας.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Τὸ ἐν Ρόδῳ Συνέδριον

Εἰς τὸ ἐν Ρόδῳ Συνέδριον τοῦ Π.Σ.Ε. (19-27 Αὐγούστου) τὸ Οἰ...κουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἀντεπρο...σωπεύθη ἐξ 20-μελοῦς Ἐπιτροπῆς, ἣν ἀπετέλεσαν: Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπί...σκοπος Θυατείρων κ. Ἀθηναγόρας, εἷς ἐκ τῶν ἓξ Προέδρων τοῦ Π.Σ.Ε., οἱ Σεβ. Μητροπολῖται Φιλίππων-Νεα...πόλεως-Θάσου κ. Χρυσόστομος, Πρό...εδρος, Θεσσαλονίκης κ. Παντελεή...μων, Χίου κ. Παντελεήμων, Ρόδου κ. Σπυρίδων, Μυτιλήνης κ. Ἰάκωβος, Κῶ κ. Ἐμμανουήλ, Λέρου-Καλύμνου κ. Ἰσίδωρος, Καρπάθου-Κάσου κ. Ἀπόστολος καὶ Φιλαδελφείας κ. Ἰά...κωβος, ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ἐλαίας κ. Ἀθηναγόρας, οἱ Πανοσ. Ἀρχιμ. Μάξιμος Ρεπανέλλης, Σχολάρχης τῆς Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης, καὶ Αἰμιλιανὸς Τιμιάδης, οἱ Καθηγη...ταὶ τῆς Θεολ. Σχολῆς Χάλκης Αἰδ. Γ. Ἀναστασιάδης, Ἱερολ. Χ. Κων...σταντινίδης καὶ οἱ κ. κ. Ἐμμ. Φωτι...άδης, Β. Ἀναγνωστόπουλος, Κ. Καλ...λίνικος καὶ Β. Σταυρίδης καὶ ὁ κ. Ἐμμανουὴλ Πετράκης.

Τὸ ἐν Θεσσαλονίκῃ Συνέδριον

«Μεγαλυτέρα δραστηριότης τῶν Ἐκκλησιῶν πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν ἀνθρωπίνων ἀναγκῶν ἐπιβάλλεται σήμερον», ἐτονίσθη κατὰ τὴν συζή...τησιν μεταξὺ 160 περίπου ἀπεσταλ...μένων ἐκ 34 χωρῶν εἰς τὸ Συνέδριον τοῦ Π.Σ.Ε. ἐν Θεσσαλονίκῃ, τῇ 3ῃ Αὐγούστου ἐ. ἔ.

ΔΙΑΦΟΡ. ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

▸ Τὰ ἡμερήσια "Religious News Service" δημοσιεύουν τὰς δηλώσεις τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰακώβου ἐπὶ τῆς προσεχοῦς ἐπισκέψεως τοῦ Ν. Κροῦστσεφ εἰς Ἡνωμένας Πολιτείας.

▸ Κατὰ τοὺς 7 πρώτους μῆνας τοῦ 1959 ἐν Η.Π.Α. ἐξωδεύθησαν $512,...000,000 διὰ τὴν ἀνέγερσιν ἱερῶν Να...ῶν. Αὐτὸ ἀποτελεῖ ρεκὸρ κατὰ 10% ἀνώτερον τοῦ τῶν 7 ἀντιστοίχων μη...νῶν τοῦ 1958. Μόνον κατὰ μῆνα Ἰ...ούλιον τοῦ 1959 διετέθησαν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον $85,000,000.

▸ Ἀξίας $30,000,000 κινηματογρα...φικὴ ταινία ἐπὶ τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ θὰ «γυρισθῇ» ἐν Η.Π.Α.

▸ Τὸ Καθολικὸν Πανεπιστήμιον τοῦ Creighton ἀπέκτησεν 600 πάουνς μω...σαϊκῶν, ἀξίας $100,000, δῶρον τοῦ Charles H. Tuergens, εἰς New Rochelle, N. Y., ἀποφοίτου αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ 1930.

▸ Κατὰ τὴν δωδεκαήμερον ἐν Μο...νάχῳ σύσκεψιν 30 Ἐκκ. ἐκπροσώ...πων Λουθηρανῶν, Ἀναμορφωτῶν, Ἀγγλικανῶν, Ὀρθοδόξων, Μεθοδι...στῶν, Βαπτιστῶν, Κονγκρεγκασιονα...λιστῶν καὶ Κουακέρων, συνεζητήθη...σαν αἱ δυνατότητες πρὸς εὐρυτέραν οἰκουμενικὴν συνεργασίαν, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Λουθηρανοῦ Ἐπισκό...που τῆς Λούνζ, Σουηδίας.

▸ Σχηματισμὸς ἑνὸς τοπικοῦ συνε...δρίου ἐξ 20 ἢ 25 διεθνῶς γνωστῶν πνευματικῶν καὶ ἠθικῶν ἀρχηγῶν συνῆλθεν ἐν Στοκχόλμῃ ἐπὶ τῷ σκο...πῷ ὅπως βοηθήσουν τὸν κόσμον νὰ εὕρῃ ἀνακούφισιν καὶ ἀνάπαυσιν ἀ...πὸ τὰ δημιουργούμενα ἐτησίως προ...βλήματα εἰς τὴν ζωήν του.

ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ὁ Σεβασμ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. Ἰάκωβος

Τῇ 21ῃ Ἰουλίου, ηὐλόγησε τὴν ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ συνελθοῦσαν Γενικὴν Συνέλευσιν τῆς Παλλακωνικῆς Ὁμοσπονδίας, ὁμιλήσας καταλλήλως.

Τῇ 24ῃ Ἰουλίου, μεταβὰς εἰς Cleveland, Ohio, ἐτέλεσε τὸν Ἑσπερινόν, τῇ δὲ ἐπαύριον τὴν Θείαν Λειτουργίαν ἐν τῷ Ἱ. Κοινοτικῷ Ναῷ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, εὐλογήσας τὸ ἐν Κλήβελαντ συνελθὸν Συνέδριον τῆς Πανηπειρωτικῆς Ὁμοσπονδίας καὶ ὁμιλήσας καταλλήλως.

Τῇ 26ῃ Ἰουλίου ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν ἐν τῷ πανηγυρίζοντι Ἱ. Ναῷ τοῦ Προφήτου Ἠλιού, Yonkers, N. Y., κηρύξας τὸν Θεῖον Λόγον.

Τῇ αὐτῇ 26ῃ μετέβη εἰς Σικᾶγον καὶ ηὐλόγησε τῇ ἐπαύριον τὸ ἐκεῖ συνελθὸν Γενικὸν Συνέδριον τῆς Ὀργανώσεως G.A.P.A.. Τὸν ἐν αὐτῷ ἐκφωνηθέντα λόγον τῆς Α.Σ. δημοσιεύομεν ἐν σελίδι 262.

Τῇ 30ῇ Ἰουλίου, μεταβὰς εἰς Βοστώνην ἐπεσκέφθη τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν καὶ ἐμελέτησεν ἐπὶ τόπου διάφορα ζητήματα αὐτῆς.

Τῇ 1ῃ Αὐγούστου, μεταβὰς εἰς Wheeling, W. Va., ἐτέλεσε τὸν Ἑσπερινὸν ἐν τῷ Ἱ. Κοινοτικῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου.

Τῇ 2ᾳ ἰ. μ. ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν ἐν τῷ ἐν Wheeling ὑπαιθρίῳ χώρῳ τοῦ Oglebay Park, κηρύξας καὶ τὸν Θεῖον Λόγον.

Τῇ 3ῃ ἰ. μ. ἐπεσκέφθη τὰς Κοινότητας ἐν Weirton, W. Va., Martins Ferry, Ohio, καὶ Steubenville, Ohio, εὐλογήσας τὰ μέλη αὐτῶν καὶ ἀκούσας τὰ αἰτήματά των.

Τῇ 4ῃ καὶ 5ῃ ἰ. μ. προήδρευσε τοῦ ἐν τῷ Ἱ. Καθεδρικῷ Ναῷ τῆς Ἁγίας Τριάδος, Νέας Ὑόρκης, συνελθόντος Ἐκπαιδευτικοῦ Συνεδρίου τῆς Α΄ Ἐπισκοπικῆς Περιφερείας, τὸ ὁποῖον ἠσχολήθη κυρίως μὲ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Προγράμματος εἰς τὰ Ἑλληνικὰ Σχολεῖα, Ἡμερήσια καὶ Ἀπογευματινά, μὲ τὴν ἵδρυσιν Νηπιαγωγείων ὑπὸ τῶν Κοινοτήτων ἡμῶν καὶ μὲ τὴν ἐν γένει βελτίωσιν τῆς διδασκαλίας τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης.

Τῇ 5ῃ ἑσπέρας ἐτέλεσε τὸν Ἑσπερινὸν τῆς ἑορτῆς τῆς Θείας Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος ἐν τῷ πανηγυρίζοντι φερωνύμῳ Ἱ. Ναῷ τῆς Κοινότητος Κορώνας, Νέας Ὑόρκης.

Τῇ δὲ 6ῃ ἰ. μ. τὴν Θ. Λειτουργίαν ἐν τῷ αὐτῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Θ. Μεταμορφώσεως, εὐλογήσας τὸ ἑσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας συγκέντρωσιν τῆς Κοινότητος.

Τῇ 7ῃ ἰ. μ., μεταβὰς ἀεροπορικῶς εἰς τὴν Κοινότητα τῆς Ἁγίας Τριάδος, Birmingham, Alabama, ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ Κοινοτικῷ Ἱ. Ναῷ κατὰ τὴν Ἱ. Παράκλησιν.

Τῇ 8ῃ ἰ. μ. ἐπεσκέφθη τὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τῆς αὐτῆς πόλεως, καὶ τὰ Κοινοτικὰ κτίρια, τόσον τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὅσον τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, καὶ εἶτα πα κάθησεν εἰς γεῦμα μετὰ τοῦ Διου τικοῦ Συμβουλίου καὶ συνεσκέ μετ' αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ νέου Κοινοτι Προγράμματος. Σημειωτέον, ὅτι δύο Ἐκκλησίαι ἀποτελοῦν μίαν μόνην Κοινότητα, ἥτις προτίθεται πως συντόμως ἱδρύσῃ Ἡμερήσ Ἑλληνικὸν Σχολεῖον. Ἀπὸ τοῦ ρόντος δὲ μηνὸς Σεπτεμβρίου ἐν Κοινότητι θὰ λειτουργήσῃ Νηπια γεῖον, συμφώνως πρὸς τὰς ὑποδ ξεις τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου.

Αὐθημερὸν ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσ πος μετέβη εἰς τὴν γειτονικὴν Κ νότητα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θ τόκου, Mobile, Alabama, ἐν τῷ ἀερ δρομίῳ τῆς ὁποίας ὑπεδέχθησαν Α. Σεβασμιότητα ὁ Αἰδ. Ἱερ. Πρ ἱστάμενος, ὁ Πρόεδρος τῆς Κοινό τος καὶ Ἀντιπροσωπεία τῆς Ἀδ φότητος Malbis.

Ἀφ' ἑσπέρας τῆς 8ης ἰ. μ. ἐ λεσε τὸν Ἑσπερινὸν τοῦ Σαββάτ καὶ Μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσε τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου Ἰάσων Μάλμπη, ἐν τῷ οἰκήμαι τῆς Ἀδελφ τητος Malbis.

Τῇ 9ῃ ἰ. μ. προέστη τῆς Θ. Λ τουργίας ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Εὐαγγ λισμοῦ τῆς Κοινότητος Mobile, A bama, ἀκολούθως δ' ἐδέχθη ἀντιπρ σωπείαν τῶν τοπικῶν ἐφημερίδω καὶ παρεκάθησεν εἰς τιμητικὸν δ πνον μετὰ τῶν Τοπικῶν Ἀρχῶν, τ Ἱερέων τῶν γειτονικῶν Κοινοτήτ καὶ ἄλλων Ὁμογενῶν, ὁμιλήσ καταλλήλως.

▪

Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπ Ὀλύμπου κ. Δημήτριος

Ἀπὸ μέρους τοῦ Σεβ. Ἀρχιε σκόπου κ. κ. Ἰακώβου, παρέστη ε τὸ ἐν Los Angeles, California, συνελθ Γενικὸν Συνέδριον τῆς Ὀργανώσε A.H.E.P.A. (16-22 Αὐγούστου ἐ. ἔ καὶ ὡμίλησε καταλλήλως, διαβιβ σας τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τῆς Α τοῦ Σεβασμιότητος.

▪

Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπ Τροπαίου κ. Πολύευκτος

Ἀντεπροσώπευσε τὸν Σεβ. Ἀρ επίσκοπον κ. κ. Ἰάκωβον ἐν τῷ Γ νικῷ Συνεδρίῳ τῆς Ἑλληνορθοδ ξου Νεολαίας G.O.Y.A., τῷ συνε θόντι ἐν Grand Rapids, Michigan (2 29 Αὐγούστου ἐ. ἔ.), ἀπηύθυνεν ἀ μέρους τῆς Α. Σεβασμιότητος πατ κὰς συμβουλὰς καὶ νουθεσίας, κ ἔδωκε τὰς δεούσας κατευθύνσ

Ἡ Ταχυδρομικὴ Ὑπηρεσία τῶν Η.Π.Α. ἔχασε τὴν πρώτην φάσιν ἑνὸς νομίμου ἀγῶνος τοῦ νὰ ἀποκλείσῃ δύο γυμνιστικὰ περιοδικὰ ἐκ τῆς κυκλοφορίας των, ὡς δευτέρας τάξεως ταχυδρομεῖον. Ἡ ὑπόθεσις παρεπέμφθη εἰς δευτεροβάθμιον Δικαστήριον.

Βυζαντινὰ Εὑρήματα εἰς Τυνησίαν

Ἑκατοντάδες ἀρχαιολογικῆς ἀξίας ἀντικειμένων ἀνευρέθησαν εἰς ἀνακαλυφθέντα ἐρείπια Βυζαντινῶν Ἐκκλησιῶν, ρυθμοῦ Βασιλικῆς, τάφων καὶ κοιμητηρίων. Εἰς δύο ἐκ τῶν Ἐκκλησιῶν διεσώθησαν μωσαϊκὰ θαυμασίας Βυζαντινῆς τέχνης.

Οἱ ἐν Ἐσθονίᾳ Ὀρθόδοξοι

Ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ἀνέρχεται εἰς 220,000 — ἔναντι 850,000 Λουθηρανῶν — ἐπὶ συνόλου πληθυσμοῦ 1,130,000 κατοίκων.

Ἡ ἐν Ἰαπωνίᾳ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία

Ἀπὸ 12-15 Ἰουλίου συνῆλθεν ἐν Τοκίῳ ἡ Ἐτησία Συνέλευσις τῆς ἐν Ἰαπωνίᾳ Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, τῇ συμμετοχῇ 40 Ὀρθοδόξων Κοινοτήτων.

Ἡ Βίβλος εἰς τὴν Ἰαπωνίαν

Ἐξεδόθη ἡ πρώτη, πλήρης μετάφρασις τῆς Ἁγίας Γραφῆς εἰς τὴν Ἰαπωνικήν, ὑπὸ τοῦ Βιβλικοῦ Κέντρου τοῦ Τόκιο, ὀφειλομένη εἰς τὸν Γερμανὸν Φραγκισκανὸν ἱερομόναχον π. Εὐσέβιον Μπρέιτουγκ.

Διωγμὸς Ἱεραποστόλων ἐν Ἰράκ

Δεκατέσσαρες Ἀμερικανοὶ Ἱεραπόστολοι ἀπηλάθησαν ἐσχάτως ἀπὸ τὸ Ἰράκ, αἱ δὲ Ἐκκλησίαι, τὰ νοσοκομεῖα, αἱ ἐγκαταστάσεις καὶ αἱ κατοικίαι αὐτῶν κατεσχέθησαν ὑπὸ τῆς φιλοκομμουνιστικῆς Ἰρακινῆς Κυβερνήσεως.

ὸς ἐπιτυχίαν τῆς ἀποστολῆς τῆς ...λληνορθοδόξου Νεολαίας ἡμῶν.

▪

Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Κωνσταντίας κ. Γερμανὸς

Ἀπὸ μέρους τοῦ Σεβασμιωτάτου ...ρχιεπισκόπου παρέστη εἰς τὴν τε...τὴν τῆς ὑψώσεως τῆς Ἑλληνικῆς ...μαίας ἐπὶ τοῦ παραχωρηθέντος ... τὴν Ἑλλάδα ὑπὸ τῆς Ἀμερικῆς ...τιτορπιλλικοῦ «Σφενδόνη», τῇ 21ῃ ...γούστου ἐ. ἔ., ἐν Philadelphia, Pa., ...αὶ διεβίβασε πρὸς τὸν Κυβερνήτην ...ντιπλοίαρχον Χρυσάνθην καὶ ἀξιω...ματικοὺς καὶ ναύτας τοῦ πλοίου τὰς ...χὰς καὶ εὐλογίας τῆς Αὐτοῦ Σε...σμιότητος.

Τῇ 9ῃ Αὐγούστου, τελέσας τὴν ... Λειτουργίαν ἐν τῷ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ... Ναῷ τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος, ...οεχειρίσατο τὸν Ἱερολ. Διάκονον ... Γεράσιμον Βλασσόπουλον εἰς ...ρεσβύτερον.

▪

Γραφεῖον Παιδείας

Τὸ Γραφεῖον Παιδείας παρὰ τῇ Ἱ. ...ρχιεπισκοπῇ διενήργησε μετὰ πολ...ῆς ἐπιτυχίας τὸ Ἐκπαιδευτικὸν ...υνέδριον τῆς Α΄ Ἀρχιεπισκοπικῆς ...εριφερείας, τὸ ὁποῖον συνῆλθεν ὑ...πὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπι...σκόπου Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰακώβου ἀ...πὸ 4-5 Αὐγούστου ἐν ταῖς αἰθούσαις ...τοῦ Καθεδρικοῦ Ἱ. Ναοῦ τῆς Ἁγίας ...τριάδος, Νέας Ὑόρκης. Περισσότε...ροι τῶν 85 ἀντιπροσώπων ἔλαβον ...ἐνεργὸν μέρος εἰς τὸ Συνέδριον τοῦ...το. Κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν ἐξητά...σθη τὸ σπουδαιότατον ζήτημα τῆς ...ἱδρύσεως καὶ λειτουργίας Νηπια...γωγείων εἰς ὅλας τὰς Κοινότητας τῆς ...Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς. Τὸ Συνέδριον ...κατέληξεν εἰς τὴν ἀπόφασιν νὰ ἱδρυ...θοῦν καὶ νὰ λειτουργήσουν Νηπια...γωγεῖα. Ἐπιτροπὴ δὲ ἐξ εἰδικῶν θὰ ...ετοιμάσῃ διὰ τὸ ἀρχόμενον ὅσον ...τάχος Σχολικὸν Ἔτος τὰ σχετικὰ ...ἐγχειρίδια. Κατὰ τὴν δευτέραν ἡμέραν ...τοῦ Συνεδρίου ἐξητάσθη τὸ νέον Ἀ...ναλυτικὸν Πρόγραμμα διὰ τὰ Ἑλ...ληνικὰ Ὀρθόδοξα Σχολεῖα τῶν Κοι...νοτήτων μας. Τὸ Συνέδριον ἀπεφά...σισε νὰ συμπληρώσῃ τὸ πρόγραμμα ...τοῦτο εἰς μερικὰ σημεῖα αὐτοῦ. Τὸ ...ἔργον τοῦτο ἀνέλαβεν εἰδικὴ Ἐπι...τροπὴ ἐκπαιδευτικῶν. Τὸ τρίτον θέ...μα τοῦ Συνεδρίου ἦτο νὰ εὑρεθοῦν ...τρόποι βελτιώσεως τῶν Ἀπογευμα...τινῶν Σχολείων. Εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο ...τὸ Συνέδριον ἤκουσε τὰς γνώμας ...πολλῶν διδασκάλων καθὼς καὶ τοῦ ...Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἡ...μῶν κ. κ. Ἰακώβου, ὁ ὁποῖος συνέ...στησε τακτικὸν ἐκκλησιασμὸν τῶν μαθητῶν ἑκάστην Κυριακὴν καὶ τὴν τακτικὴν διδασκαλίαν εἰς τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα ὑπὸ τῶν διδασκάλων. Συνέστησεν ἐπίσης τὴν ἔκδοσιν καταλλήλων βιβλίων, τόσον διὰ τὰ Ἀπογευματινὰ Σχολεῖα, ὅσον καὶ τὰ Νηπιαγωγεῖα.

▪

Ληξιαρχεῖον

ΓΑΜΟΙ: Ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου μέχρι τῶν μέσων τοῦ Ἰουνίου, 1959, ὑπεβλήθησαν καὶ κατεχωρήθησαν εἰς τὸ Ληξιαρχεῖον τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς 1,938 Αἰτήσεις δι' Ἐπισκοπικὴν Ἄδειαν. Ἐκ τούτων 474 ἦσαν διὰ μικτοὺς γάμους. Εἰς τούτους δὲ ἀναφέρονται 190 ξένοι ἄνδρες διαφόρων δογμάτων, ζητοῦντες Ὀρθοδόξους Ἑλληνίδας νύμφας, καὶ 284 ξέναι νύμφαι διαφόρων δογμάτων, ζητοῦσαι Ἕλληνας συζύγους Ὀρθοδόξους.

ΔΙΑΖΥΓΙΑ: Κατὰ τὸ ἴδιον χρονικὸν διάστημα ἐξεδόθησαν 101 Διαζύγια ἐκκλησιαστικά, προερχόμενα ἀπὸ Γάμους, μικτοὺς καὶ μή, διαφόρων ἐτῶν.

▪

Ἐκκλησιαστικὰ Φροντιστήρια Ἱερατικῶν Συνδέσμων Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς

Γ΄ Ἐπισκοπικὴ Περιφέρεια

Τὸ Ἐτήσιον Ἐκκλησιαστικὸν Φροντιστήριον τοῦ Ἱερατικοῦ Συνδέσμου τῆς Γ΄ Ἐπισκοπικῆς Περιφερείας — οὗτινος Πρόεδρος τυγχάνει ὁ Αἰδ. Κωνστ. Μιχόπουλος, Ἱερ. Πρ. Κοινότητος Lynn, Mass. — συνῆλθεν ἐν τῇ Ἱ. Θεολογικῇ Σχολῇ Brookline ἀπὸ 22 ἕως 26 Ἰουνίου ἐ. ἔ., ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰακώβου.

Ἐκτὸς τῶν συσκέψεων ἐπὶ διαφόρων ζητημάτων ἐνδιαφερόντων τὸν Ἱερὸν ἡμῶν Κλῆρον ἐν γένει, καὶ εἰδικώτερον τὸν τῆς Γ΄ Περιφερείας, ἐγένοντο καὶ αἱ κάτωθι διαλέξεις:

1) Ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου κ. κ. Ἰακώβου: «Σχέσεις τῶν κατὰ Πολιτείαν καὶ Κοινότητα Ἱερέων τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς πρὸς τοὺς ἑτεροδόξους».

2) Ὑπὸ τοῦ Πανοσιολ. Διευθυντοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀρχιμ. Ἰωάννου Παπαδοπούλου: «Κοινωνικὰ Προβλήματα Ἱερατικῆς Πείρας — (γάμος, διαζύγιον, ρυθμικὴ σύλληψις, τεχνικὴ σύλληψις, περιορισμὸς γεννήσεων)».

3) Ὑπὸ τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. Εὐσεβίου Παπαστεφάνου, Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς: «Σύγχρονοι Θεολογικαὶ Κατευθύνσεις ἐν Ἀμερικῇ ἀπὸ Προτεσταντικῆς καὶ Ρωμαιοκαθολικῆς ἀπόψεως».

4) Ὑπὸ τοῦ Αἰδεσιμολ. κ. Γεωργίου Τσούμα, Καθηγητοῦ τῆς Θεολ. Σχολῆς: «Θέσις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἔναντι τῆς προσκαλουμένης ὑπὸ τοῦ Πάπα Ρώμης Ἰωάννου ΚΓ΄ Παρρωμαιοκαθολικῆς Συνόδου».

5) Ὑπὸ τοῦ κ. Πέτρου Παπαγεωργίου, ἐκ τοῦ Ἀνωτέρου Προσωπικοῦ τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς: «Ὀργάνωσις Κοινοτήτων, συμφώνως ταῖς ἀποφάσεσι τῶν Κληρικολαϊκῶν Συνελεύσεων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

6) Ὑπὸ τοῦ κ. Βασιλείου Γ. Βασιλειάδου, Δ.Ο.Θ., Διευθυντοῦ τοῦ «Ὀρθοδόξου Παρατηρητοῦ»: «Συνεργασία μετὰ τῶν λοιπῶν Ὀρθοδόξων ὁμάδων ἐν τῇ Πολιτείᾳ καὶ τῇ πόλει· κανονικοὶ Ἐπίσκοποι ἀνεγνωρισμένοι ὡς τοιοῦτοι ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου».

Ὁ παρακολουθήσας τὰς ἐργασίας τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Φροντιστηρίου Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Θυατείρων κ. κ. Ἀθηναγόρας ἀπηύθυνε πρὸς τοὺς εὐλαβ. Ἱερεῖς πολυτίμους ὑποθήκας καὶ πατρικὰς συμβουλὰς πρὸς καλλιτέραν διεξαγωγὴν τοῦ πολυμεροῦς ἔργου αὐτῶν.

Α΄ Ἐπισκοπικὴ Περιφέρεια

Τὸ Ἐτήσιον Ἐκκλησιαστικὸν Φροντιστήριον τοῦ Ἱερατικοῦ Συνδέσμου τῆς Α΄ Ἐπισκοπικῆς Περιφερείας — οὗτινος Πρόεδρος ἐξελέγη προσφάτως ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Τιμόθεος Χαλόφτης, Ἱερ. Πρ. Κοινότητος Ἁγίου Ἐλευθερίου, Νέας Ὑόρκης — ἔλαβε χώραν ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ Ἁγίου Βασιλείου, Garrison, N. Y., ἀπὸ 13 ἕως 14 Ἰουνίου. Παρέστησαν πάντες οἱ εὐλαβ. Ἱερεῖς τῆς Α΄ Περιφερείας. Προήδρευσεν ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος κ. κ. Ἰάκωβος, ὅστις, πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν, ἐτέλεσε Μνημόσυνον ἐπὶ τοῦ ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τάφου τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου κυροῦ Μιχαήλ, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν εὐλαβ. Ἱερέων. Κηρύττων τὴν ἔναρξιν τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἀνέπτυξε τὸν σκοπὸν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Φροντιστηρίων καὶ ἔθεσε διάφορα ἐνδιαφέροντα θέματα, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐγένετο διαλογικὴ συζήτησις. Ἐγένοντο ἐπίσης διαλέξεις ὑπὸ τῶν:

1) Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου κ. κ. Ἰακώβου,

2) Κου Βασιλείου Γ. Βασιλειάδου, καὶ

3) Κου Πέτρου Παπαγεωργίου,

ἐπὶ τῶν αὐτῶν θεμάτων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὡμίλησαν καὶ κατὰ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Φροντιστήριον τῆς Γ΄ Ἐπισκοπικῆς Περιφερείας. Τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Φροντιστήριον τῆς Α΄ Περιφερείας θὰ συνεχισθῇ μετά τινας ἑβδομάδας.

BOOKS AND YOU

JOHN E. REXINE, Editor
Member of the Faculty, Department of Cla
Colgate University, Hamilton, N. Y.

A SHORT HISTORY OF THE RUSSIAN CHURCH. By Archimandrite Cyprian Papadopoulos. Alexandria (Egypt), 1956. Pp. 12.

This very brief study of the Russian Church was written by Archimandrite Cyprian Papadopoulos, one of the three Archimandrites who accompanied His Beatitude Christophoros II, Pope and Patriarch of Alexandria and All Africa, on a visit to the Soviet Union in 1955. A note of the author, in the very beginning of his study, tells us that the occasion of this essay was the celebrations held at the Laura of the Holy Trinity and St. Sergius, near Moscow, on July 18, 1955. The Alexandrian group visited Moscow, Leningrad, Kiev, and Odessa with a view toward studying "the whole organization of the Ecclesiastical Administration." (p. 8)

This essay should be read with a certain degree of caution and reserve. The author, it is true, quotes such Soviet-authored statements as:

"The freedom of conscience — this inviolable and fundamental law of our country — which was proclaimed by the Decree of January 23, 1918, was confirmed by the Soviet Constitution. As a result of the State being well disposed towards the Church, there was created a Council of Affairs of the Russian Orthodox Church, which Council was constituted by the decisions of the Government to preserve the contacts between the Soviets and the Patriarch of Moscow, for questions needing a decision of the Government. This Council in no way interferes with the internal decisions of the Church, aiming only at the further regulating of normal relations between the State and the Church." (p. 7)

Yet it is difficult for anyone living in the free world to do anything but reject the idea that a Soviet system and an Orthodox Christian Church are basically compatible. In spite of Archimandrite Papadopoulos' sympathetic description of the Russian Church, it would be virtually impossible for free, self-respecting Orthodox to cept his implied view that the Sov have done well by the Russian Or dox Church. Though the statis quoted by Father Papadopoulos cerning the Russian Orthodox Chu may or may not be accurate (95,000, Orthodox Faithful, 2 Theolog Academies, 8 Seminaries, 20, Churches, 69 Monasteries, 35, priests, 5,000 monks and nuns), fact remains that the Soviets were n interested in preserving the Ortho Church, but, on the contrary, did ev thing in their power to wipe it until they realized that they could do so. As a result, they have now justed their policies to make the use of the Church they can, granting only the most limited kind of freed of movement. Fundamentally, the thodox faithful are responsible whatever has been preserved of Orthodox Church in current-day Rus

ΤΙ ΜΑΣ ΔΙΔΑΣΚΟΥΝ ΤΑ ΙΕΡΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 273ης σελίδος)

Οἱ πρῶτοι διωγμοί (κεφ. 7-9). "Οσον ἡ Ἐκκλησία προοδεύει τόσον ὁ φθόνος τῶν Ἰουδαίων αὐξάνει. "Ο,τι δὲν ἐπέτυχον διὰ τοῦ Σταυροῦ ζητοῦν νὰ τὸ ἐπιτύχουν τώρα διὰ τοῦ διωγμοῦ τῶν Χριστιανῶν. Πρῶτος λιθοβολεῖται ὁ διάκονος Στέφανος τὴν ὥραν ποὺ δίδει τὸ κήρυγμά του περὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐλέγχει τοὺς Ἰουδαίους, οἵτινες πάντοτε ἀντιδροῦν εἰς τὸ θεῖον θέλημα διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ἀνθρωπότητος ἐν Χριστῷ. Ὑποδειγματικὸς διὰ κάθε Χριστιανὸν μένει ὁ τρόπος τοῦ θανάτου τοῦ Πρωτομάρτυρος. «Πλήρης Πνεύματος Ἁγίου . . . εἶδε δόξαν Θεοῦ καὶ τὸν Ἰησοῦν ἑστῶτα ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ». Λιθοβολούμενος ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων, προσηύχετο λέγων: «Κύριε, μὴ στήσῃς αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην», ὅπως ἀκριβῶς ὁ Κύριος εἶχε προσευχηθῇ πρὸς τὸν Πατέρα ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ. (Πρξ. 7, 55-60, Λκ. 23, 34). Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἤρχισε διωγμὸς μέγας ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας μὲ σκοπὸν νὰ σταματήσῃ τὸ κύρυγμα τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ διαλυθῇ ἡ νεαρὰ Ἐκκλησία.

Ἡ ἵδρυσις ὅμως τῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶναι ἔργον ἀνθρώπινον, εἶναι ἔργον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ. Διὰ τοῦτο ὄχι μόνον δὲν ἐμποδίζεται ὑπὸ τῶν διωγμῶν, ἀλλὰ καὶ ἰσχυροτέρα ἀναδείκνυται καὶ λαμπροτέρα, θεία. Πράγματι οἱ Χριστιανοί, φεύγοντες ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα ἕνεκα τοῦ διωγμοῦ, μεταφέρουν τὸ Εὐαγγέλιον καὶ ἔξω τῆς Ἰουδαίας, εἰς τ Σαμάρειαν, τὴν Φοινίκην, τὴν Ἀντιόχειαν καὶ τὴν K προν (9,31-11,30). Οὕτω ἡ Χριστιανικὴ Ἀλήθεια ἔρριξε τὰ στενὰ ὅρια τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ. Ἡ ἐξάπλωσ γίνεται βαθμιαίως καὶ μετὰ δυσκολιῶν. Οἱ συντηρ τικοὶ Ἰουδαῖοι δυσκολεύονται νὰ μεταδώσουν τὸ Ε αγγέλιον τῆς Σωτηρίας καὶ εἰς τοὺς Ἐθνικούς. Θεὸς ὅμως ὁδηγεῖ τοὺς Ἀποστόλους πῶς πρέπει προχωροῦν (10-11).

(Ἀκολουθεῖ)

THE BYZANTINE MUSIC

(Continued from page 279)

To further such necessary researches, the Conserv tory has set up a "Bureau for the Study of Byzanti Church Music" to help solve the problems discuss above. But the goals of this Bureau to lay the foundatio for important scientific work in this field cannot achieved unless the necessary interest and material su port is given by our people. Those interested in furth ing this most important cause may send their contrib tions to the Bureau for the Study of Byzantine Chur Music, The Athens Conservatory of Music, Athens, Gree

END

THE RELIGIOUS OMNIBUS

REV. DEMETRIOS J. CONSTANTELOS, Th. M., Editor
Perth Amboy, New Jersey

ham Praises Russian rality

The Protestant Evangelist Billy nam visited Russia as a tourist. He reporters he had not been surd when Russian religious leaders him that Atheism was declining religion rising in the U.S.S.R. "I d read on the faces of the people eat spiritual hunger, and the sort of curity that only God can solve," he . Tourist Graham praised "the high dard of Russian morality" and "the al purity" of the Russians as comd to the broad-daylight sex life he observed elsewhere in the West.

tsonis Elected Professor Canon Law

The dinstinguished priest of the Ordox Church of Greece, Jerome Cotis, was elected a professor of the versity of Athens, Faculty of Thegy. Father Cotsonis is serving as plain to the Royal Family and is the nor of many scholarly and popular ks. He has served his Church in ious capacities. He will succeed fessor Alivizatos who is retiring.

am in America

According to the quarterly magazine *slim Sunrise*, there are 80,000 Mosis in the United States. It states that re are mosques in Detroit, New rk City, and Washington, D. C. oups of Moslems are meeting in ny other cities in homes and rented ls.

ble's Role in Developing Nation

Premier David Ben-Gurion greeted seventh annual Bible Study Conss in Jerusalem with these words: ut for the Bible, Israel would never ve returned to its land." He went on say that, "no book has ever exerted h influence on any nation as the le has on Israel."

oscow Patriarchate ill Decline Invitation

Tass, the official Soviet news agency, s reported that the Moscow Patrichate of the Russian Orthodox Church will decline any invitation to attend the Council called by Pope John 23rd. It said the Patriarchate regards the council as "purely a Roman Catholic affair."

Ecumenical Schedule

The Department on Church and Society of the World Council of Churches met in Thessaloniki, July 25 to August 2. The Executive Committee of the WCC will meet in Athens August 17-18, and the Central Committee will convene in Rhodes, August 19-27. It is anticipated that the last meeting will have the largest attendance of leaders of the Orthodox Churches in its history. These are expected to include representatives of the Patriarchates of Constantinople, Antioch, Alexandria, Jerusalem and the Churches of Greece, Cyprus and Poland.

Apostoliki Diakonia Commended

The work of the Apostoliki Diakonia of the Church of Greece is commended by Eric Baker in an article published in a recent issue of *The Christian Century*. The Apostoliki Diakonia "to some extent inspired by the work of the Zoe Brotherhood is devoting itself partly to raising the standards of the priesthood and to improving the priests' techniques of preaching and confession. Even more significant is it that, under the Diakonia's aegis . . . the College of St. Barbara has been set up to train young women theologians to serve as deaconesses and to carry on social work in cooperation with parish priests. . . ." The author concludes as follows: "It is impossible to visit a Greek Church or to watch the hundreds who gather for the service and not be impressed by the reality of their faith."

"Kyrie Eleison" Reinstated in Protestant Services

The Cathedral of Copenhagen and ten other Danish Churches have reinstated in their services the "Kyrie Eleison," "Alleluia" and "Gloria." These were discontinued in the Church of Denmark in the 18th century.

Ethiopian Patriarch Elevated in Coptic Church

Egypt's Coptic Orthodox Patriarch has consecrated Anba Basilios as the first patriarch in the history of the Coptic Church in Ethiopia. The ceremony in St. Mark's Cathedral, which was viewed by Emperor Haile Selassie on his first state visit to Cairo, marked the end to a thirty year dispute between the mother church of Egypt and the Ethiopian Church which had demanded autonomy. According to their agreement, while the Ethiopian Church now has its own patriarch, instead of an archbishop as before, the Egyptian Church will continue to retain its primal position.

Diplomatic Relations Between Greece and Vatican Opposed

Reestablishment of diplomatic relations between the Vatican and Greece are opposed in a statement issued by the theological faculty of the University of Athens. The Athens daily *To Vima* commented that the "old sensitivity" of the Greek Orthodox people regarding the Roman Catholic Church justified reservation on either Greek state or church relations with the Vatican.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

—Αἰδ. Παναγιώτην Μοῦρτον. Sheboygan, Wisconsin. Θερμῶς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὸ ἐνεργὸν ἐνδιαφέρον ὑμῶν ὑπὲρ διαδόσεως τοῦ «'Ορθοδόξου Παρατηρητοῦ» καὶ τὴν παρ' ὑμῶν ἐγγραφὴν 15 νέων συνδρομητῶν αὐτοῦ.

—Δρα Νικόλαον Λ. Ζούραν, 'Ιατρόν, Washington, D. C. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν θερμῶς διὰ τὴν παρ' ὑμῶν ἐγγραφὴν καὶ πληρωμὴν συνδρομῶν 17 νέων συνδρομητῶν καὶ τὴν διάδοσιν τοῦ «'Ορθοδόξου Παρατηρητοῦ», ὡς καὶ διὰ τὴν ἀποστολὴν τῆς λαμπρᾶς ἐργασίας ὑμῶν ἐπὶ τῆς ἀπογραφῆς καὶ στατιστικῆς τῶν 'Ελληνορθοδόξων τοῦ Washington, D. C. 'Η συνεργασία ὑμῶν εἶναι πολύτιμος καὶ πάντοτε εὐπρόσδεκτος.

—Αἰδ. Βασίλειον Μανοῦσον, New York, N. Y. 'Εκφράζομεν θερμὰς εὐχαριστίας διὰ τὴν παρ' ὑμῶν διάδοσιν τοῦ «'Ορθοδόξου Παρατηρητοῦ» μεταξὺ τῶν 'Ελληνορθοδόξων ἀδελφῶν ἡμῶν.

—Αἰδ. Νικόλαον 'Αθανασόπουλον, Yonkers, N. Y. 'Αποστέλλομεν ὑμῖν τακτικῶς τὰ 125 τεύχη τοῦ «'Ορθοδόξου Παρατηρητοῦ», τὰ ὁποῖα ἡ ὑμετέρα Αἰδεσιμολογιότης διαθέτει μεταξὺ τῶν εὐλαβῶν ἐνοριτῶν αὐτῆς, καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.

ATLANTIC BANK OF NEW YORK

Η ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

TOTAL RESOURCES OVER $50,000,000

Complete Banking Facilities

INTEREST ON SAVINGS ACCOUNTS

At 3% Compounded Quarterly

☆

MAIN OFFICE:

960 AVENUE OF THE AMERICAS

at 35th Street. Opposite Macy's

NEW YORK 1, N. Y.

Phone: OXford 4-5400

BRANCH OFFICE:

139 WILLIAM STREET

NEW YORK 38, N. Y.

Phone: REctor 2-0900

☆

Member Federal Deposit Insurance Corporation

CONTRIBUTIONS OF THE ORTHODOX CHURCH

(Continued from page 277)

Moving on to another realm of activity, it is to t Eastern Church, the Church of the Seven Councils, th Christendom owes in the main the formulation of t essentials of its creed in general and of its Christolo in particular. It was the Eastern theologian, inheriti the famous Hellenic inclination for asking questions, w raised and settled what is for the Christian the most fu damental of all questions: the question of the nature Christ.

The extent of the debt of the western theologian his eastern confrere, outside the area of creed making, only now beginning to be correctly estimated. But already know enough to hazard the guess that the debt Western Theology and speculation to Eastern writers fro the pseudo-Dionysius to Maximus Confessor and to Jo of Damascus, is great indeed.

Notwithstanding, however, the predilection of t Eastern Church for abstract theology and dogmatics, its liturgy it is the language of poetry and of music utterance that it uses by preference. And in its liturgic chant, poetry and symbolism, the Eastern Church attain aesthetic and dramatic heights which remain unexcelle

The mention of the Eastern Church's aesthetic a proach to the liturgy, naturally brings to the mind tw further contributions of the Orthodox Church. Its ow brand of religious fervor and piety inspired a body liturgical and devotional literature of which the exquisi Christian hymns of Romanus the Melode, the Pindar rhythmical poetry, are superb examples. And the sam glow of religious feeling, the same spirit, created an a and an architecture which represent one of the peaks human endeavor. In such enchanting churches as th of the Holy Apostles in Thessalonica, the St. Vitale Ravenna, in the ancient churches of Serbia, and in t "golden domed" churches of Russia, in the St. Mark's Venice, and above all, in the Hagia Sophia of Consta tinople, Orthodox Christendom gave to the world so of the greatest of its architectural treasures. And in iconography and in mosaics such as those to be found Constantinople and Ravenna, in such frescoes as those Mistra, Macedonia, and Serbia, Orthodox Christendo has given the world some of the most moving and ma vellous renderings of the mysteries and legends of t Christian faith in the language of line and color.

Orthodoxy today, in the countries behind the Ir Curtain, is experiencing another period of trial and trib lation. But it has lived under harsh governments befo Having survived the Turk, it will survive the Communis In the meantime it continues its ministry, and in t words of Reginald French, its two-fold cry of "Lord ha mercy" and "Glory be to Thee O Lord," still rings o

END

ATTEND CHURCH SERVICES . . .

THE GREEK ORTHODOX CHURCH

Welcomes you . . .

BIRMINGHAM, ALA.

Y TRINITY 307 So. 19th Street
Y CROSS 725 No. 25th Street
E. Bouyoucas Tel. 7-4388
ne Liturgy and Sunday School 10:30
— 12 M.; Greek School 4-6 P.M. daily

BOSTON, MASS.

NGELISMOS, Parker & Ruggles Sts.
John Zannetos Rev. P. Kyriacos
ne Liturgy 10:30 A.M. — 12:15 P.M.
lay School 9:00 — 10:30 A.M.
k School 3:15 — 5:15 P.M. daily

CORONA, N. Y.

E TRANSFIGURATION OF CHRIST
98th Street Corona 68, N. Y.
E. Tselentakis ILlinoi 8-5251
ne Liturgy 11:00 A.M. — 12:30 P.M.
lay School 10:30 — 11:30 A.M.
k School 3:00 — 5:00 P.M.

DETROIT, MICH.

ST. NICHOLAS 17400 Second Blvd.
Rev. Chr. W. Hadgigeorge Tel. TO 8-1844
Orthros 9 — Sun. School Services 10 A.M.
Divine Liturgy 11:00 A.M.
Sun. School 11 — Greek School 4:30-6 P.M.

HARRISBURG, PA.

HOLY TRINITY 415 Walnut Street
P.O. Box 1232
Rev. George Giannaris
Church's Tel. CEdar 2-1112
Divine Liturgy 10:30 A.M.
Sunday School 9:45 A.M.

PEORIA, ILL.

ALL SAINTS 322 Reed Avenue
Rev. Ernest Arambiges Tel. 6-8082
Divine Liturgy 10:20 A.M.
Sunday School 10:00 A.M.
Greek School 4:30 P.M. daily

WAUKEGAN & NO. CHICAGO, ILL.

ST. DEMETRIOS 228 N. County St.
Rev. G. Nicozisis Tel. MA 3-0190
Divine Liturgy 11:00 A.M.
Sunday School 10:30 A.M.
Greek School 4:30 to 6 P.M. 4 days a week

WASHINGTON, D. C.

ST. SOPHIA CATHEDRAL
36th Street and Massachusetts Ave., N.W.
Tel. FE 3-4730
Rev. Aim. Laloussis Rev. J. Tavlarides
Divine Liturgy 10:30 A.M. — 12:00 M.
Sunday School 10:30 A.M. — 12:00 M.
Greek School 3:30 — 6:00 P.M. daily

CANTON, OHIO

ST. HARALAMBOS, 600 Walnut Av., S.E.
Church's Tel. GL 4-7278
Very Rev. T. P. Theophilopoulos
Orthros 9:00 A.M.
Divine Liturgy 11:30 A.M.
Sunday School 10:00 A.M.
Greek School 4:30 — 6:30 P.M.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΣΚΕΥΗ ΤΟΥ ΦΗΜΙΣΜΕΝΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ

Οδὸς Φιλοθέης 7, Πλατεῖα Μητροπόλεως

ΑΘΗΝΑΙ

Κρυστάλλινοι Πολυέλαιοι 6–150 φῶτα, διακοσμήσεις ἀπὸ τὰ ἀνώτατα Κρύσταλλα Τσεχοσλοβακίας. Εἰς μεγάλην παρακαταθήκην Χρυσᾶ καὶ ἐπίχρυσα, Ἀργυρᾶ καὶ ἐπάργυρα Ἐξαπτέρυγα, Εὐαγγέλια, Δισκοπότηρα, Κανδῆλαι, Ἀρτοφόρια, Θυμιατά, Ἐγκόλπια, Σταυρούς, Εἰκόνας Μεταλλοπλαστικῆς εἰς ὅλα τὰ μεγέθη διὰ Τέμπλα καὶ Προσκυνητάρια, Ἅγια Ποτήρια, Μυροδοχεῖα, Κηροπήγια Ἁγίας Τραπέζης, Σχέδια Κανδηλῶν, Ἐξαπτέρυγα μετὰ τῶν Σταυρῶν των, Ἐξαπτέρυγα Λαβάρων Ἀναστάσεως καὶ Φανῶν Ἐξαπτερύγων, Χρυσοποίκιλτοι Ἐπιτάφιοι καὶ Λάβαρα, Σχέδια Κηροπηγίων τοίχων καὶ Ὡραίας Πύλης.

Καλλιτεχνικὴ Ἀνωτερότης καὶ Τιμαὶ Ἀσυναγώνιστοι.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΚΑΝΑΔΑ

MR. MICHAEL KAMARINOS

400 W. 43RD STREET, NEW YORK 36, N. Y.

Ἀνακοίνωσις

Εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Περίπτερον
τῆς ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΕΚΘΕΣΕΩΣ ΣΙΚΑΓΟΥ
(Ἰούλιος 1959)

ἐξετέθησαν δείγματα τέχνης τοῦ παγκοσμίως ἀνεγνωρισμένου Ἐργοστασίου

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΕΙΔΩΝ
ΚΑΙ ΠΟΛΥΕΛΑΙΩΝ

«ΒΟΓΙΑΤΖΗ»

Διὰ πᾶσαν παραγγελίαν ἀποταθῆτε:

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΕΙΔΗ
ΠΟΛΥΕΛΑΙΟΙ

Κ. καὶ Γ. ΒΟΓΙΑΤΖΗ

Ἔκθεσις: Ἡφαίστου 2
Ἐργοστάσιον: Ἱερὰ Ὁδὸς 114
ΑΘΗΝΑΙ – ΕΛΛΑΣ

OUTSTANDING EVENT OF

1960

Pilgrimage to [illegible]archate

REVERED SITE OF ORTHODOXY

on the luxurious air-conditioned Greek Flag Liner

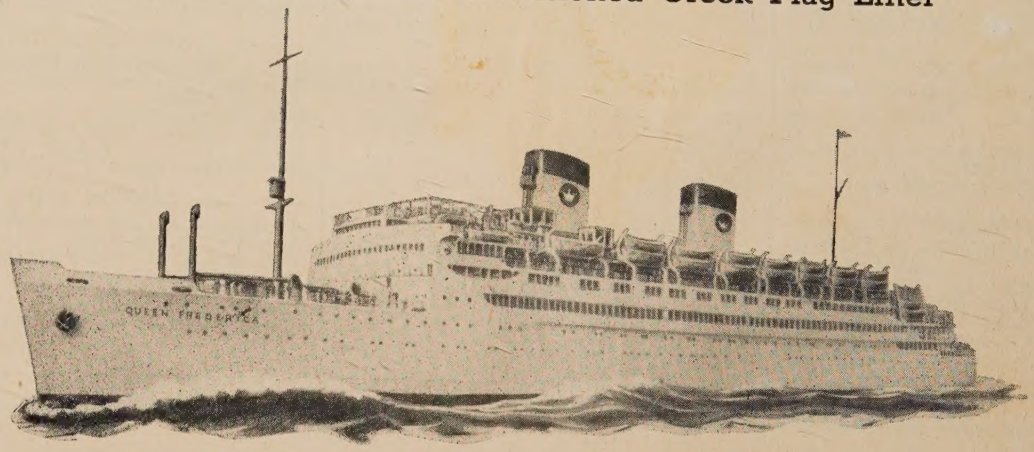

S.S. QUEEN FREDERICA

FROM **NEW YORK**, APRIL 19TH 1960
TO **PIRAEUS** AND **ISTANBUL**

- ★ Make up your mind now for the trip of your lifetime . . .
- ★ The purpose of this extraordinary trip is to afford Greek-Americans the opportunity of making a pilgrimage to our Patriarchate and pay homage to our beloved Patriarch, ATHENAGORAS the 1st.
- ★ This trip will be a combination of pilgrimage and cruise and it is sponsored by our Church. One of our Bishops will be designated to accompany it as Spiritual Director.
- ★ During the S.S. QUEEN FREDERICA'S stop at Istanbul, pilgrims will have the opportunity of visiting all the historic and scenic sites of this great city.

NATIONAL HELLENIC AMERICAN LINE

MARK DOWN THE DATE **APRIL 19TH 1960**
AND SEE YOUR TRAVEL AGENT NOW FOR RESERVATIONS.

NATIONAL HELLENIC AMERICAN LINE

HOME LINES AGENCY INC., GENERAL AGENTS
42 Broadway, New York 4, N. Y.